

Giới thiệu Đừng Nói Lời Tạm Biệt

Truyện Đừng Nói Lời Tạm Biệt, tình yêu giữa hai người rất đơn giản chỉ cần quan tâm, lo lắng cho nhau, luôn biết những gì khi người đó cần luôn làm người bị động đi theo sau cô.

Cô là một tiểu thư chính hiệu nhưng nhan sắc không được xinh đẹp cũng không thông minh cho lắm. Nói chung tất cả đều không bằng anh nhưng anh vẫn yêu cô, luôn suy nghĩ dọn đường sẵn cho tương lai của anh với cô, anh rất kiên cường mạnh mẽ sẵn sàng làm tất cả vì cô.

Thật sự cô rất hạnh phúc nhiều khi cô muốn hỏi anh tại sao anh lại thương cô như vậy, lúc nào cô cần thì anh cũng sẵn sàng bên cạnh mọi lúc mọi nơi. Nhưng điều mà cô muốn hơn ở anh đó là sự tôn trọng khi hỏi qua ý kiến cô trước.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong truyện cổ tích, hoàng tử cuối cùng cũng tìm được cô bé lọ lem, hai người có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng là, tác giả vĩ đại không nói cho cô, bọn họ sau khi kết hôn có cãi nhau hay không? Hoàng tử có phải thực sự cả đời chỉ yêu cô bé lọ lem, không có người khác hay không? Cô bé lọ lem có thể thích ứng cuộc sống hoàng cung hay không.

Cho tới bây giờ, không có một truyện cổ tích nào nói về cuộc sống của hoàng tử và cô bé lọ lem sau khi kết hôn.

Cô muốn biết, thực sự rất muốn rất muốn!

Ánh mặt trời giữa trưa âm áp quanh quẩn trên người, Hạ Vịnh Tự lười biếng nằm ngủ trên ghế, bên tai truyền đến những câu truyện ngắt quãng, mà đề tài hot nhất có thể làm những cô thiếu nữ xuân xanh này cảm thấy hứng thú, tất nhiên là hoàng tử tiền nhiệm trong trường học của họ.

Rất theo lối cũ, nhưng đó là một đoạn quá trình mà mỗi thiếu nữ trưởng thành tám chín phần mười đều từng trải qua, tốt nghiệp một năm rồi, đến nay cũng không thể quên được, học hành bao năm qua tới thành đạt to lớn trong sự nghiệp, hừ hừ thực thực cùng ai yêu đương, mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân, thậm chí một cái biểu tình nhướng mày đẹp trai, đều có thể khiến các cô hưng phấn thét chói tai mà thảo luận thật lâu. .

Tại phải truyền đến một câu “Quan Từ Từ”, tại trái lại truyền đến một câu “Quan Từ Từ”, cô cho tới bây giờ, chưa bao giờ tham gia, cũng chưa từng cùng khác nói về những vấn đề này.

Tuy rằng, trái tim cô cũng từng dọn sóng, cô cũng từng thăm mền si mê, không thể tự kiềm chế với một người trong số đó

Anh rất tuần tú, điểm ấy ai cũng không thể phản bác.

Cô còn biết, không chỉ mình anh, mỗi người trong Quan gia, đều là tuần nam mỹ nữ, cứ là sản phẩm của Quan thị thì điều này chắc chắn.

Anh không quá sôi nổi, với ai cũng đậm mực lịch sự, khí chất trầm tĩnh, thành tích nổi bật xuất sắc, nhất cử nhất động trong trường đều được chú ý, dễ dàng chiếm được trái tim và tâm trí của những cô thiếu nữ.

Bất cứ lúc nào thấy anh, cũng chỉ là bình tĩnh... bình tĩnh, trước mặt sau lưng thông thả đậm mực, chưa có ai từng thấy anh không khống chế được cảm xúc của mình.

Có lẽ, chính vì sự lạnh lùng và xa vời ấy, lại khiến cho những cô gái này si mê anh không thôi.

Không phải người ta thường nói, khoảng cách mang đến hảo cảm, ảo tưởng luôn luôn là đẹp nhất hay sao?

Chủ đề của tổ buôn chuyện, từ những cử động mới nhất của thần tượng, lạc đến bàn xem mẫu con gái thể nào mới có thể lọt vào tầm mắt của anh, chiếm lấy trái tim anh.

Mẫu con gái thể nào nhĩ..... Hạ Vịnh Tự cúi đầu trầm ngâm. Cô cũng muốn biết.

Điện thoại di động trong túi áo khoác đổ chuông, tiếng chuông không lớn, không đến mức thu hút sự chú ý của người khác, nhưng vừa nghe thấy tiếng chuông độc nhất vô nhị kia, trong lòng cô vẫn cả kinh, theo bản năng nhìn trái nhìn phải rồi mới nhanh chóng nhận điện thoại.

“Ăn cơm trưa chưa?” Điện thoại vừa thông đã truyền đến câu này.

“Rồi!” Cô hạ giọng, cúi thấp xuống, đầu áp vào trong vòng tay, che che lấp lấp việc nói chuyện điện thoại.

“Thật không?” Câu hỏi thật ngắn gọn, giống phong cách của anh, nhưng ngữ điệu rõ ràng đang tra khảo cô.

“Thức ăn có trong hộp tiện lợi (chính là cái cặp lồng của dân ta) đã ăn hết, cơm chỉ còn lại một phần tư thực sự ăn không nổi.” Thành thực báo cáo.

Đôi phương lúc này mới tin lời nói của cô. “Đừng để cho anh biết em lại giảm béo linh tinh đây.”

Không thể trách người ta không tin tưởng cô, thật sự là cô đã từng có hồ sơ phạm tội, giảm béo linh tinh, kết quả sức khỏe không thể chống đỡ nổi mà đi thi bài trắc nghiệm thể lực chạy 800 mét.

Chuyện này anh nhớ mãi.

Chỉ một câu nói lại khiến cô chột dạ.

Dù sao anh cứ gắt gao nhớ kỹ vết sẹo cũ tám trăm năm trước là được!

“Anh từ Đài Bắc gọi điện về, chỉ để hỏi cái này?” Khẩu khí của cô không che giấu được thất vọng.

“Không phải Đài Bắc. Bọn anh ở Vân Lâm.”

“Anh về rồi!” Cô kêu lên, vô tình biểu hiện sự vui sướng, cũng triệt để làm hải lòng một người khác.

Ngữ điệu anh trầm nhẹ. “Tan học anh tới đón em.”

“Không, anh đừng tới!” Cô phản ứng theo trực giác, thốt lên.

“Hừ?” Anh hừ nhẹ, âm cuối hơi cao lên, không tiếng động hỏi, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh hơi nhíu mày.

“Cái kia..... À..... ý em là, em sẽ về cùng bạn, anh không cần đến đây đâu..... Em, sau đó em sẽ đến nhà tìm anh.” Cô lấp bắp giải thích.

Lời nói này dường như đã thuyết phục được anh, anh nhẹ nhàng trả lời một tiếng. “Vậy em chú ý an toàn cho mình đây.”

“Vâng, biết rồi.” Tuy rằng cảm thấy mình “được” đối xử như học sinh tiểu học, chỉ thiếu không có lời dặn dò “Sang đường phải chú ý đèn xanh đèn đỏ”, cô vẫn như cũ ngoan ngoãn gật đầu, cảm giác “được” quản thực hạnh phúc.

Cúp điện thoại, lại nhìn quanh bốn phía, xác nhận không ai chú ý đến mình.

Đúng vậy, cô luôn luôn không thích được người khác chú ý đến, cô im lặng, bình tĩnh, trầm tục, không có hiệu suất mạnh mẽ, cũng không có bề ngoài xuất chúng, đi đến đâu cũng sẽ bị lãng quên trong góc, phủ trong đám đông, cùng nhân vật tiêu điểm trong lời của họ, thế nào cũng không so sánh được.

Luôn luôn là như thế.

Cô thật không hiểu, một người con gái như cô, tiện tay quơ một cái có thể được cả một nắm to, anh rốt cuộc thích cô ở điểm nào chứ?

Hai năm, cô vẫn không hiểu, mà cũng khó tưởng tượng ra sự gặp nhau rồi phát triển thành như vậy.

Tắm rửa xong, Quan Tử Tu quay lại trong phòng, chăm chú nhìn bạn gái đang ngồi trên giường anh, cô đang ôm con mèo hello kitty màu phấn hồng, cầm đặt trên gối không biết đang suy nghĩ gì.

Con mèo bông ngây thơ đến không thể hơn được kia, chính là quà sinh nhật của bạn gái đầu tiên khi anh tròn 19 tuổi (tặng con trai mèo Kitty, ôi). Một con mèo bông xuất hiện trên giường của anh, đã đủ làm cho những thằng con trai cùng tuổi khác cười anh đến mất mặt, hơn nữa màu phấn hồng của nó làm cho anh nổi cả da gà, nhưng ngại cô bạn gái đầu tiên đang ngồi trên giường, anh quyết định không phát biểu bất cứ điều gì.

Tuy rằng từ ngày nhận được món quà sinh nhật này, đều là người tặng kia ôm nó, động cơ của món quà này hoàn toàn có vấn đề, bất quá, như thế anh cũng có một thứ mềm mại có thể ôm vào được cho nên quyết định tiếp tục duy trì trầm mặc.

“Có tâm sự?” Nhẹ liếc cô một cái, bật đèn bàn, trên đó có mấy bài tập kiểm tra toán sắp tới của bạn gái.

Các cô ấy nói... anh nổi bật, xuất sắc, xuất chúng như thế, cô gái điểm quan quần phượng như thế nào mới có thể xứng đôi?(điểm quan quần phượng: có thể hiểu là nữ nữ hoặc người con gái hoàn hảo không tỳ vết)

Điểm quan quần phượng – bốn chữ này làm hao tổn tâm tư của cô, căn bản không dám để cho người khác biết, cô chính là bạn gái của anh.

Cúi đầu nhìn mình một chút, dáng người không tính là linh lung có hứng thú, cô cảm thấy mình hơi mập giống trẻ con, tuy rằng không tính là béo, nhưng khuôn mặt tròn tròn sẽ khiến người khác nghĩ là như thế.

Có một thời gian, cô rất tự ti, cảm thấy mình không xứng đôi với anh, mới có hành động giảm béo, nhưng anh hình như không hiểu ý định của cô, giảm cân thành ra thiếu máu, thể chất yếu, mắng cô một thời gian rất dài.

Cô vừa không phải mỹ nhân, cũng không có đáng người làm cho người ta phun máu mũi, cô thật không hiểu, vì sao lại là cô?

Đây thật là chuyện lạ, ban ngày mọi người nhiệt liệt thảo luận về hoàng tử trường học ngay ở trước mặt cô, mỗi ngày nghe nhiều người bàn luận về anh như vậy, đoán xem anh thích mẫu người thế nào, còn cô an vị trên giường của anh, lại hỏi không được.

Anh, thích cô..... Đúng không?

Nhưng mà, anh thích cái gì ở cô chứ? Cô cũng chỉ giống như nữ sinh trung học bình thường, vậy thì nguyên nhân nào, làm cho anh yêu thương cô?

Dùng bút đỏ đánh dấu những vị trí bị sai trong quá trình tính toán xong, xác định không sai, để ý tới cô bạn gái trầm mặc khác thường này, anh nghĩ hoặc quay đầu.“Bé con?”

Đó là của biệt danh của cô, ai bảo cô trời sinh đã khuôn mặt của trẻ con, tròn tròn mập mập, cô luôn hâm mộ những người có thể sở hữu một khuôn mặt trái xoan cổ điển, cho nên một thời gian mới có ý nghĩ kỳ lạ đi giảm béo, nhưng béo thì không giảm được, ngược lại bị anh nói cho đến thối đầu.

“Không cần gọi người ta như vậy.” Cô nhỏ giọng kháng nghị, nhưng ngay cả phản đối, thoát nhìn cũng chẳng có tí khí thế nào.

Còn có cái gì tệ hơn so với cái này? Cha mẹ gọi như vậy cũng được thôi, nhưng để cho bạn trai gọi mình giống như gọi trẻ con, thật sự không còn gì để nói, có những khi cô còn cảm thấy anh quản cô giống như quản một đứa bé gái vậy.

Anh hơi nhú mày, là một vẻ mặt mà hôm nay trên lớp đám bạn cô có nhắc đến.“Lại đây.”

Cô nhảy xuống, ôn thuận ngoan ngoãn đi tới phía trước, mặc cánh tay anh kéo cô xuống đặt lên đùi, lúc này mới chính thức có không gian tình yêu mới có thể thân mật, có thể tương tư sau tiều biệt.

Anh nhẹ hôn lên đôi môi phấn hồng “Trong lòng có tâm sự, không thể giấu anh đâu.”

Cô vui mặt lên cổ anh, hai tay không muốn rời xa ôm chặt thắt lưng anh, cúi đầu nói “Em..... Rất nhớ anh.....”

Bàn tay vuốt ve mái tóc dài dừng lại một chút, anh cũng ôm cô.“Còn gì nữa?”

“Đài Bắc nhiều nữ sinh xinh đẹp như vậy, các cô ấy còn biết trang điểm nữa..... Có ai nói thích anh không?” Hỏi xong, đã thấy mình không muốn biết đáp án.

Nghĩ một chút là biết, làm sao có thể không có? Anh là loại nhân vật gây chú ý trời sinh như vậy rồi, đi đến đâu mà không thu hút cơ chứ.

“Nếu anh nói không có, em có tin không?”

“Không tin.”

“Cho nên anh không muốn gạt em. Nhưng nói ra là quyền của họ, nhận lời hay không là quyền của anh, anh chỉ biết mình đã có bạn gái rồi, tên cô ấy là Hạ Vịnh Tự.”

Từ sự kiên định trong giọng nói của anh, cô nghe thấy được sự độc nhất vô nhị của mình, trong tim cũng có một chút ngọt ngào.

“Nhưng mà..... EM không phải quá xinh đẹp, anh thích em ở điểm gì?” Cô vẫn luôn biết rằng, cho tới bây giờ cô không phải là mỹ nhân khiến người ta phải ngược nhìn.

“Anh nhớ là, em theo đuổi anh trước chứ.” Anh nhú nhú mày, giọng điệu trêu tức.

Cô cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng “Ồ, đó là.....” Nhớ tới giai đoạn thăm mền mắt mặt đến cực điểm kia, cô ngay cả nói cũng không nói được đầy đủ.“Được rồi, coi...coi như em theo đuổi anh trước, vậy vì sao anh lại đồng ý?”

“Em có thể làm bánh ngọt, Từ Căn nhà anh mỗi lần đều nói: Thật sự là ăn quá ngon, nếu về sau không được ăn thì phải làm sao..... Sau đó có một ngày nó ngây thơ đến nỗi không đượ ăn bánh của em thì khóc lóc, lại còn bắt anh bảo em đến, anh nghĩ đến về nhà phải đối mặt với tên tiểu quý mười tuổi vì không được ăn bánh ngọt mà bốc đồng kia, thì gật đầu luôn.” Bằng không anh sẽ bị tên nhóc này khóc đến phiền chết.

Thì ra đây mới là lí do anh yêu thích bánh ngọt của cô, thậm chí anh chỉ coi trọng cái bánh của cô, mà không phải coi trọng con người cô?

Đã kích quá lớn, làm cô cứng họng, một câu cũng không nói được.

“Quan, Quan Tử Tu... anh thật quá đáng...” Cô méo mào, ngay cả lên án cũng chỉ giống tiếng muỗi kêu, lời nói mơ hồ trong miệng, hoàn toàn là mẫu cô dâu chịu ngược tốt nhất.

Hốc mắt đỏ lên, mũi hồng hồng, đôi má vì tức giận cũng hồng hồng, cả người hệt như Kitty trên giường kia, tất cả là màu phấn hồng đến không thể hơn được, chỉ khác là, màu phấn hồng của cô không hề làm cho anh ghét bỏ mà nhượng bộ lui binh.

Anh tiến lên định hôn, cô nghiêng đầu tránh né, không để cho anh hôn.

“Em làm sao mà lại không dám kháng nghị chứ?” Lá gan nhỏ như vậy, người không biết còn tưởng rằng cô bị đuổi lý đó.

Anh cũng không an ủi cô, hừ nhẹ nói tiếp. “Tên tiểu quỷ kia khóc lớn, là vì anh ăn luôn cả phần bánh ngọt của nó mà người nào đó đưa đến, làm cho nó không được ăn. Đây là lần đầu tiên anh ăn bánh do con gái tặng đó, em biết không? Anh thực ra không thích ăn đồ ngọt.”

Cô khẽ kinh ngạc, đã quên muốn kháng nghị, đôi mắt mở thật to nhìn anh.

“Không biết vì sao, anh đột nhiên muốn nhắm nháp món bánh cô ấy làm vì anh, cảm nhận dụng tâm cô ấy dành cho anh, cuối cùng anh cảm thấy, được cô ấy theo đuổi cảm giác cũng không tệ.”

Cho nên..... Ý của anh là..... là..... “Anh thật sự có một chút thích em?” Anh muốn giải thích điều này sao?

“Cô bé ngốc, không chỉ một chút.” Nếu chỉ là một chút, vậy tại sao anh lại phải vì cô? Nếu chỉ là một chút, anh đã sớm làm công việc được định trước, cần gì phải vì cô thỏa hiệp, thay đổi?

Sớm đã lập kế hoạch sau khi tốt nghiệp, sớm đã có một công việc thuận lợi, nhưng anh đã làm gì? Nếu không phải phát hiện ra tình cảm của mình, lo được lo mất đứng lên, sợ bây giờ buông ra, sẽ mất đi mãi mãi thì anh thực sự không muốn nói đến tình yêu sớm như vậy.

Rất nhiều, rất nhiều sao? Anh thích cô, cũng nhiều như cô thích anh, phải không?

“Không được gạt em nha!”

“Ừ.”

“Không được không cần em nha!”

“Sẽ không.”

“Không thể ôm người khác, làm cho em buồn nha.”

“Em có thể giám sát chặt chẽ.”

“Hử?” Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu.

“Anh muốn nói là, nếu em thi được vào trường anh, làm học muội của anh, anh sẽ chăm sóc em.”

“Không, không thể nào, em không đậu được đâu.....” Cô hoảng sợ, theo bản năng muốn lùi bước. Không phải tất cả mọi người đều giống như anh, các kì thi dễ dàng như trò bàn tay.

“Em có thể. Tin anh, anh nói em thi đậu, thì tuyệt đối có thể thi đậu.” Trình độ học hành của cô, cô gắng thêm chút nữa, không thành vấn đề.

“Nhà trọ.....”

“Chúng ta ở chung, tất cả anh có thể lo được.”

“Cha mẹ em sẽ không đồng ý.....”

“Anh sẽ đi thuyết phục chú Hạ.”

“.....” Cô cố gắng đào sâu trí óc đơn giản tìm lời phản bác, nhưng dưới thái độ kiên quyết của anh, một chữ cũng không nói ra được.

“Được không, bé con.”

“..... Được.”

Năm đó, anh đã năm thứ ba, mà cô thì mới năm nhất, anh là học trưởng của cô, mãi cho đến khi còn nửa năm nữa là anh tốt nghiệp cô mới được gặp anh, nhưng với cô mà nói, cũng đã biết nhiều về anh lắm rồi. (hai anh chị học cấp 3, anh học lớp 12, chị học lớp 10, nôm na là như thế)

Mỗi khi nghe đám bạn trong lớp thảo luận về anh, vô thức đem cái tên kia nhập vào trong lòng, từ ngày mới vào học đó, đã lặng lẽ chú ý đến anh.

Anh rất vĩ đại, mọi người khó tránh khỏi suy nghĩ anh lạnh lùng, khó gần với, bởi vậy người thích anh thì rất nhiều, nhưng lại chưa có ai có dũng khí tiến thêm một bước tới gần anh.

Còn cô, luôn im lặng, không nói nhiều, không có cái gì khiến người ta chú ý, hơn nữa trời sinh tính tình ôn hòa, dễ bị ăn hiếp, cũng dễ bị xem nhẹ, lại không biết cách nói chuyện với mọi người, cho nên lúc nào cũng chỉ một mình.

Bởi vậy, cô luôn ở giúp người khác trực nhật, cán bộ lớp gởi công việc cho cô, biến cô thành chân chạy, lên lớp thay người ta chép bài. Thậm chí trong đợt viết bản thảo truyện chờ xuất bản, bị phát hiện có cách hành văn tốt, cô còn “được” nhờ viết thư tình hộ.

Cô không phải không muốn từ chối, nhưng thứ nhất, vô ích, thứ hai khi cô biết được đối tượng nhận thư tình là “người kia”, thì trái tim cô lại cổ vũ nhiệt tình, ngay cả cô cũng không hiểu được mà căng thẳng chờ mong.

Lúc đầu, với anh chỉ là tò mò, về sau, nhìn nhiều hơn, nghe nhiều hơn, lại không tự giác ôm ấp tình cảm ngưỡng mộ của thiếu nữ.

Động tâm thực sự, là sau khi tiết học thể chất cuối cùng của một ngày kết thúc, người trực nhật giao công việc đem trả dụng cụ thể dục cho cô, còn cô lại không biết cụ thể dụng cụ nào, đành phải ở dưới ánh mặt trời chói chang, cố hết sức chuyển dụng cụ thể dục đi.

Anh đi ngang qua, chăm chú nhìn, ngay cả một chút suy nghĩ cũng không có, nhanh chóng bước lên nhận lấy gánh nặng trên tay cô, cùng cô đi đến phòng chứa đồ, sau đó nói với cô: “Cậu là con gái nên có chút khó khăn, lần sau tìm nhiều người khác hỗ trợ.”

Chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng so với việc hai tên con trai kia đem công việc của mình quăng cho cô, anh quả thực tuyệt vời đến tận chân trời!

Chưa từng có một tên con trai nào, cảm thấy thương tiếc cho cô, muốn săn sóc cho cô, giọng nói của anh ôn hòa nhàn nhạt, nhưng lại vô cùng dễ nghe, có lúc đó, thực sự cảm giác được tim đập thình thịch.

Cô biết mình không có dũng khí đi tới hướng anh, bọn họ khác nhau quá nhiều, mãi mãi cũng không thể cùng xuất hiện, ngay cả tâm sự của cô, cũng phải cẩn thận che giấu, sợ bị phát hiện, thành trò đùa cho mọi người.

Cảm ơn danh nghĩa của người kia, lý do cô đã thể hiện, cô chỉ dám kí tên lên, kỳ thực là cô không dám nói ra cảm xúc đó của mình.

Thư tình này, cô viết tuyệt đối không miễn cưỡng.

Lần này, lá thư mất nửa năm.

Có vài lần như vậy, cô không chỉ viết giùm, còn phải đưa hộ, người kia cơ hồ muốn dùng dũng khí cả đời của cô, cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên bị bắt buộc đi đưa thư, cô căng thẳng đến mức tay chân run rẩy, ánh mắt không hiểu nhìn về phía nào, tệ hơn là, còn ngã trước mặt anh nữa.

Anh còn nhớ rõ hoàn cảnh khi đó –

Cô bé ngốc đến ngay cả đưa thư tình cũng không nổi, lại để đầu chạm đất ngay sát chân anh, anh giật mình khẽ nhếch miệng, nhưng lại không đi tới.

Anh không cần... đại lễ này đâu?(hì, chị ấy ngã mà anh nghĩ anh là hoàng thượng đấy chắc)

Nếu lớp nước trong mắt cô không đạt đến độ bão hòa, một bộ dáng chuẩn bị khóc lớn, anh nghĩ anh sẽ rất quá đáng mà cười to ra tiếng.

Đây cũng là lần đầu tiên, anh không thể bày ra biểu cảm ôn đạm từ trước đến nay với một cô gái... chắc là ai dưới tình huống như vậy cũng chẳng có cách nào khác phải không?

“Cậu... vẫn ổn chứ?” Anh đưa tay về phía cô, nhưng cô cực độ ảo não và thất bại, không suy nghĩ được nhiều, kích động bỏ lên, vội vàng đem thư đưa cho anh, quay đầu bỏ chạy.

Cái này... có phải là thư tuyên chiến không?

Căn cứ vào việc duy trì lòng tự tôn với con gái, anh sẽ có phong độ mà nhận lấy từng bức thư, nhưng cũng chỉ vứt lên chồng giấy ở trong góc phòng, cũng không để ý đến. Bởi vì một phần tò mò, khi anh đem quãng bức thư vào góc lại nhớ kỹ chữ kí trên đó.

Anh em nhìn thấy, hỏi anh vì sao, anh không lương tâm trả lời: “Bởi vì tư thế cô ấy té ngã thật sự rất xấu.” Muốn loại ra khỏi đầu cũng khó, anh còn không cẩn thận nhìn thấy màu sắc của quần lót nữa chứ, chậc!

Về sau vô tình mới biết được, thì ra nhà họ chỉ cách hai cái ngõ nhỏ.

Ngày Valentine năm đó, cô tặng một hộp bánh ngọt, lại vụng trộm đặt ở trong hòm thư nhà anh, lúc đó vừa vặn anh đi ra đổ rác, cô hình như trông thấy, vô cùng sợ hãi chạy trốn.

Lá gan cô ấy làm sao có thể nhỏ như vậy chứ?

Anh bắt đầu cảm thấy cô gái này rất thú vị, có dũng khí viết thư tình, đưa bánh ngọt, nhưng lại không có dũng khí tự tay đưa cho anh, mỗi lần đều giấu giấu giếm giếm, lại ngốc nghếch trăm ngàn sai sót, nhiều lần bị vạch trần.

Anh nghĩ chắc là hồi đó làm cô quá mức xấu hổ, chữ kí cuối bức thư còn xấu tệ, đến nỗi về sau cô thế nào cũng không có mặt mũi đối diện với anh, vài lần đụng phải trong trường học, luôn cúi đầu xuống giả bộ không nhìn thấy.

Valentine qua đi, có một dịp gặp gỡ, anh nói với cô: “Ngày đó cậu đi nhanh quá, không kịp nói cảm ơn cậu. Với cả, bánh ngọt ăn ngon lắm.”

Anh không ăn đồ ngọt, nhưng từ sự miêu tả của tên tiểu quỷ tham ăn mười tuổi nhà anh, anh quả thực hoài nghi hộp bánh kia là độc nhất vô nhị, là mỹ vị của nhân gian kinh thiên địa quỷ.

Cô dường như có chút kinh ngạc.

Bởi vì một câu khen ngợi dễ nghe của anh, cô bắt đầu dành thời gian làm vài cái bánh ngọt, đặt ở sản phẩm thủ công của tên tiểu quỷ nhà anh – trong một hộp thư bằng gỗ xấu tệ.

Nhiều lần như vậy, đừng nói huynh đệ tỷ muội, ngay cả cha mẹ anh cũng biết có một cô gái như vậy, cũng ném qua tay nghề của cô.

“Thật ngọt.” Hôm nay là bánh ngọt Gangzi, Quan Tử Ngôn thử một miếng, nhận xét.

“Thật không?” Anh không ngẩng đầu, đem ánh mắt di chuyển trên quyển sách giáo khoa toàn học, chuyên tâm giải đề.

“Ý em là, tình cảm của các cô gái trong mỗi tình đầu, thật ngọt.”

Anh không nói gì, chuyên tâm giải toán, viết lên giấy nháp, giải từng câu một.

“Anh không ném thử sao? Cô bé đó thực sự thích anh đó.” Quan Tử Ngôn nói tiếp.

“Chưa muốn nghĩ tới chuyện đó.” Lúc này, ngay cả anh cũng không ngẩng lên.

Quan Tử Ngôn không nhiều lời, đứng dậy rời đi, để cho anh chuyên tâm đọc sách.

Mãi cho đến khi làm xong bài tập, anh buông bút, xoa bóp cái cổ cứng đờ, lơ đãng nhìn thấy Gangzi ở góc, nghĩ ngợi, vươn tay ra lấy một chiếc...

“..... Quả nhiên rất ngọt.”

Nửa năm sau, gặp nhau trong trường học cũng sẽ tán gẫu một vài câu, tuy rằng cô không giống như lại gặp quỷ kinh hách đào tẩu (sợ hãi mà chạy mất), nhưng lại luôn thấp đầu, đỏ mặt, lắp bắp một câu nói cũng không nên lời.

Người mù cũng nhìn ra được, cô gái này có bao nhiêu thích anh.

Vừa mới bắt đầu, hô hấp của cô luôn dồn dập, nói chuyện căng thẳng đến bữa bãi không thể hiểu được, sau đó khi xoay người thì nhụt chí suy sụp, một bộ dáng rất muốn khóc; Mãi cho đến sau này, cô mới có thể nhìn vào ánh mắt anh, nói chuyện với anh vài câu, nhưng vẫn là không sửa được tật xấu mặt đỏ.

Giọng nói của cô, rất nhẹ, thật ngọt ngào, tính cách ôn thuận y hệt như tiểu bạch thỏ.

Cô nói chuyện rất hay, nhưng lại không biết cách cự tuyệt người khác, bởi vì khi đi qua lớp học của cô, anh đều nhìn thấy cô ít nhất ba lần lau bảng một tuần. Sao lại có người ngày nào cũng phải trực nhật?

Trước khi tốt nghiệp một tháng, anh nhìn thấy một bức thư của mình trong hòm thư, nhưng lại không có dấu bưu điện, có lẽ là tự mang tới nhưng lại không có can đảm gấp mặt giao cho anh. Người làm ra loại chuyện này, ngay cả suy nghĩ một chút anh cũng không cần, còn có chữ kí kia, giống hệt như chữ kí lần trước vậy.

Lời mời bí ẩn của cô trong bức thư, anh còn đang suy nghĩ cô đột nhiên đổi tính đổi nết, cô gái nhát gan đến mức ngay cả khuôn mặt khi đối diện với anh cũng sẽ đỏ lên, thế mà dám chủ động bày tỏ với anh? Anh hiểu kì diệu này, lại phát hiện người đó chẳng phải cô.

Loại cảm giác này... anh không thể nói rõ ràng, không biết tức giận là vì bị lừa gạt, hay là vì tự mình đa tình, tóm lại anh vô cùng khó chịu.

Mà cảm giác khó chịu này lại đến trước buổi lễ tốt nghiệp vài ngày.

Anh là đại biểu của buổi lễ, phải lên sân khấu đọc diễn văn, buổi tập luyện đó, cô cố lấy dũng khí hẹn anh ra ngoài.

“Chuyện gì?” Thái độ anh lạnh lùng.

“Cái kia.....” Lần đầu tiên trong đời, lấy danh nghĩa của mình viết thư cho anh, nhưng lá thư lại bị làm nhàu nát rồi cho nên cô không có can đảm đem ra.

Hơn nữa, khẩu khí của anh rất lạnh mạc, không giống như trước đây.....

“Ồ..... Biểu hiện của cậu rất khá.....”

“Cám ơn.” Anh vẫn không có biểu cảm gì. “Cậu tìm tôi ra đây chỉ muốn nói điều này?”

“Còn có..... Còn có..... Phong độ của cậu rất ổn định..... Ở..... Tôi muốn nói, chẳng lẽ cậu không thấy run?”

Bây giờ có phải cô căng thẳng quá mức không?

Khi cô gái này căng thẳng, nói năng sẽ rất lộn xộn.

“Thôi miên chính mình, mặc kệ là một ngàn, hay hơn một vạn người cũng phải coi như chỉ có một người. Nếu cậu ngay cả đối diện với một người, cũng không thể biểu đạt ý tứ của mình hoàn chỉnh, thì tôi có nói nữa cũng không có tác dụng. Còn chuyện gì nữa? Nếu không có ...”

“Ai nói tôi không thể biểu đạt ý tứ của mình!” Bị anh kích động, cô xúc động rút bức thư trong túi ra. “Cái này, cho cậu!”

Lần này, cô không té ngã, động tác rõ ràng ngắn gọn, cô thật muốn vỗ tay cho chính mình, cô sợ rằng cả đời cũng khó được khí phách như giờ phút này.

Nếu không tính khuôn mặt đỏ hồng đến mức sung huyết kia.

Cô không biết mình tại sao lại dừng cảm như thế, có lẽ là nghe nói, anh thi vào một trường đại học ở phía Bắc! Nghĩ đến anh sắp phải tốt nghiệp, có thể cô sẽ không còn được gặp lại anh, lần đầu tiên trong đời thích một tên con trai như vậy, cô muốn, ít nhất cô muốn cho anh biết, vì mối tình đầu của cô nói một câu hoàn chỉnh, sau này nhớ tới mới không tiếc nuối.

Cô không dám nhìn anh, gơ cao hai tay chờ anh nhận lấy. (nghe giống dâng trà quá chị ơi)

Không khí lặng im trong ba giây –

“Rẽ trái 5 bước, bên tay phải có thùng rác, phiền cậu, cảm ơn.” Anh thu tay lại, thậm chí biểu tình không có chút biến hóa, cứ nhàn nhạt như vậy nói ra mấy chữ này.

Cô vừa kinh ngạc, vừa không thể tin được anh nói ra điều đó.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên cô dừng cảm như vậy, thật tình chân ý về nói cho một người biết, anh sao có thể làm như vậy.....

Đôi mắt mờ lớn, chứa đầy hơi nước, cô chính là từng anh, hốc mắt đỏ hồng “Cậu — rất quá đáng!”

Thích một người không có gì sai, anh có thể không tiếp nhận, nhưng không thể đập hồng tâm ý của cô như vậy chứ!

Không trở mặt, từ ngữ mắng chửi người khác của cô cùng lắm cũng chỉ có như vậy, nhưng đôi mắt ủy khuất kia, đã hoàn toàn nhấn truyền tải được một bản cáo trạng trong im lặng.

“Nếu tôi quá đáng không phải cậu cũng nhàn rồi hơn ư? Rảnh rồi thay người khác đưa tin như vậy, sao không đi làm người đưa thư đi?” Anh trào phúng.

“Tôi, tôi không có, cái này là tôi viết.....”

“cậu viết? Thì ra cậu không chỉ truyền tin, còn kiêm viết thay?” Anh sửa lại, người này có thể chọn làm gương người tốt việc! Thật nhiệt tình, sau này cô thật sự có thể trở thành người phát thư tận tình đó.

Cậu ta hình như..... càng không thích. Cô muốn giải thích, nhưng lương tâm tội lỗi lại không thể nào nói lên.

Anh nói oan cho cô sao? Nhưng việc này cô quả thật đã từng làm, không phải sao?

“Tôi cũng không muốn hỏi cậu đã thay bao nhiêu người làm chuyện này, nhưng cậu có nghĩ tới hay không, đây là cậu đang giúp người khác lừa gạt tôi. Nếu viết bao nhiêu bức thư mà thành ý cũng không có một chút, vậy tôi cần gì phải xem?”

Cho nên..... Anh đang giận cô lừa gạt anh?

“Đúng rồi, xin lỗi.” Cô đã giúp người khác lừa gạt anh, lá thư này, cô nghĩ là anh sẽ không đọc, cho nên — “Học trưởng, em rất thích anh.” Anh không đọc, nhưng là cô muốn nói cho anh biết.

Nói xong, cô nén nước mắt xoay người quay đi.

“Đợi chút.” Quan Tử Tu bất ngờ nắm lấy cổ tay cô. “Tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, lá thư này cậu viết?”

Cô khịt cái mũi hơi hồng hồng “Tôi viết.”

“Của danh nghĩa của cậu?”

Cô ủy khuất khẽ gạt đầu. “Danh nghĩa của tôi.”

“Cậu có biết tính của cậu rất kì lạ không? Rõ ràng muốn nói, vì sao không nói? Rõ ràng không muốn làm, vì sao phải đồng ý với người khác? Từ chối khó đến như vậy sao? Lớn tiếng biểu đạt ý nghĩ của chính mình khó đến như vậy sao? Cậu vừa rồi rõ ràng đã làm được, hơn nữa làm rất tốt.”

Đến kẻ ngốc cũng hiểu được tâm ý của cô, anh cũng không phải mù chữ, làm sao mà không hiểu chứ? Anh khó chịu chính là cô ấy rõ ràng động tâm với

anh, lại còn thay người khác đưa thư tình cho anh, hơn nữa lại nhanh chóng đồng ý!

Cô đã được đào tạo thành ngoan ngoãn, một tiếng cũng không dám nói.

Sau một lúc lâu chăm chú nhìn cô, đưa tay về phía cô. “Đưa đây.”

“Cái gì?” Cô sừng sốt, sừng sốt.

“Thư.”

“Thư” Anh ấy muốn đọc sao?

Ngây ngốc một lúc, cô vội vàng đưa lên.

“Cho tôi thời gian vài ngày, sau buổi lễ tốt nghiệp, tôi ở chỗ này chờ cậu.” Cuối cùng, anh nói với cô như vậy.

Cha thường nói, trong bảy đứa con của cha, anh là người làm việc cẩn thận nhất, có lẽ với chuyện tình cảm cũng vậy. Anh muốn mình bình tĩnh suy nghĩ vài ngày, cân nhắc kĩ càng mới quyết định.

Anh sau buổi lễ tốt nghiệp đó nói cho cô, sẽ đi học ở phía bắc, hơn nữa không dự định có một tình yêu xa.

“Tôi biết.” Cô cúi đầu, bị từ chối là chuyện trong dự kiến, vì vậy cũng không mong chờ nhiều lắm.

“Cho nên, cậu có nắm chắc sẽ thi đỗ để cùng tôi học một trường?”

“Huh?” Câu này cô không nghĩ đến.

“Nếu có thể, mà khi đó cảm giác vẫn như cũ không thay đổi, thì chúng ta sẽ cùng nhau. Trong khoảng thời gian này, chúng ta giữ lại vị trí cho đối phương (tức là ko nhận lời yêu ai khác cả), được không?”

Khi đó anh cũng không xác định được là họ có phù hợp hay không, vì thế đưa ra biện pháp thỏa hiệp.

Động tâm, tất nhiên là có dù cái này lại không có trong kế hoạch của cuộc đời anh, nhưng nghĩ đến ánh mắt hồng hồng, vẻ mặt khổ sở của cô, anh không cách nào nói ra câu từ chối.

Anh không biết mình có thể thích cô bao nhiêu, thời gian và khoảng cách là thử nghiệm tốt nhất, nếu đây chỉ là nhất thời đam mê, hoặc là cô động tâm với một người khác, như vậy thử nghiệm này vừa tự nhiên mà đơn giản, cũng chưa chắc là không tốt, bất kể là với anh hay với cô.

Anh sắp xếp tất cả, giống như một kế hoạch, rất tốt, chỉ là...

“Cuộc đời có thể xếp đặt, nhưng tình cảm không ọc cách nào sắp xếp được đâu.” Nghe xong của ý tưởng anh, anh cả nói một câu như vậy.

Đúng vậy! Cuộc sống còn có những điều ngoài ý muốn, hướng chỉ là tình cảm vừa trừu tượng vừa khó có thể chi phối?

Anh không hiểu mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào, đầu tiên chắc chỉ là sau khi nghỉ lễ xong gọi một cuộc điện thoại hẹn đối phương đi ra ngoài một chút, tán gẫu một chút về cuộc sống linh tinh, giống như bạn bè bình thường ân cần thăm hỏi; Sau này, sẽ qua lại với hai bên gia đình, cha mẹ của đối phương quen thuộc đến mức có thể gọi biệt danh của họ, người nhà diễn xưng bọn họ là “Hữu đạt đã ngoài, người yêu không đây”. Cuối cùng, ngày valentien trong đợt nghỉ hè năm thứ nhất, không cần thận uống hai hai ly, cảm xúc không đúng, không khí không đúng, tình cảm kích động trong lồng ngực, anh nhất thời xúc động hôn cô, lên giường.

Ngày hôm sau cô đi từ phòng của anh ra, anh không cẩn thận với tiểu đệ của mình, cô lập tức kêu lên: “Đừng mà—”

Âm lượng lớn như vậy, không khéo từ đầu đường đến cuối hẻm đều có thể nghe thấy được, vì vậy anh ép chặt môi của mình xuống.

Từ năm thứ nhất, đến năm thứ hai, con đường tình cảm luôn luôn là anh dẫn cô đi, cô chỉ bị động phối hợp theo bước chân của anh, khi đó cô, rất thỏa mãn, rất khoái nhạc, toàn tâm toàn ý tin tưởng, bước chân của anh có thể dẫn cô đi đúng hướng trên con đường hạnh phúc kia.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Kì thi qua đi, Hạ Vịnh Tự nhận được phiếu điểm, gọi điện thoại cho anh thành thật báo cáo kết quả của mình.

“Đó, không khác mấy so với em dự đoán”

Phải không? Anh đánh giá sai cô sao? Điểm thi cao như thế, ngay cả chính cô cũng rất ngạc nhiên nữa là.

Cô vui vẻ nhún lông mày, vụng trộm đem điều đó tự khích lệ mình.

“Em học Quản trị kinh doanh nha.” Khi đăng kí vào giấy nhập học, cô rất vui vẻ nói với anh như vậy.

Bạn trai của cô là sinh viên tài năng trường Y, cô nghĩ thầm, nếu cố gắng một chút, nói không chừng sau này cô cũng có thể trở thành một doanh nhân nữ tự tin trên thương trường, như vậy nếu thoát hôn, có lẽ sẽ không kém anh nhiều đâu nhỉ? Cô không muốn lãng phí tài nguyên của đất nước –

Nhưng với nhiệt huyết mạnh mẽ của cô, tất nhiên bạn trai ở đầu dây bên kia không thể chịu thua, nhủu mày suy nghĩ một chút, phủ định. “Không được. Nhân văn hoặc lịch sử địa lý, em chọn một cái.” Toán học và tính logic của cô đều không tốt, nhưng khả năng nhớ và học thuộc có thể chấp nhận được

“Nhưng mà –”

“Tin anh, bé con, em không thích hợp học quản trị kinh doanh.”

Không cho cô thử, sao biết cô không được? Cô không phục, nhưng vẫn nghe lời anh, sửa thành ngành tiếng Trung, sau đó xếp vào phía dưới.

Năm học mới bắt đầu, cô ở bên cạnh anh, trước đây nhớ nhung từ phương xa, còn bây giờ sớm chiều gần gũi.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, dù là năm thứ nhất không được bên nhau, nhưng năm thứ hai lại trở thành người yêu, cũng bởi vì hoàn cảnh, không thể giống những đôi tình nhân bình thường khó khăn chia lìa như vậy, cho dù không được gặp nhau mỗi ngày cũng đều gọi điện nghe giọng nói của đôi phương. Anh rất thành thực lý trí, sẽ không làm ra loại chuyện này, mãi cho đến bây giờ, mới chậm rãi có cảm giác tình yêu cuồng nhiệt.

Cô thích ngủ trong vòng ôm ấm áp của anh, biết bàn tay anh ở ngay bên cạnh, mỗi đêm cô đều có thể ngủ rất ngon.

Anh không tâm sự nhiều, bên miệng thường xuyên có một câu nói: “Em đó, ngốc như vậy, bao giờ mới có thể khôn khéo hơn một chút?” Khẩu khí như thế cô ngốc đến mức có thể dễ dàng bị bán đi vậy, nhưng cô lại có thể nhận ra từ đó là sự yêu thương và bao dung của anh, cho nên cô vẫn coi như đó là tình yêu của anh.

Cuộc sống của cô có chút ngốc nghếch, anh dường như cũng hiểu được tính tình của cô, luôn đoán được chuyện gì sẽ xảy ra, những việc linh tinh trong cuộc sống cũng không làm cho cô phiền lòng.

Anh vẫn là người nổi tiếng trong trường học như vậy, không chỉ là người khác phái đón chào, lại còn được thầy cô yêu quý, học bổng hàng năm đều có, học phí cũng không cần đến tiền của người nhà.

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng biểu hiện xuất sắc của anh, vẫn vượt qua dự tính của cô nhiều, nhiều lắm.

So với hồi trung học là đẹp trai, bây giờ anh có một phần trầm ổn, một phần nhẹ nhàng, tự tin bình tĩnh, giống như người đàn ông trưởng thành, con gái biết tên anh ngày càng nhiều.

Anh không hề phủ nhận chuyện đã có bạn gái, thẳng thắn từ chối tất cả những người có ý định tiến đến, nhưng cô lại không dám thừa nhận, cô ở trước mặt những người con gái xuất sắc nổi bật kia, không có cách nào thừa nhận mình là bạn gái anh.

Có lẽ trong tiềm thức, mà nguyên nhân sâu xa chính là sự tự ti mặc cảm chưa bao giờ giảm bớt kia, cô sợ đối mặt với ánh mắt của người ngoài, những người chất vấn sự lựa chọn của anh.

Cảm giác này, thật không tốt.

Cô che giấu, cũng xin anh đừng công khai, ánh mắt anh có chút không đồng ý, nhưng lại không nói gì.

Sau đó có một ngày, nói chuyện với anh trong trường, bị bạn học nhìn thấy, lại truy hỏi quan hệ của cô, trái tim cô hoảng loạn, thuận miệng nói ra vài câu: “Trước kia cùng trường, gặp qua vài lần thôi, không quen, thực sự không quen.”

Nhưng mà mọi chuyện vẫn ngoài tầm tay cô, một bạn học khá nhiệt tình và táo bạo, tự tay đan một cái khăn len nhờ cô đưa giúp, cũng nhờ nhấn giúp rằng muốn là bạn với anh.

Cô thề, cô rất muốn từ chối, nhưng không biết có phải là đối phương quá mạnh mẽ, hay là do cô quá yếu đuối, khăn quàng cổ và tấm thiệp nhỏ xinh kia vẫn xuất hiện trước mặt anh, hơn nữa trở thành ngòi nổ cho lần cãi nhau đầu tiên của họ từ khi ở chung đến nay.

“Anh nghĩ là anh nghe nhầm, gần nhất tai không tốt lắm, em vừa mới nói đây là cái gì?”

“À, khăn quàng cổ.” Cô co rúm lại, khiếp sợ nói.

“Nói tiếp đi?” Ngờ diệu anh vô cùng mềm nhẹ, nhưng theo kinh nghiệm hai năm bên nhau, đây là điềm báo cho sự tức giận của anh, trước con bão bao giờ trời cũng đẹp mà.

“Em, bạn học của em muốn nhờ em chuyển giúp, nói muốn cùng anh, cùng anh, làm, làm bạn –” Một câu nói bị cắt ngang.

“Em giỏi thật!” Anh đã cho cô cơ hội, con vịt này bảy tháng rồi vẫn chưa hiểu được cái gì!

Bàn tay chuyên giải phẫu cơ thể kia đập mạnh lên bàn, “Phanh” một tiếng làm cô sợ hãi nhảy dựng lên, cả người lùi lại góc tường, bộ dáng sợ chết kia của cô, hại anh vừa hoảng sợ, vừa muốn mắng tiếp.

“Em vừa mới không phải muốn chết sao? Nói lại lần nữa, em vừa mới thay người con gái khác tặng cái gì cho bạn trai của mình? Em giỏi lắm, Hạ Vĩnh Tự, trên đời này có lẽ không có người con gái nào rộng lượng hơn em đâu!”

“Em, em cũng muốn từ chối lắm, nhưng mà..... Không phải.....”

Từ tám trăm năm trước đã sớm biết cục đậu hũ này thì có đức hạnh gì chứ!

Anh bức mình nói: “Chỉ một chữ ‘Không’ thôi, khó đến vậy sao? Ghép vần khó? Âm đọc khó? Hay là phát âm khó?” Nếu dám gạt đầu, anh lập tức đem cô ném vào lớp mẫu giáo học lại!

Cô không hề rặng, lửa giận của anh càng lớn. “Được, cho dù em thực sự không từ chối nổi, vậy trực tiếp nói cho họ, anh là bạn trai của em, như vậy ai còn ra mặt yêu cầu em làm chuyện này chứ? Em biết rõ anh sẽ tức giận còn làm như vậy, rốt cuộc em đem anh trở thành cái gì!”

“Em..... Em không thể nói mà.....”

“Không thể?! Thì ra công khai chuyện của chúng ta lại làm em mất mặt sao?” Điều này mới khiến anh chú ý nhất, không thể công khai, không thể dặt tay nhau đi trong khuôn viên trường, rõ ràng là kết giao tốt lắm, vì sao cô lại biến nó thành tình yêu vụng trộm không thể mang ra ngoài ánh sáng, thậm chí hôm nay còn đem lòng của một đứa con gái khác đến bày tỏ trước mặt anh, rốt cuộc với cô, anh là gì? Anh thật không rõ ràng lắm!

Quan Tử Tu buồn bức xoay người, mở cửa phòng ra.

“Từ Tu.....”

“Bây giờ đừng nói gì cả.” Anh phải đi khỏi căn phòng này, ở bên ngoài bình tĩnh một chút, bằng không anh sợ sẽ không khống chế được tính tình của mình lại cãi nhau với cô.

“Không phải vấn đề của anh, chỉ là em nhất gan, em xấu hổ, được chưa!” Cô nhất thời xúc động, nói ra như vậy.

Anh dừng lại, ánh mắt lướt qua cô. “Có ý gì?”

“Cho tới bây giờ, anh đều là nơi tập trung ánh nhìn của mọi người, tất nhiên là không hiểu, nhưng em không giống như vậy, em không có của điều kiện của anh, nắm tay anh, đi cùng anh, không ai cảm thấy chúng ta xứng đôi cả, cảm giác bị chất vấn, bị làm khó dễ, bị chế giễu, anh có hiểu không?” Cô suy sụp ngồi ở góc tường, thì thầm tự nói: “Ngay cả em cũng không hiểu, không hiểu, vì sao anh lại lựa chọn em.....”

Quan Tử Tu kinh ngạc không ngừng. Anh rất hiểu cô, chỉ cần nghe như vậy đã có thể đọc ra một tầng hàm nghĩa sâu hơn. “Có người sử dụng bạo lực ngôn ngữ với em? Hay là bạo lực chân tay?”

Cô không nói câu gì, cắn môi ủy khuất nước mắt rơi xuống.

“Chuyện xảy ra từ bao giờ, tại sao không nói cho anh?”

“Em không muốn nói.” Đã lâu lắm rồi, nói ra có tác dụng gì? Chỉ tăng thêm quấy nhiễu cho anh mà thôi.

Những năm trung học yêu nhau, đôi khi thật không có lí trí, khi hai người họ thân mật đi cùng một chỗ bị bắt gặp, cô còn có cái kết cục gì khác?

Cô muốn chính mình làm cho người khác tâm phục khẩu phục, nhưng cũng chỉ có vậy, cố gắng của cô vẫn chỉ làm cho cô trở thành một con vịt xấu xí thôi! Vì thế cô bị xa lánh, chế giễu, châm chọc khiêu khích, họ thấy cô chướng mắt, cô không có bạn bè gì, thậm chí còn bị con bé ít tuổi hơn tát cho một cái, mỗi ngày đều phải nghe cái điệu bộ “Chờ xem chừng nào thì mày bị vứt bỏ” trong giọng nói của họ, cô phải tự tin thế nào đây?

Cô không dám công khai Quan hệ của họ, chính là sợ hãi một lần nữa từ trong miệng người ngoài nghe thấy, cô trào cao anh.

Trái tim anh rối loạn, đi lên phía trước, không tiếng động ôm cô.

Bên anh, rốt cuộc cô đã có bao nhiêu áp lực? Nhưng anh lại không nghĩ tới điểm này.

“Bé con, đừng khóc, em không muốn công khai, thì không cần công khai, tự chúng ta biết là được rồi.” Anh không đành lòng, nhưng phải đẩy cô ra như vậy mới có thể khiến dư luận lắng xuống.

“Nhưng em phải hiểu rằng, người khác nói như thế nào là một chuyện, là chúng ta muốn bên nhau, cảm giác của chính mình mới là quan trọng nhất, ít nhất nên vì anh mà dừng cảm một chút, càng phải kiên trì một chút, không thể yếu đuối như vậy, được không?”

Cô vùi mặt vào lồng ngực anh, gật đầu, lại gật đầu, tiếng khóc thút thít nghẹn ngào. “Còn... Khăn len.....”

Anh hơi ngẩng mặt, nghiêm túc nói: “Anh biết em không dám, ngày mai anh sẽ đem trả lại, nhưng lần sau không được tái phạm nữa, biết không?”

“Anh..... vẫn giận em à?” Cô nhắm mắt, sợ hãi hỏi.

“Không giận, là..... Quên đi!” Dù sao cô sinh ra đã giống con dâ điều như vậy, nói có giận hay không, chỉ có thể làm một khối gỗ mục không thể điều khiển nghĩ nhiều hơn thôi, tốt nhất là nắm tay trái của cô, còn tay phải của anh thì phải rút về, anh phải chống đỡ cho cô. Nhưng vấn đề thực sự là, trên đời không có bí mật vĩnh hằng, ngày nào đó Quan hệ của họ sáng tỏ, vậy những người tin tưởng cô sẽ nghĩ sao về cô?

“Em phải nhớ rõ, đời này anh chỉ dùng khăn len chính tay em đan.”

“Em không biết đan—”

“Vậy anh sẽ không bao giờ dùng khăn len, không sao cả.” Anh thuận miệng nói, ngón tay lau hàng nước mắt dài bên má cô, đem lời hứa hẹn cả đời nói ra thật dễ dàng.

Những bước phát triển trong tình yêu của họ vẫn luôn nằm trong bàn tay anh, còn cô chỉ bị động đi theo.

Năm nhất ấy, kết quả của cô không tốt lắm, luôn xếp hạng chót, lại bị giáo sư xếp vào hàng ngũ nguy hiểm, có vài bản báo cáo, vẫn là anh thức đêm thay cô làm mới qua được.

Thực ra, cô muốn dùng thời gian sau khi học xong làm vài việc, nhưng anh chỉ là chăm chú nhìn phiếu điểm thờ dài, cái gì cũng không nói, vì thế cô đã hiểu mình phải làm gì.

Năm thứ hai, anh rất thông minh, đầu tiên hỏi han giáo sư của cô, lại vận dụng tài năng thay cô làm ra “đề cương ôn tập” dù sao giáo án của vị giáo sư kia ngàn năm cũng không đổi, có lẽ đến khi vào quan tài cũng không đổi, như vậy cô không tin là mình còn không làm được.

Sau đó, cô cảm thấy mình rất có sức khỏe để đi làm việc. (làm việc ở đây có thể hiểu là những việc dành cho sinh viên như kiểu part-time ấy)

“Vì sao em kiên trì muốn đi làm như vậy?” Anh kỳ quái hỏi. Mỗi ngày nhàn nhã một chút không tốt sao? Chẳng lẽ bắt mình làm việc đến mệt chết mới là vui vẻ?

Đó là bởi vì, thành tích xuất sắc nổi trội của anh cho nên được giáo sư mời làm trợ lý, ở phòng nghiên cứu giúp biên tập lại giáo trình, tư liệu, lại còn làm gia sư, có khi còn làm phiên dịch cho nhà xuất bản, học ở trường Y không nhẹ nhàng, anh lại còn làm thêm bao nhiêu việc như vậy, mỗi ngày nhìn anh bận rộn, còn cô lại ở một bên nhàn rỗi, cho nên cảm thấy mình vô dụng quá!

Cô tránh nặng tìm nhẹ nói với anh: “Muốn cho mỗi ngày phong phú hơn chút.”

Vì thế anh không phản đối, mặc kệ cho cô đi thử việc.

Thời gian này phải giúp giáo sư biên tập lại đồng giáo trình ở phòng nghiên cứu, Quan Từ Tu mỗi ngày đều ở trường cho tới khuya, rất bận rộn, lại muốn quan tâm đến việc làm của bạn gái, khi về nhà chỉ thấy cô nằm bên giường trái, kéo chăn gấu gao bọc chính mình lại.

“Buổi tối không đi làm sao?” Anh buông chồng sách xuống, thuận miệng hỏi.

Cô không có thói quen ngủ ngày, trừ khi cơ thể không thoải mái hoặc nguyên nhân đặc thù khác. Nếu tâm trạng cô không tốt, sẽ trốn vào cửa phòng ngủ của anh, tìm kiếm sự an ủi và che chở.

“..... Không đi.” Giọng nói nồng đậm giọng mũi, anh ngồi xuống bên giường bên phải, cả người kéo cô ra, ôm vào ngực.

“Sao thế? Công việc không thuận lợi?”

“..... Thật không tốt.” Giọng nói càng nhẹ.

“Công việc gì?”

“Kế toán nhà hàng.”

Được rồi, không cần hỏi nguyên nhân nữa.

Người này quan niệm về số học siêu kém, một chút cũng không thích hợp với công việc có tính logic, bằng không tại sao anh lại cực lực phản đối cô học Quản trị kinh doanh? Cô vẫn chưa tự mình hiểu ra sao?

Anh thờ dài, chuyện cũng xảy ra rồi, cũng không cần thiết lại bỏ đá xuống giếng.

“Quên đi, coi như một lần kinh nghiệm” Dùng tay kéo chần xuống, để cô tránh bị ngạt chết.

Cô rất suy sụp, đầu thế nào cũng không chịu ngẩng lên.

Mặc kệ là chuyện gì, ở trên tay anh chỉ giống như ăn cháo, dễ dàng có thể làm tốt, nhưng cô vĩnh viễn cũng không làm được như vậy, mặc kệ cô có cố gắng thế nào cũng chỉ được đến vậy.

Cô đã cố gắng rất nhiều, cố gắng để đuổi theo bước chân anh, lại nhận ra khoảng cách vẫn là rất xa, có lẽ với một số người, trời sinh năng lực chỉ có như vậy, mãi mãi cũng không có cách nào trở thành người lợi hại như anh được!

“Em cảm thấy chính mình thật không tốt, chuyện gì cũng không làm được.” Bộ dáng cô muốn khóc mà lại không thể khóc.

“Em không cần lo lắng, chỉ cần ở bên cạnh anh, em không cần phiền não gì cả.” Anh luôn nói với cô như vậy, bởi vì anh sẽ thay cô xếp đặt tất cả mọi chuyện.

Với cô, anh không yêu cầu nhiều lắm, cuộc sống sau này thế nào anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, cô chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, anh có thể làm tất cả cho cô.

Một ngày khi cô hai mươi tuổi, anh dùng tiền tiết kiệm của mình mua một chiếc nhẫn, đeo vào ngón tay cô, đối với cả hai mà nói, điều đó có nghĩa là họ không quyền yêu ai nữa, mà chỉ có thể cùng nhau cả đời.

Anh nghĩ rằng, chờ anh tốt nghiệp, họ sẽ kết hôn, thành gia và lập nghiệp, sẽ tiến hành đồng thời.

Nhưng kế hoạch, mãi mãi cũng không ngăn cản được biến hóa. Giống như anh ban đầu lo sợ, đòi người không thể yên lặng không có sóng gió, một thời gian dài sau, quan hệ của họ cuối cùng không thể giấu được nữa, hơn nữa anh rất nổi tiếng trong trường, rất được chú ý, có lẽ là khi hai người cùng nhau bị ai đó gặp được, vì thế khi họ ôm nhau, thân mật nói chuyện uống nước cùng nhau, lại làm thành từng trận huyền não ồn ào trong trường học.

Mọi người chờ sự chứng thực của cô, cuộc sống của cô từ ngày đó không còn yên ổn nữa.

Trước kia, tuy rằng quan hệ của cô với người ngoài không gọi là rất thân thiết, nhưng ít ra cũng không bị xa lánh, bạn bè cùng lớp cũng có thể nói chuyện với nhau một hai câu, nhưng sau khi quan hệ với Quan Tử Tu bị phát hiện, thì cô lại giống như quay lại hai năm trung học trước kia, bị cô lập, bị làm khó dễ, bị lờ mờ nguyền, nhất là những người muốn giết dây cô, những người muốn quen biết Quan Tử Tu, càng cảm thấy cô không xứng đáng, đem cô thành đũa ngọc, trước mặt sau lưng cô lạnh lùng trào phúng một câu:“Giả dối!”

Cô không thể giải thích, ngôn ngữ của cô cũng không tốt lắm, càng không biết giải thích thế nào, người thương cô tự nhiên sẽ hiểu cô thế nào, ví như Quan Tử Tu, còn với những người khác, trừ im lặng ra, cô không thể giải thích gì cả.

Họ rõ ràng xa lánh cô, phân nhóm làm báo cáo, không ai đồng ý cùng nhóm với cô; Điểm thi, thông tin quan trọng, cũng không có ai đến nói cho cô, cô đã bị cô lập hoàn toàn. (yêu anh thật khó...L)

Quan Tử Tu về nhà, chỉ thấy cô ngồi ở trước bàn học, ngăn người chăm chú nhìn tờ phiếu điểm đang mở ra. Anh bước lên, nhìn thoáng qua một chút, quả thực vô cùng thâm trầm.

Anh ép chặt vai cô, không tiếng động an ủi cô.

Anh cũng biết ở cùng anh, gánh nặng trong lòng cô rất lớn, nhưng điểm ấy, anh thực sự bất lực, điều kiện bên ngoài anh không có cách nào thay đổi, suy nghĩ của người khác anh cũng bó tay, cho dù anh cảm thấy cô là người con gái tốt nhất trên đời, nhưng vậy thì sao?

Cô có khí chất sạch sẽ thanh tịnh, bộ dáng khi mỉm cười dịu dàng kiều kiều làm cho anh thực sự động lòng, tuy rằng luôn chịu thiệt, nhưng chưa bao giờ dễ dàng trong lòng, quay đi cười một chút đã quên rồi. Cô nhát gan, cũng không biết cãi nhau với người khác, rõ ràng không làm gì sai cũng ngoan ngoãn nhận lỗi, sau đó mở đôi mắt thật to, thật vô tội nhìn anh. Cô rất lương thiện, con chó hoang bên đường bị gãy một chân, cô cũng có thể ngồi đó khóc, khiến anh không thể không ra mặt xử lý. Cô rất ngốc ngếch, không biết chăm sóc cho mình, thường thường quăng tam quên tứ, muốn anh ở một bên chăm sóc dạn dò, nhưng hồ đồ thế nào cũng chưa từng quên yêu thương anh, quan trọng nhất là, không có một cô gái nào, có thể làm cho anh động lòng như vậy, đau lòng như vậy, nóng ruột nóng gan như vậy, khắc sâu vào tâm trí anh như vậy.

Với anh mà nói, cô như vậy chính là cô gái tuyệt vời nhất trên đời.

Anh không lên tiếng, cũng không an ủi, chỉ là lặng lẽ ôm cô, bởi vì anh biết, giờ phút này thứ cô muốn nghe nhất không phải là an ủi, cô đang chìm trong suy nghĩ của mình, anh nói nhiều chưa chắc đã là tốt.

Không biết qua bao lâu, cô rất nhẹ, rất nhẹ, nhỏ giọng nói ra một câu:“Em muốn chuyển trường.”

Quan Tử Tu nói lòng tay, cúi đầu nhìn kỹ cô.

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn trốn tránh sao?

Hạ Vịnh Tự cúi đầu, chờ anh mắng mỏ.

Đến năm thứ ba rồi mới chuyển trường, thật là không tốt, không nói đến vấn đề chuyển hồ sơ có bao nhiêu phiền toái, chỉ là bản thân cô cũng không phải là người dễ thích ứng với hoàn cảnh, hoàn cảnh mới cũng rất lâu mới quen thuộc được..... Hơn nữa còn rất nhiều vấn đề khác nữa, tùy tiện cũng có thể kể ra một chuỗi dài, vì thế anh tức giận là lẽ đương nhiên.

Cô cũng biết mình lại làm cho anh thất vọng rồi, nhưng thực sự cô không có cách nào cả –

Sau một lúc rất lâu chăm chú nhìn cô, anh thờ dài, đứng lên.

“Từ Tu –” Cô lo sợ mở miệng gọi tên anh. Anh muốn đi đâu? Vì sao không mắng cô? Không lời nào xoay người rồi đi, có phải giận đến nỗi ngay cả nói cũng không muốn nói với cô hay không?

Cô lo sợ, giọt nước mắt to bằng hạt đậu rơi xuống “Xin lỗi, xin lỗi, anh đừng tức giận, um đã từng thử qua rồi, nhưng vô dụng, em không làm được –”

“anh biết.” Từ lâu đã thành thói quen thu thập hậu quả cho cô, anh kéo một cái ghế khác đến, ở trước máy tính ngồi xuống, trực tiếp dùng khí lực tiết kiệm thay cô tìm tin tức các ngôi trường khác.

“ba trường này chất lượng học tập cũng không tệ, em chọn một cái, sau khi chọn rồi, anh bớt chút thời gian đến văn phòng của họ giúp em tham khảo một chút, nếu thực sự muốn chuyển đi, bây giờ phải chuẩn bị.” Download thể lệ tuyển sinh và thông tin của từng trường, sau đó in ra đưa cho cô.

Cô mờ mắt lặng lẽ nhìn kỹ khuôn mặt không có biểu cảm gì của anh, cơ thể chậm chạp không muốn bước tiếp. “Anh — không tức giận sao?”

“Tức giận có tác dụng sao?” Anh hỏi lại.

Cô chột dạ, một câu cũng không trả lời được.

“Vi vậy quên đi, anh không miễn cưỡng em.” Tuy rằng rất thất vọng, cuối cùng cô cũng không đủ dũng cảm, nhưng có thể làm gì bây giờ? Cô muốn sao thì làm vậy đi, anh không muốn nhìn thấy cô không vui.

“Từ Tu.....”

Anh lắc đầu, giang hai tay về phía cô, chờ cô tiến vào, anh ôm cô, hôn cô. “Được rồi, đừng khóc.”

“Em rất vô dụng.....” Chỉ biết làm phiền anh, anh có cảm thấy như vậy không?

Anh cúi đầu, kết thúc nụ hôn, bẻ gãy sự mệt mỏi của cô.

Tình dục lay động, anh mạnh mẽ, thăm dò, cướp lấy sự ngọt ngào của cô. Đối với sự thân mật như vậy, cô đã rất quen thuộc, hai tay nắm chặt vai anh, ôn thuận đón ý hòa theo.

Nghỉ ngơi sau lúc dây dưa cao trào, cô khẽ ở trong lòng anh điều chỉnh hơi thở, không biết đã bao lâu, khi cô lười biếng nhắm mắt lại, cảm giác hơi thở ấm áp xa rời, cô vội vàng mở mắt, nhìn anh xuống giường mặc quần áo.

“Anh muốn đi đâu?”

“Mua thuốc, vừa mới anh không tránh thai.” Biết cô nhất định sẽ quên, cho nên chuyện tránh thai luôn là anh lo, trừ vài lần không khống chế được, phải để cho cô uống thuốc tránh thai sau khi ăn sáng.

Trước mắt hai người còn đang đi học, mang thai sẽ ảnh hưởng đến việc học của cô; Cho dù sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn, vài năm đầu cũng không dự định để cho cô mang thai, sự thành thực của cô chưa đủ, không thể vào vai một người mẹ được, anh suy nghĩ đến tình huống của cô.

“Ngày mai em tự đi cũng được –”

“Ngày mai nhất định em sẽ quên.” Anh rất hiểu cô, chờ đợi trí nhớ của cô, không khéo đã có vài đứa trẻ ra đời rồi.

Nhìn cuốn lịch bàn, suy tính ra thời kì nguy hiểm, lại càng không dám để cho cô mạo hiểm, anh cầm chìa khóa ra mở cửa.

Nhìn theo hình ảnh anh biến mất ngoài cửa, cô nhẹ nhàng thờ dài, xoay người sang bên trái giường ngủ, kê má vào chiếc gối của anh, cảm nhận hơi thở lưu lại của anh.

Cô cũng muốn dùng cảm đối mặt, nhưng anh có biết không? Ngay cả hoa hậu giảng đường cũng thẳng thắn nói có tình cảm với anh, tuy rằng đối phương rất có phong độ nói với cô “Cạnh tranh công bằng”, nhưng lời ấy trong tai cô lại vô cùng khó khăn. Người ta từ tiểu học đã học nhạc, học ballet, có khí chất, gia thế tốt, bề ngoài xuất chúng, thành tích đứng đầu, sự tương phản sắc nét như vậy, cô thực sự cảm thấy – rất nhục nhã.

Cô thực sự không muốn ở nơi đó, làm đối tượng để sau khi bọn họ trả dư thừa hậu* (có nghĩa là thành đề tài trong câu chuyện của họ) bàn tán, lần nữa mất đi lòng tự trọng, anh hiểu không?

“Em muốn chuyển khoa.” Cô nhỏ giọng nói.

“Khoa nào?”

“Tài chính.”

Quan Tử Tu ngẩng đầu lên rồi mắt khỏi bản đồ nội tạng cơ thể người. “Anh nhớ rằng đề tài này chúng ta đã nói qua rồi.”

Nói qua lúc nào vậy? Căn bản chính là anh quyết định.

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ, ngập ngừng: “Lúc trước là Quản trị kinh doanh.”

Có gì khác nhau? “Có cần anh nhắc lại không, điểm thi môn kinh tế của em?”

“Nhưng em muốn học!” Cô kiên trì.

Quan Tử Tu nhắm mắt lại, một lần nữa ghi nhớ kết cấu não bộ của con người, để cho chính mình tỉnh táo lại, sau đó mở miệng: “Bé con, ngày mai anh có một kì thi, lúc này em đừng tùy hứng với anh nữa.”

“Em không có ở đùa giỡn tùy hứng, em thực sự muốn học. Anh không cho em thử, làm sao mà biết em không được?” Cho dù thực sự không được, ít nhất là cô cũng đã từng thử qua, chứng thực cô cũng có hiểu biết về kinh tế, cũng khi đó hết hi vọng cũng không muộn!

Thử rồi thì sao? Thất bại thì ảnh hưởng gì đến ai? Cô thực sự không hiểu mình sai ở đâu?

“Bé con, anh thực sự không muốn dội nước lạnh vào em, việc chuyển trường đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, mời em ngoan ngoãn một chút, ngồi một bên đọc sách lịch sử của em đi, được không?”

Lúc giọng nói anh trầm thấp, khi dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói chuyện, cô chỉ biết hoàn toàn không có không gian thương lượng.

Cô ngậm miệng lại, rầu rĩ ngồi một góc tường rất xa đọc sách lịch sử của cô.

Cô căn bản không có lập trường nói chuyện, từ nhỏ đã như vậy, trước kia khi còn ở cùng với bố mẹ, nếu không được anh chăm sóc, căn bản không bố mẹ cô sẽ không đồng ý cho cô chuyển trường, cô còn có thể nói gì? Tất cả chỉ có thể để cho anh xử lý, cũng chỉ có thể nghe theo anh.

Quan Tử Tu điều tra điều kiện tuyển sinh của từng trường, cũng cân nhắc khả năng của cô, chọn ra hai trường có xác suất trúng tuyển lớn nhất để cô lựa chọn.

Sau kì thi thử mùa hè, cô chọn được một trường, quả nhiên hai ngôi trường trước kia anh chọn cho cô đều rất thích hợp.

“Em gái của học đệ anh cùng lớp với em, anh đã nhờ cô ấy trông chừng em, em có chuyện gì thì phải nói cho cô ấy, biết không?” Anh chuẩn bị tất cả thật tốt rồi mới yên tâm để cho cô đi.

Kế hoạch chương trình học của hai trường có chút khác biệt, không nói đến thành tích vô cùng thâm thúy của cô năm thứ ba, chỉ là chương trình học mới phải bổ thêm vài học phần, trong trường đại học này cô nhất định phải học tới năm năm, anh hiện tại chỉ hy vọng, cô đừng học lâu hơn trường Y của anh là được rồi.

Còn chuyện của cô, anh đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi. (làm ơn, anh cho chị tí tự do được ko?)

Cha mẹ cô mãnh liệt lắc đầu thờ dài, nói riêng với anh: “A Tu à, như vậy cháu sẽ làm hư nó đó.” Nhà đầu kia rất tệ, những chuyện làm được từ tế chẳng có bao nhiêu, ngay cả cha mẹ cũng bó tay với cô, nhưng anh như vậy với cô, chắc hẳn anh cũng mệt chết rồi.

Anh chỉ cười khổ. “Ai bảo cháu yêu cô ấy.” Đời này, đã xác định là vậy rồi.

Anh biết cô không vui vẻ gì, mấy ngày nay, nụ cười của cô càng lúc càng ít, những cái này anh đều nhìn thấy hết, cho nên anh mới có thể nhượng bộ, dung túng sự trốn tránh của cô, nếu như vậy có thể làm cho cô vui hơn một chút.

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, anh thở dài không tiếng động – chuyện gì anh cũng có thể bao dung, chỉ cần cô nhớ, lời hứa hẹn và thề ước của chiếc nhẫn trên ngón tay kia.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Thứ Ba tuần sau có bài kiểm tra lịch sử Trung Quốc hiện đại, đây là bài ghi chép, tuần trước cậu đến muộn chưa ghi kịp đúng không? Về nhà phải xem kĩ đó.”

“Cám ơn cậu.” Nhận bằng hai tay, còn cúi đầu xuống nữa.

“Học xong về nhà ngay, đừng để cho học trưởng lo lắng.” Thêm một câu dặn dò nữa.

“Ừm.” Người nào đó không hề kháng nghị, hiểu rõ rồi gật đầu.

Tuy rằng rất muốn kháng nghị, đừng đối đãi với cô như con người không có đức hạnh thể chứ, nhưng vì ngày đầu tiên lên lớp, đã liên tiếp xảy ra bao nhiêu chuyện ngồi nhầm xe bus, vào nhầm phòng học, quên mang tiền cơm trưa ... còn bao nhiêu chuyện nhỏ không đếm được nữa, may mắn Quan Từ Tu sớm đã chuẩn bị, trước đó đã đem số điện thoại của cô đưa cho em gái của học đệ kia, khi nào vào lớp mà vẫn chưa thấy người, phải nhanh chóng liên lạc điện thoại, đem con mèo nhỏ lạc đường nhanh chóng về lớp học, còn phải để ý cô mọi nơi, thân là một đứa con gái trưởng thành, nào có mặt mũi kháng nghị chứ?

Xoay người đi được hai bước, nhớ ra điều gì đó liền quay đầu lại. “Từ Tu nói, thời gian làm phiền cậu, Chủ nhật muốn mời cậu ăn cơm để nói lời cảm ơn, nhờ tớ hỏi cậu có thể đi hay không.” Cô máy mớ, thành thành thật thật nhấn lại thánh chỉ của bạn trai.

Giai Kỳ chu đôi môi nhỏ nhắn cười trộm.

Học trưởng anh minh, vì anh hiểu quá rõ tính cách của cô bạn gái này, giao cô bạn gái này cho cô, quả thật muốn mời cô ăn cơm.

“Việc nhỏ thôi, học trưởng khách khí quá, nhưng mà có cơm ăn, tớ đương nhiên phải đi. Nói cho bạn trai cậu, không được keo kiệt nha!”

“không đâu.” Từ Tu hiểu rõ con người trên đời, anh sẽ giải quyết rất tốt thôi.

“Học trưởng thực sự tốt với cậu lắm đó, không biết cậu đã mấy kiếp mới tu được phúc khí này, phải quý trọng nha!” Về mặt Giai Kỳ yêu thích và ngưỡng mộ. Ai cũng có thể nhận ra được, vì bảo vệ cô bạn gái này, anh đã tốn bao nhiêu tâm tư.

Quan Từ Tu thực ra không phải học trưởng của cô, cô cũng chỉ là gọi theo anh trai mà thôi. Từ khi Vịnh Tự chuyển đến lớp học, anh trai đã nói rất nhiều lần, phải chăm sóc tốt cho bạn gái của học trưởng, bởi vì ở trong trường học trưởng cũng rất tốt với hắn, nếu không có này học trưởng tài trí này, tên anh trai ngốc kia của cô đã bị áp lực của trường Y lấy mất nửa cái mạng rồi.

Người sáng suốt nhìn qua đã biết, tất cả chuyện này đều là anh đền đáp thay cho cô bạn gái ngốc nghếch kia, có thể khiến cho người ta dụng tâm như vậy, bảo vệ kín đáo chu toàn như vậy, cô gái này quả hạnh phúc!

Hạ Vịnh Tự yên lặng gật đầu. “Biết rồi.” Ở bên mỗi người, ai cũng không quên nhắc nhở cô, có thể được anh quan tâm, cô có bao nhiêu may mắn, muốn quên cũng khó.

Hai người chào tạm biệt nhau ở cổng trường, cô đi tới trạm xe bus, dọc đường đi cô cứ nghĩ mãi đến nội dung bài kiểm tra ngày mai. Suy nghĩ một chút, lại liếc mắt vào cuốn vở kia, tiếp tục học thuộc.

Kít –

Tiếng phanh xe chói tai vang lên bên tai, tiếp theo là một trận đau đốn truyền đến từ đầu gối.

Chuyện gì ... vừa xảy ra?(người thứ ba đã tới, hãy a)

Cô sững sờ ... sững sờ, nửa phút sau mới cúi đầu, phát hiện mình đang ngã ngồi ở chính giữa đường cái, bên cạnh có một chiếc xe máy đổ, chưa kịp phản ứng, bên tai dường như có một tiếng sấm đánh thẳng vào màng nhĩ.

“Trời, cậu không nhìn đường sao!”

Cô ngẩng đầu lên, một khuôn mặt vô cùng trẻ trung xuất hiện trước mắt, nhưng rõ ràng hắn đang tức giận lắm.

“Tôi — nhưng mà — bây giờ là đèn xanh mà.” Cô thấp giọng giải thích. Rõ ràng là hắn vượt đèn đỏ, là lỗi của hắn chứ?

Một đôi mắt trong suốt.

Người con trai trong nháy mắt sững sờ.

Nhìn về mặt vô tội kia, rõ ràng không phải lỗi của cô, cô ngay cả phản bác cũng không dám nói to, bộ dáng kia mười phần giống tiểu bạch thỏ trong rừng rậm gặp mãnh thú, vừa sợ hãi lại vừa đáng yêu.

Người như thế không bắt nạt, thì có bắt nạt ai được chứ! (đồ xấu xa, mắc dịch)

“Cậu không biết ở Đài Loan, đèn xanh đèn đỏ chỉ để minh họa sao? Tự cậu đi hỏi đi, có ai một ngày không vượt vài cái đèn đỏ? Cậu cho là đèn xanh là kim bài miễn chết sao!” Nói cách khác, đèn xanh không dùng được là lỗi của cô!

“Nhưng mà —”

“Nhưng mà cái gì! Hại tôi hoảng sợ, cậu bồi thường một chút thì được rồi?” Hắn một hơi cắt đứt, khí thế bức người, hoàn toàn không cho cô không gian kháng án.

Cô há miệng hít thở, nhất thời tim không thấy nói phản bác.

Rõ ràng..... Người hoảng sợ phải là cô chứ? Người này thật vô lí quá.

“này, cậu đừng tưởng rằng không nói lời nào thì sẽ không có chuyện gì.” Tiếp tục hung hăng với cô.

“Tôi, tôi không biết phải nói gì.” Cô lắp bắp trả lời.

Ông trời ơi! Cô cô này sao vậy? Ngay cả cãi nhau cũng không, là người dân tộc thiểu số sao, nhưng lại rất phù hợp với tính tình quý dị của hắn.

Hắn rũ lòng từ bi, bàn tay muốn kéo cô vào lòng. “Nhu vậy đi, cho cậu cơ hội bồi thường, làm bạn gái tôi đi!”

Cô nhướn nhẹ đôi lông mày. “Tôi không cần.”

“Vi sao không cần?”

“Tôi có bạn trai rồi.” Đẩy cánh tay hắn ra, tự mình bò từ mặt đất lên, phui phui bụi bẩn.

“vậy thì dễ thôi, đá hắn đi.” Đến thời đại này còn có người con gái từng này tuổi mà không kết giao với vài tên bạn trai sao? Em gái hắn mười lăm tuổi đã bị đuổi ra khỏi hàng ngũ nữ rồi, đến bây giờ bạn trai không biết đã có bao nhiêu người rồi, nó còn nói nó là một đóa hoa ngây thơ, còn ở trên ban công gió mưa mà dọa hắn!

“Tôi không thể đá Từ Tu.” Người này thật phiền phức, cô nhú mày, quay đầu chạy lấy người, không muốn nói chuyện với hắn nữa.

“Này, cậu cứ đi như vậy sao?”

Bằng không muốn thế nào? Sai cũng không phải cô, hơn nữa có người nào vừa gặp mặt đã bảo cô làm bạn gái hắn? Nhưng cái làm cô ghét nhất, là tên lưu manh kia, dám bảo cô đá Từ Tu đi.

Cô hơi nhếch môi không nói lời nào, tiếp tục đi tới trạm xe bus.

Tên con trai dắt chiếc xe bị đỗ dưới đây, đuổi theo cô. “Cậu muốn đi đâu? Tôi chờ cậu đi.”

“Không cần.”

“Cậu thực sự không muốn làm bạn gái tôi?”

“Thực sự không muốn.”

“Cho cậu suy nghĩ lại đó. Tôi rất đẹp trai nha, thật đó, cậu nhìn xem, không đồng ý là cậu hối hận đó.”

Hắn thực sự âm ỹ quá.

Hạ Vịnh Tự quay đầu, nghiêm túc nhìn kỹ khuôn mặt của tên kia, có một chút trẻ con và lòng bông.

“Từ Tu đẹp hơn.” Cô chậm rì rì, cẩn thận đưa ra kết luận. Cũng không phải tình nhân trong mắt Tây Thi, Từ Tu thực sự đẹp hơn.

Tên đó thiếu chút nữa ngã quỵ.

Không cần — nghiêm túc giống như nói chuyện quốc gia đại sự như thế chứ? Còn câu trả lời trực tiếp làm đá thương người khác kia nữa.

Xe bus dừng lại trước mặt, cô lên xe, phía sau truyền đến tiếng hét to của hắn: “Này, cậu —”

Cô không quay đầu lại, không lên tiếng trả lời, thầm nghĩ muốn nhanh thoát khỏi tên con trai vô lại này.

Khi về nhà, Quan Từ Tu đã về trước rồi.

“hôm nay em có vẻ hơi muộn.” Cô đứng bên cạnh tủ giày nhìn cô rồi nói. “Anh vừa mới nói chuyện với Giai Kỳ, không phải hai người giữa trưa ngay tại công chia tay sao?”

Giai Kì ngay cả cái này cũng thông báo cho anh sao?

“À..... Cái đó..... Có một chuyện xảy ra.....” Cô trả lời ngập ngừng.

“Chuyện gì?” Cô sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm chứ? Từ cổng trường ra đến trạm xe bus cũng có chuyện sao?

“Ồ..... Việc nhỏ, không quan trọng.” Cô lên xe rồi mới phát hiện sách giáo khoa tìm thể nào cũng không thấy, cô không dám cho anh biết.....

Quan Tử Tu nhìn kỹ cô một lát, nói tiếp: “Anh mua thịt viên xiu mại em thích ăn nhất, đã lạnh hết rồi, đi rửa mặt rồi qua đây ăn đi.”

“Ừm” Cô bỏ cặp xuống, đi vào phòng tắm rửa mặt, kéo cao ống quần xả nước lạnh tùy ý rửa vết trầy da trên đầu gối một chút, chỉ thấy có chút bụi bẩn, cho nên chỉ rửa qua loa.

Quan Tử Tu đã nhanh chóng đặt hai miếng thịt viên cô thích ăn nhất vào trong bát, đẩy bát về phía cô.

Cô cắn một miếng nhỏ, lặng lẽ ngược mắt nhìn anh. “Tử Tu, thứ tư tuần sau —”

“Ban ngày đi học, buổi tối phải đi dạy gia sư.” Trực tiếp kể lịch trình ra.

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà là sinh nhật anh.” Một câu nói mạnh mẽ phá vỡ tâm tư của cô. Người bên gối này cũng không phải ngày đầu tiên ngủ cùng nhau, chỉ cần ánh mắt kia thì đã quá rõ ràng rồi.

“Thật..... Thật không?” Cô khô cứng đáp lại, rốt cuộc nói không ra lời.

Vì ngồi nhầm xe bus nên cô đến lớp muộn, cô về muộn là vì đi chọn quà sinh nhật cho anh, muốn giữ lại một chút bí mật, cô nghĩ anh sẽ rất vui vẻ.....

Giống như một đứa trẻ làm chuyện tốt mong chờ người lớn khen ngợi, lại phát hiện chuyện kia không tốt như vậy, cô thất vọng cúi đầu xuống, im lặng ăn thịt viên.

Anh lại gấp một viên nữa vào bát của cô. “Với anh sinh nhật không quan trọng, quan trọng là tương lai.”

So với sinh nhật, anh chỉ quan tâm đến, bây giờ phải làm thế nào để cô không thiếu thốn mỗi ngày, trong tương lai có năng lực bảo đảm cuộc sống an ổn cho cô hay không.

“À.” Thì ra anh không quan trọng ngày này.

Quan Tử Tu nở nụ cười, vuốt vuốt tóc cô. “Hôm nay mua cái gì rồi? tặng cho anh luôn đi!” Anh đã chuẩn bị tâm lý rồi, cùng lắm là nhận thêm một con Kitty màu hồng nữa. (anh

“A!” Cô ngạc nhiên, thì ra anh sớm đã đoán được.

“A cái gì chứ? Chẳng lẽ anh đoán không đúng?” Nha đầu kia sinh nhật hàng năm đều chỉ tặng một món quà, cứ nghĩ rằng mình thích, thì chắc là anh cũng sẽ thích cho nên cô vui vẻ tặng, anh cũng không nói gì mà nhận lấy.

Nhưng thôi quên đi, cô vui là tốt rồi.

“Không phải. Em nhìn thấy một chiếc khen len rất đẹp, rất đẹp nha, nhất định anh sẽ thích.”

“Màu hồng phấn?” Anh bi thảm, ước hời.

Người này quả thực fan cuồng của màu hồng phấn!

“Đúng vậy. Anh nói chỉ đeo khăn len em đan, nhưng bây giờ em cũng không biết đan, mỗi lần sợi len đều thất nút trong tay, bây giờ thời tiết bắt đầu chuyển lạnh rồi, anh cứ dùng cái em mua trước đã, chờ em học được cách đan sẽ đan cho anh.”

“.....” Quan trọng đâu phải là cô mua hay tự đan? Cô một chút cũng không hiểu trái tim đau đớn của anh, một tên con trai lớn biến thành một kẻ cuồng màu hồng phấn, cái này có thể nhìn được sao? Lại còn cả mô hình con Kitty kia nữa!

Dừng một chút, cảm thấy anh im lặng một cách khác thường ý cười trên môi cũng biến mất. “Anh không thích?”

“Đâu có?” vuốt vuốt tóc cô. “Tâm ý của em, anh phải nhận chứ.” Không dấu vết, lặng lẽ thở dài một hơi, nhận lệnh.

“Này —”

Mặc kệ, coi như không nghe thấy. Kinh nghiệm lần đó nói cho cô, con người phía sau kia thật rắc rối, tất cả âm thanh coi như không có đi, cô có bạn

traì rồi, không thể tùy tiện cùng với người khác, cũng không thể tùy tiện bị ép cùng người ta.

“Này, này, cậu không nghe thấy tôi gọi cậu sao?”

Vì sao hấn gọi thì nhất định cô phải để ý đến hấn?

Hạ Vĩnh Tự lẩm bẩm, tiếp tục thuyết phục chính mình cái gì cũng không nghe thấy, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

“Hạ Vĩnh Tự!”

Cô dừng bước chân, quên mất ba giây trước đã tự thôi miên mình, kinh ngạc quay đầu.

“Biết ngay chiều này hữu hiệu.” Tên kia đắc ý nhếch miệng, cười với cô.

“Làm sao cậu biết tên tôi?”

“Không nói cho cậu.”

Không nói thì quên đi. Cô xoay bước chạy lấy người.

“Không cần sách giáo khoa?” tên kia đã sớm chuẩn bị, ung dung giơ đồ vật trong tay lên.

Cô trùng mắt với hấn. “Cậu làm sao ăn trộm sách giáo khoa của tôi!” Thảo nào cô về nhà tìm khắp nơi cũng không thấy.

“Trộm gì chứ, nói thật khó nghe, cậu làm rơi xuống đất, là tôi giúp cậu nhặt lên nha, thật vô ơn.”

“..... Cảm ơn. Sách giáo khoa kia đưa tôi được chứ?”

“Làm sao có chuyện dễ dàng thế. Tôi giúp cậu tìm sách giáo khoa về, cậu chỉ cần mời tôi một bữa cơm, hay là xem một bộ phim biểu lộ cảm ơn thì được rồi?”

Sao lại có người tự đòi thù lao cho mình, thật vô lại.

Cô rất muốn quay đầu bước đi, sách giáo khoa còn có thể mua lại, nhưng quan trọng là vở ghi của Giai Kỳ bên trong..... Cô khẽ cắn môi dưới, thật khó xử.

“Cậu không đồng ý, sách giáo khoa tôi không trả cho cậu đâu!” Hình như muốn làm khó cô cho nên hấn bắt chọt nói thêm một câu.

Được lắm..... Quá đáng!

Cô trùng hấn, không biết phải nói gì.

“Được rồi được rồi, không cần lo lắng nhiều như vậy, chỉ là xem một bộ phim thôi, bạn trai cậu sẽ không vì như vậy mà đá cậu đâu.” Không đợi cô quyết định, hấn nhanh tay hơn kéo cô đi.

“Này, cậu—” Không phải Từ Tu sẽ đá cô hay không, mà là cô một chút cũng không muốn cùng hấn đi xem phim đâu!

Cô bị kéo đi, nhất thời không biết phải làm sao mới được.

Vì vậy, hôm đó bọn họ không chỉ nhìn xem một bộ phim, còn ra ngoài uống thêm một ly cà phê, dạo một vòng chợ đêm hấn mới đưa cô về.

Hấn nói, hấn tên là Dương Gia Chương, hơn nữa bắt cô phải nhớ kỹ cái tên này.

Không biết là hấn quá cường thế, hay là cô quá yếu đuối, mỗi lần lời từ chối đến bên miệng, luôn có cách chặn cô lại, chờ đến khi cô nghĩ ra phải kháng cự, sự việc đã thành kết cục đã định.

Duy nhất đáng được ăn mừng là, người này cũng được, cũng khá là uy tín, sau đó cũng đưa cô về, sách giáo khoa cũng đúng hẹn trả lại cho cô.

Sách giáo khoa cũng lấy lại được rồi, cô âm thầm hạ quyết tâm, về sau phải tránh xa hấn một chút, dù sao sách giáo khoa cũng ở đây rồi, hấn cũng không có gì dùng uy hiếp cô được nữa.

Nhưng cô nhầm rồi, sai vì cô đã hoàn toàn đánh giá thấp khả năng của người đàn ông nhất da nhị lại tam dây dưa này (nhất da, nhị lại, tam dây dưa: chắc thứ nhất là da mặt dày, thứ hai là vô lại, thứ 3 là dây dưa... chắc thế), mặc kệ cô trốn thế nào, người này cũng có thể xuất hiện trước mặt cô, hấn thực đáng ghét mà.

“Vĩnh Tự, Vĩnh Tự, Tự Tự yêu quý—”

“Cậu rút ra!” Không thể nhịn được nữa, cô cắn giận đuổi người.

Thực sự, cô không muốn tức giận với người khác, nhưng người này thật có bản lĩnh làm cho cô phải tức giận, dùng thái độ khinh thường nhất với hần, nhưng thật sự dùng cách nào hần cũng không chịu đi, da mặt thật dày.

“Muốn uống nước không?” Một ly đồ uống lạnh đưa tới trước mặt cô.

“Không cần, cậu uống đi.”

“Được rồi, uống một chút đi, hôm nay nắng gắt, bổ sung một chút nước, nếu không sẽ bị cảm nắng nha.”

Bị cảm nắng còn tốt hơn bị hần làm phát điên.

Ánh nắng trên đầu dịu đi, cô ngẩng lên, phát hiện phía trên có một cây dù.

“Cầu xin cậu tránh ra được không?” Như vậy thực quấy rầy cô nha.

“Được rồi, chờ cậu lên xe bus rồi tôi đi.”

Cô hơi nhếch môi, lại dứt khoát không nói thêm một câu.

Cô biết thái độ của mình với hần thật tệ lắm, tuy rằng là hần trông rất ngứa mắt, nhưng thực sự hần tốt với cô lắm, có đôi khi tâm tình không tốt, lại bị hần như trêu đùa vậy, nhìn không được mà giận chó đánh mèo phát giận với hần, hần chỉ cười cười bao dung, cũng chẳng tức giận gì, hại cô sau khi ngẫm lại, đều cảm thấy mình thật không tốt.

Cô cũng không biết vì sao, tám trăm năm không tức giận với ai, nhưng mỗi khi ở trước mặt Dương Gia Chương, bị hần trêu ghẹo, có lẽ bởi vì hiểu rõ hần sẽ bao dung đi, cho nên những cảm xúc dè dặt mới có thể dễ dàng phát tiết trước mặt hần như vậy, giống như một đứa trẻ bốc đồng, không có gì che lấp.

Nhưng mà cô thực sự không thể nhận ý tốt của hần, cô đã có Từ Tu, những lời này cô cũng nói đến tám trăm lần rồi, hần nghe không hiểu sao?

Cúi đầu khẽ vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, cô đột nhiên nhớ tới người đàn ông cô yêu đậm sâu kia.

Chú ý đến động tác nhỏ của cô, Dương Gia Chương cố tình bỏ qua, làm bộ không thấy, tươi cười nhẹ nhàng đẩy vai cô một cái. “Ngán người gì thế, xe bus của cậu đến rồi!”

Cô lên xe, đi tới ghế trống phía dưới.

“Ông lái xe, chờ một chút!” Phía sau, Dương Gia Chương vội vàng vàng đuổi theo xe, đem ly đồ uống lạnh kia nhét vào tay cô, rồi nhanh chóng xuống xe, còn lưu manh nói với lái xe: “Cái bỏ của cháu ở trên xe, chú lái xe cẩn thận nha!”

Vô lại! Ai là cái bỏ của hần?! Nhìn ly nước đã lạnh trên tay, cô cắn bản không kịp từ chối.

Cuối cùng cô ngồi xuống một loạt ghế trống phía dưới, qua cửa kính xe, cô nhìn thấy hần tươi cười vô cùng xán lạn, vẫy mạnh tay nói tạm biệt với cô.

Nhưng giờ phút này, hiện lên trong tâm trí cô, cũng chỉ có hình ảnh của bạn trai.

Đột nhiên, cô rất muốn nhìn thấy anh.

Có lẽ anh nghĩ rằng, cô không đủ kiên cường, đối với chuyện của bọn họ, cô lựa chọn trốn tránh mà không chọn vì anh hăng hái dũng cảm chiến đấu, cô biết, chắc chắn anh thất vọng, chỉ là không nói ra miệng.

Chiếc xe bus này, đi qua cổng trường của họ. Cô hít sâu một hơi, xúc động rung chuông xuống xe.

Lại bước vào chiếc cổng trường này, trong lòng cô không hề yên ổn, nhưng cô không ngừng nói với chính mình, không được lùi bước, không được lùi bước –

“Ồ? Kia không phải là người học khoa tiếng Trung lúc trước sao, nghe nói là chuyển trường rồi mà? Lại đến đây làm gì?”

“Cái gì, cậu nói bạn gái của Quan Từ Tu khoa Y sao? Chắc là tìm đến bạn trai đó!” Tên của cô, rất khó có vinh hạnh được nhớ kỹ, bình thường chỉ là cái nhãn “bạn gái của Quan Từ Tu”, mà không phải là một thực thể độc lập, dường như ngoài điều này, cô chẳng có gì đáng kể.

Da mặt cô rất mỏng, những cái nhìn và lời thì thầm của người ngoài, cô rất khó mặc kệ rất khó coi như không có chuyện gì.

“Cô ta còn chưa bị đá sao? Tôi nghĩ rằng họ hần là chóng đờ không được bao lâu chứ.”

“Đúng rồi, như vậy thật không xứng. Nhất định là cô ta chủ động theo đuổi người ta, nếu không Quan Từ Tu làm sao có thể thích cô ta được? Cũng không nhìn xem điều kiện bản thân thế nào, chúng ta không vô liêm sỉ như vậy, không cần oán thán gì cả.”

Nói chuyện riêng với nhau, một chút cũng không khổng chế âm lượng, có lẽ muốn cho cô nghe thấy đây mà.

Nhưng mà..... Là cô theo đuổi Tử Tu trước, cô có thể cãi lại gì đây?

Con đường đến khoa Y còn dài không? Dọc đường đi này, cô còn phải đối mặt với những gì nữa? Anh ở một đầu khác, còn cô phải cố đi thật nhanh cuối cùng cũng không cố nổi, lại không thể kiên trì đi tiếp.

Cô từ bỏ, xoay người quay lại.

“Hi, em gái.”

Cô ưỡ oái mở mắt, lại cúi đầu, mắt mù tai điếc.

“Ôi? hôm nay nụ cười của cậu thực không hợp với ánh mặt trời nha!” Dương Gia Chương rất nhanh phát hiện có chuyện không thích hợp.

Cô bao giờ cười cho hấn nhìn qua? Thêm mắm thêm muối.

“Thế nào? Bạn trai làm cậu không vui? Cần tôi giúp cậu xan bằng hấn không?” Hấn xắn tay áo, làm bộ muốn lấp biển.

“Cậu không cần lo cho tôi!” Dám đụng vào một chiếc lông tơ của Tử Tu xem!

“Là vì hấn thật hả? Thế thì vui rồi, hấn làm cậu khó chịu, đá hấn đi là được, làm bạn gái tôi đi!”

“Tôi không cần, cậu rút đi.” Mỗi lần hấn nói câu này, cô đều rất tức giận.

“Được rồi, okie, không đá hấn, vậy nói chuyện kia ra đi? Dù sao chờ xe bus cũng thật nhàm chán, tâm sự một chút thì được rồi.”

Cô không hé răng, ngoài đường cũng không phải nhà cô, cũng không thể đuổi hấn đi khỏi đây, vì vậy chỉ có thể trầm mặc.

Dương Gia Chương có chút nản lòng. Đi theo cô hơn nửa năm, cô thật đúng là nói không để ý người thì sẽ không để ý người, liệt nữ trinh tiết cũng chẳng trung trinh như cô vậy đâu.

Chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhónhó của cô, có chút chua xót mở miệng:“ Rốt cuộc hấn có điểm gì tốt? Cậu cứ khẳng khẳng một mực với hấn như vậy.”

Tử Tu? Cô đếm từng ngón tay:“Anh ấy trầm ổn, anh ấy thông minh, anh ấy săn sóc, anh ấy có trách nhiệm, anh ấy học giỏi, đẹp trai, anh ấy —”

“Ngừng! ngừng lại! Stop!” Cô còn muốn đếm cho hấn nghe nữa?“Cậu thật tàn nhẫn.”

“Tôi sẽ không bỏ Tử Tu.” Cô nhắc lại.

“Nhưng cùng với hấn không vui, không phải sao?”

“Đó là bởi vì —” Phát hiện mình lại bị hấn dắt mũi, roi vào đề tài đây cam bẫy này, cô lần nữa ngậm miệng lại.

“Cậu nghĩ rằng tôi không nhìn thấy sao? Nếu cậu và hấn cùng nhau thực sự hạnh phúc như vậy, thì sẽ không có tâm sự trùng trùng, bộ đáng áp lực đến mức không thở nổi, vì vậy có thể thấy hấn căn bản không tuyệt như cậu nói vậy đâu. Tôi đoán đúng rồi phải không? Cậu còn gì để nói chứ.”

“Không phải! Tử Tu tốt lắm, chính vì anh ấy tốt quá, vĩ đại quá, tôi mới bị áp lực thôi, cậu căn bản cái gì cũng không hiểu —” Cô bé này thật đơn giản, hoàn toàn không phát hiện chính mình đang những lời kia làm cho kích động.

“À. Chỉ là học nhiều thôi mà, có gì đặc biệt hơn người? Con một sách đây ngoài đường kia.”

“Nhưng Tử Tu không chỉ học nhiều, anh ấy rất có ý tưởng, sắp xếp tương lai cũng tốt lắm. Tử Tu nói tốt nghiệp xong sẽ kết hôn với tôi, sau khi kết hôn cho tôi ở nhà, sau đó anh sẽ làm một bác sĩ thật giỏi; Tử Tu cảm thấy kết hôn xong không cần sinh con ngay, chờ ba năm sau cho ổn thỏa, nếu tôi thức sự cảm thấy buồn chán, có thể nuôi một con chó nhỏ giết thời gian, sau đó chờ tiết kiệm đủ tiền —”

“Vậy ý tưởng của cậu ở đâu?” Dương Gia Chương cắt đứt lời nói của cô. “Từ đầu tới cuối, tôi chỉ nghe thấy Tử Tu nói, Tử Tu cảm thấy, rõ ràng là tương lai của cả hai, vì sao đều là hấn quyết định? Cậu cứ như vậy để cho hấn dắt mũi, cái gì cũng nghe hấn, cái gì cũng để hấn nắm trong tay?”

Cô cứng lời, không biết phải nói gì.

Lời của hấn giống như một cây kim nhọn, hung hăng đâm vào tim cô, không phải cô không muốn phản bác, mà là cho tới bây giờ, đó là nỗi đau mà cô cố gắng đè nén trốn tránh, không muốn đối mặt, một lời nói của hấn, trần trụi lời ra, khiến cô không còn chỗ nào có thể ẩn nấp.

Thực ra, cô không thích hợp quá với đô thị phồn vinh, bận rộn như vậy, cô muốn ở một vùng nông thôn như Vân Lâm, một cuộc sống giản dị bình thường, cha mẹ cô đều ở đó, hoàn cảnh không đến mức làm cô cảm thấy xa lạ bất lực, cô biết cô thật không tiền đồ, nhưng cô thực sự không phải là người tài giỏi gì cả!

Cô cũng rất thích trẻ con, không biết vì sao phải đợi ba năm, nếu bây giờ có thể sinh em bé không tốt sao? Cô không đi học thì cũng có sao đâu.

Nhưng cho tới bây giờ cô cũng không dám nói khi mà anh đã tính toán hết thảy mọi chuyện.

“Cậu không biết như vậy thật là không có tôn nghiêm sao? Đem mình biến thành con rối mặc kệ cho hán khống chế, tôi một chút cũng không tin cậu như vậy mà cảm thấy vui về.”

Những hạt nước mắt to bằng hạt đậu không báo trước đột nhiên rơi xuống. Cô không có tôn nghiêm, cô không có tôn nghiêm. Ở trong mắt người khác, cô là kẻ đáng thương ngay cả tôn nghiêm cũng không có sao?

“Này, cậu –” Dương Gia Chương bị dọa đến. Nước mắt con gái thật là khủng bố nha, giống hệt như vòi nước, chưa nói đã chảy xuống rồi!

“Nói chuyện với cậu thật khó chịu.”

“Đúng, thật là khó chịu, nhưng đó không phải là sự thật sao? Tôi chỉ là nói trực tiếp ra mà thôi, bằng không tại sao cậu không phủ nhận? Bởi vì điều kiện của người này so với cậu ưu tú gấp một trăm lần, kể cả là ai cũng sẽ tự ti, bởi vì tự ti, cho nên phải dè dặt cẩn trọng đón ý nói đùa hán, lấy lòng hán, chuyện gì cũng không dám phản bác, dần dần, còn cái gì mình có thể tự làm? Những ngày như vậy cậu không thấy vất vả, tôi cũng cảm thấy mệt mỏi thay cho cậu.”

“Cậu còn nói nữa!” Cô thẹn quá hóa giận quát hán. “Cho dù cậu nói như vậy, tôi cũng sẽ không rời khỏi Tử Tu.”

“Vì sao? Chẳng lẽ bởi vì điều kiện của hán quá tốt, cho nên cậu thấy luyến tiếc?”

“Không phải như vậy. Chỉ là tôi thích anh ấy, tôi cũng không phải bởi vì điều kiện của anh ấy tốt nên mới cùng với anh ấy, chỉ là yêu thôi, cậu lại nói tôi như vậy.” Cô nghẹn ngào, ứa nước mắt khóc lóc, nước mắt càng ngày càng mãnh liệt.

“Cậu khóc cái gì!” Hán thức điên đầu. “Được rồi được rồi, cậu nói như thế nào thì là như thế, tôi không nói nữa là được chứ gì? Cầu xin cậu đừng nữa khóc!”

Hạ Vịnh Tự đẩy khăn giấy hã đưa tới trước mặt ra, từ chối lời xin lỗi và an ủi của hán.

Nhưng là, từ chối được một lần, không chắc chắn sẽ từ chối được cả đời.

Từ lần tiết lộ ra quá nhiều chuyện đó, giống như sự bảo vệ cẩn thận lại có một lỗ thủng, hán luôn có cách dụ cô nói ra, cũng bởi vì hán biết quá rõ chuyện của cô và Tử Tu, dần dần, rất nhiều chuyện chỉ có thể nói với hán, cũng chỉ có hán biết, hán là người đầu tiên cô nói thẳng thắn nói ra tâm sự của mình, nguowiwif hiểu rõ tâm sự của cô nhất cũng chỉ có hán.

Bởi vì hán nói: “Tôi biết cậu với bạn trai mình là nhất kiến chung tình, tôi sẽ không bảo cậu làm bạn gái của tôi nữa, đơn thuần coi tôi như bạn bè tâm sự một chút, như vậy được chứ?”

Nếu chỉ là bạn bè, nếu hán không luôn miệng kêu cô bỏ Tử Tu lao vào vòng ôm của hán, vậy thì người này cô cũng không chán ghét lắm, vì thế cô tiếp nhận tên bạn này.

Chỉ cần là bạn bè đơn thuần, cô có thể tâm sự với hán, bởi vì ở trước mặt hán, cô thực thoải mái, thực tự tại, tùy ý phát tiết cảm xúc, trở về là chính mình, không có áp lực gì cả. (chị làm thế có người buồn đó)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lại một kì nghỉ hè nữa qua đi, cô thuận lợi tiến lên năm thứ tư, còn Quan Tử Tu vẫn bẽ bộn nhiều việc như cũ, giáo sư đánh giá anh rất cao, vì mấy loại tư liệu, học thuật, sách giáo khoa ngày càng nhiều, anh bình thường đều ở phòng nghiên cứu đến rất muộn, giáo sư còn hỏi qua anh có muốn ông viết thư giới thiệu để anh có cơ hội ra nước ngoài học cao hơn hay không?

Cô không biết anh đang nghĩ gì, chỉ biết là anh cẩn thận suy nghĩ vài ngày, cuối cùng từ chối.

Anh bẽ bộn nhiều việc, bận đến mức ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có, làm cho cô cảm thấy tình cảm của hai người càng ngày càng trống thiếu. Anh nói, tất cả những cố gắng này, đều là chuẩn bị cho tương lai của họ, nhưng giờ phút này sự cô đơn của cô, sự bất lực của cô, anh rõ ràng có nhìn thấy, lại chưa bao giờ muốn đối diện.

Tuy rằng dù anh có bận rộn đến mức nào ban đêm cũng sẽ về bên cạnh cô, nhưng đôi khi, nằm trong vòng ôm của anh, sau khi chăm chú nhìn anh đi vào giấc ngủ, cô lại cảm thấy, khoảng cách giữa họ xa xôi quá, anh càng cố tiến lên, cô lại càng chỉ có thể ngửa đầu nhìn anh, càng ngày càng xa anh, xa đến mức cô không thể đi tới được.

Trong lòng có một cái hang động đen tối, sâu rộng vô cùng, trống rỗng, lạnh như băng, tưởng đã nắm được rất chắc, nhưng đôi bàn tay lại trống không, đôi khi, cô còn tự hỏi mình, tình yêu thực sự còn ở đó sao? Vì sao họ lại giống như người xa lạ, xa cách như vậy? Trừ việc ngủ cùng trên một cái giường, ngẫu nhiên làm tình, thì cuộc sống của họ, tâm trí họ, khoảng cách càng lúc càng xa, cô vĩnh viễn chỉ có thể ngước lên, giống như các đám mây không thể nào giao nhau.

Tâm hồn mệt mỏi tê liệt gần đến mức cái gì cũng không cảm nhận được nữa—

“Hey, ngăn người gì thế!” Dương Gia Chương từ phía sau vỗ vai cô, xa xa hần đã nhìn thấy cô cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Không.” Cô khẽ mấp máy môi, lại cúi đầu xuống.

Gần một năm nay, hần luôn không định kỳ ở bên cạnh cô, nghe cô nói chuyện khi đợi xe bus, sau đó hần sẽ cười vẫy tay, nhìn theo cô lên xe, trở lại bên cạnh người bạn trai kia, trừ lúc ban đầu bị hần lấy sách giáo khoa kia, cô và hần chưa từng ra ngoài cùng nhau, ngay cả số điện thoại cũng không có, cảm giác so với người không quen còn giống hơn.

Nhưng mà, hần lại là người hiểu rõ nhất tâm sự của cô, rất nhiều chuyện không dám nói cho Quan Tử Tu thì sẽ không tự giác mà nói với hần, cô chia sẻ tâm sự lắm, khiến cho cảm xúc của cô như một cái ống dẫn được thông khơi, cứ vậy, vô tình cô lại có thói quen ý vào sự tồn tại của hần.

Tình tế chú ý đến nụ cười có chút miễn cưỡng của cô, hần hỏi: “Sao vậy? Muốn tìm bất mãn sao? Quan Tử Tu gần đây không làm “đau” cậu à?”

“cậu nói chuyện thực không dinh dưỡng nha!” Liếc mắt trừng hần một cái.

“Trùng đi, dù sao cậu cũng chỉ dám trùng tôi, với Quan Tử Tu nếu có một nửa khí thế như bây giờ thì tốt rồi!” Chắc, khác xa như vậy, với Quan Tử Tu thì cung kính, nghe lời như một cô hầu gái, định cũng không dám đỉnh một câu.

“Cậu không cần trêu chọc tôi, nói chuyện với cậu thật vớ vẩn.”

“Làm sao chứ? hôm nay là sinh nhật cậu nha, vì sao lại không vui?”

Cô ngạc nhiên. “Cậu làm sao biết được?”

“Cậu nói mà! Chính là cái hôm hỏi cái gì mà chòm sao đặc biệt giống cậu vừa ngốc, vừa nhát gan, lại yếu đuối lại chỉ biết khóc đó.” Nghe qua thực sự rất giống con người vô dụng.

Lần đó chỉ là lơ đãng nhắc tới, hần liền nhớ kỹ? Hay là hần muốn mang đề tài chòm sao ra chủ yếu để hỏi ngày sinh nhật cô?

“Quan Tử Tu không rảnh cùng cậu sao?” Bằng không tại sao ngày sinh nhật lại buồn thế chứ?

“Có lẽ thế!” Hôm nay anh có hẹn với giáo sư, buổi tối có buổi gia sư, có lẽ không rảnh thật, cô không dám phiền anh.

Những sinh nhật trước đây của cô, không phải năm nào anh cũng cùng cô, nếu hai người cách xa nhau hoặc thực sự không thể phân thân, anh cũng không tận lực sắp xếp gì, nhưng nếu điều kiện cho phép, bình thường anh sẽ dắt tay cô đi dạo phố, mua cái bánh ngọt nhỏ chúc mừng một chút, nhưng mỗi lần ước nguyện đều nói: “Em có thể ước mình thông minh hơn chút được không?”

Nhưng có lẽ anh đã quên rồi, cô nhớ anh từng nói qua không quan trọng những ngày lễ, có lẽ sinh nhật với anh mà nói một chút cũng không quan trọng, cho nên mấy ngày nay cô cũng cố gắng không nhắc tới.

“Nếu không,..... Tôi muốn nói, dù sao bây giờ cậu trở về cũng chỉ có một mình thôi, hay là..... Ách..... Cùng tôi đi chúc mừng sinh nhật?” Dương Gia Chương có chút khó khăn mở miệng, hình như là sợ cô nghĩ quá nhiều, rất dư thừa chạy lại bổ sung: “Chỉ là bạn bè! Một người bạn giúp cậu chúc mừng sinh nhật không sao chứ? Cậu ngàn vạn lần không được nghĩ nhiều, tôi biết cậu chính là dung chính trinh tiết, từ tám trăm năm trước đã quên chuyện muốn cậu làm bạn gái rồi!”

“.....” Hai câu cuối là khen cô hay mắng cô vậy?

“Thôi mà, không cần nghĩ nhiều như vậy, nói đi là đi!” Hần không đợi cô phản ứng, lập tức đưa tay ra, kéo cô chạy lấy người. Nếu đợi cô suy nghĩ thêm, chắc chắn sẽ học máu mà trả lời hần: “Không được, tôi không thể ra ngoài với người con trai khác ngoài Tử Tu.”

Hần tuyệt đối tin rằng, trừ Quan Tử Tu, không có một tên con trai nào có thể cầm tay cô, càng miễn bàn hôn cô, ôm cô, lần đầu tiên đụng vào cô, cô ngay cả chạm cũng không cho hần chạm vào! Nếu hần không quá cường thế, cộng với cô phản ứng quá chậm, luôn bị hần dắt đi, chắc hần là ngay cả đầu ngón tay của cô hần cũng không được đụng đến.

Có đôi khi hần cũng nghi ngờ có phải cô sống ở thời cổ đại không? Có lẽ cô mà bị đụng đến một đầu ngón tay sẽ nghĩ rằng trinh tiết đã mất, muốn nhảy xuống giếng tự sát bảo toàn danh nghiệp liệt nữ.

Đây là lần thứ hai, cô ngồi sau xe máy của hắn.

Họ cùng ăn tối, sau đó hắn đem cô đến bờ biển, mua một cái bánh ngọt, một tá bia, hào hùng vạm vỡ tuyên cáo với cô không say không về.

“Không được.” Cô không thể uống rượu, Tử Tu sẽ mắng cô mất.

“Cậu đừng nói nữa đi!” Cô còn không thèm nhìn xem hắn là vì ai mới mua, sinh nhật làm sao có thể không có rượu? Thế mà cô lại hất nước lạnh vào hắn.

Cô mở miệng đang định nói gì đó...

Thì một tiếng chuông độc nhất vô nhị vang lên.

Về mặt hắn cứng đờ. “Quan Tử Tu?” tiếng chuông này hắn đã rất quen thuộc, chỉ thấy cô hầu gái kia không dám chậm trễ, vô cùng cung kính nhận điện.

“Em ở đâu vậy?” Đầu tiên bên kia hỏi.

“Ồ.....” Cô có chút chột dạ liếc tên ngồi bên trái một cái, cố ý nói nhỏ: “Em ở thư viện làm báo cáo.”

Đầu dây bên kia im lặng một chút. “Nếu không có việc gì, đừng về nhà quá trễ.”

“Nhưng.....” Anh cũng bận rộn nhiều việc không phải sao? Cô không muốn về nhà một mình đối mặt với bốn bức tường lạnh lẽo ngày sinh nhật đâu!

“Trễ nhất trước mười một giờ phải về nhà, biết không?” Không cho kháng nghị, trực tiếp phán quyết.

Cúp điện thoại, thấy cô buồn không hề rằng, Dương Gia Chương một bên chủ động hỏi: “Hắn nói thế nào?”

“Anh ấy dặn tôi về nhà sớm một chút.”

“Tôi không biết cậu còn có nhiệm vụ gác cổng nữa? Chắc, bị quản nghiêm vậy, cậu rốt cuộc là bạn gái hay là con gái hắn vậy?” Quả thực bất khả tư nghị.

Cô buồn chán, không có tâm tư nào phản bác hắn.

“Cậu thực sự muốn ngoan ngoãn theo lệnh? Rõ ràng là chính hắn không thể bên cạnh cậu, có lập trường gì yêu cầu cậu về nhà sớm một chút thay hắn chờ cửa? Cậu cũng không phải con cún hắn nuôi mà có trách nhiệm trông nhà cho hắn!” Hắn khó chịu đến cực điểm, đối với Quan Tử Tu hắn hoàn toàn không có ấn tượng tốt, cũng chẳng cần phải để ý lời nói nữa.

“Cậu nói chuyện thật khó nghe.” Những lời này đối với tâm trạng của cô thật là khó nghe, mỗi câu đều giống một mũi kim xuyên vào tim, làm nó chảy từng giọt máu.

“Tôi chỉ là nói chuyện khó nghe mà thôi, còn hắn thì sao? Hắn căn bản là không quan tâm cậu, nếu hắn thực sự để ý, thì đầu tiên phải nghe tới ý kiến của cậu, mà không phải tự tiện quyết định cậu cần cái gì, ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng xem cậu suy nghĩ thế nào, vĩnh viễn chỉ biết gọi cậu như vậy, tùy ý xếp đặt cậu, không chừa cậu, một chút cũng không để ý đến tâm trạng cậu! Đây là yêu sao? Cậu cho rằng hắn như vậy là yêu cậu sao? Tôi chỉ cảm thấy, hắn chỉ là tìm một con rối biết nghe lời, có thể mặc hắn giật dây!”

“Cậu đừng nói nữa!” Đau quá! Mỗi chữ của hắn, mỗi câu của hắn đều khiến ngực cô vô cùng đau đớn, nước mắt liều mạng rơi xuống, cô xúc động đoạt lấy nửa chai bia trong tay hắn, mạnh bạo uống hết, làm tê liệt trái tim đau đớn.

Không chỉ sự chất vấn của Dương Gia Chương, ngay cả cô cũng hoài nghi, tình yêu thực sự còn ở đó sao? Tất cả kế hoạch của anh đều thật hoàn mỹ, mỗi chuyện đều là anh xếp đặt, không chỉ cuộc sống của anh, ngay cả cuộc sống của cô cũng xếp đặt thật tốt, bao gồm khi nào thì yêu nhau, khi nào thì đính hôn, khi nào thì kết hôn, khi nào thì sinh em bé, ngay cả cô học khoa gì cũng đăng kí theo sự lựa chọn của anh..... Nhưng cái cô muốn kỳ thực không phải là anh nói cho cô nên làm thế nào, mà là anh ôn nhu lại gần hỏi cô một câu: “Bé con, em muốn thế nào?”

Chưa bao giờ, anh chưa bao giờ hỏi cô muốn thế nào, cũng chưa bao giờ thêm để ý cô muốn cái gì.....

Anh vì sao không thể nghe lời nói của cô, quan tâm ý nghĩ của cô nhiều hơn một chút? Cô thực sự không có cảm giác của tình yêu.....

Phần 2 Đau đầu quá!

Hạ Vịnh Tự chống đỡ những cơn sóng trong đầu, trí nhớ cuối cùng trong đầu cô là cùng với Dương Gia Chương hợp lực uống hết chỗ bia đó, sau đó di động cứ kêu mãi, hắn ngại âm ỉ, hai tay đoạt lấy điện thoại, tắt máy, lại tiếp tục uống. Cuối cùng ý thức đã có chút mơ hồ, chỉ nhớ rõ hắn nắm vai cô truy hỏi: “Tôi rõ ràng so với hắn còn yêu cậu hơn, vì sao cậu không chấp nhận tôi.....” Sau đó không khống chế được hành vi mà hôn cô.....

Trí nhớ chỉ có vậy.

Cô cả kinh, cả người đều bừng tỉnh lại, cảm giác gân cốt đau nhức, không thể di chuyển được, mới phát hiện người ở bên trên cô... hai người đều có

điểm chung là — quần áo không chỉnh tề!

Đầu óc trống rỗng, cô không biết phản ứng gì, trái tim trong nháy mắt chìm vào hầm băng lạnh lẽo không thấy đáy, tứ chi đông cứng.

Cô..... làm gì vậy?

“Dương Gia Chương! Cậu đứng lên cho tôi!” Cô tức giận, sợ hãi xông vào đẩy hắn ra.

“Ồ..... Cậu dậy rồi sao.” Người này vẫn còn một nửa trong mơ, mơ mơ màng màng quăng một câu ra, hai tay vừa định ôm cô, cô lại đang tức giận, giờ mạnh tay tặng cho hắn một cái tát.

“đậy lâu rồi!”

“Cậu vừa dậy mà đã tức giận?” Sờ sờ bên má đau đớn, người bị đánh lại không hiểu gì cả.

“Ngày hôm qua, chúng ta..... Chúng ta ngày hôm qua..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô không nhớ rõ mình làm sao lại đi đến chỗ ở của hắn, không nhớ rõ bọn họ đã làm gì, trí nhớ chỉ là một mảnh hỗn loạn.....

Dương Gia Chương ngồi dậy, liếc cô một cái. “Cậu không nhớ?”

Cô phải nhớ cái gì? Chẳng lẽ..... Thực sự có?

Nước mắt lưng tròng trong hốc mắt, cô khó khăn phát ra thành tiếng: “Cậu nói..... Chúng ta.....”

“Cậu nói thế nào thì là như thế!” quần áo hắn lệch lạc mà không du côn, xuống giường lấy chiếc áo T-shirt trên sàn mặc vào người.

“Rốt cuộc có hay không?!” Cô gấp đến độ sắp khóc.

“Có.” Cô muốn hỏi, hắn liền đáp rõ ràng.

“Nhưng mà..... quần áo tôi còn ở trên người.....” Hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

“Ax, cậu không phải xử nữ đúng không? Nói lời này không sợ người ta cười sái quai hàm sao!” Ai quy định chuyện này mặc quần áo không thể làm?

Lời này vừa nói ra, nước mắt lập tức trào ra khỏi mắt, liên tục rơi xuống chân.

Chắc, làm thế nào mà nước mắt nói là chảy ra được vậy?

“Tôi không ép buộc cậu nha, là cậu tự nguyện đó.”

Nói chưa dứt lời, cô càng khóc dữ hơn. “Cậu, cậu khốn khiếp —”

“Tôi đâu nói tôi không chịu trách nhiệm, cậu khóc gì chứ?”

“Ai cần cậu chịu trách nhiệm!” Cô có Từ Tu mà! Nhưng mà bây giờ, bây giờ.....

Nghĩ đến cái tên kia, trái tim cô đau xót. Cô phản bội anh..... bây giờ, họ phải làm sao?

“Chẳng lẽ cậu còn muốn quay lại với hắn? Con người hắn tâm cao khí ngạo như vậy, cậu cho là hắn còn có thể tiếp nhận cậu sao? Đừng mơ tưởng nữa!”

Hạ Vịnh Tự á khẩu không trả lời được.

Cá tính của Từ Tu cô quá rõ ràng, anh với anh, với tất cả, đều phải mong muốn làm thế nào hoàn mỹ nhất, cho tới bây giờ, tất cả cũng đã như anh mong muốn, anh có thể chịu được việc ngoài sắp xếp của mình sao, có thể chịu đựng được người mình yêu thương phản bội mình sao?

Không thể, tuyệt đối không thể.....

“Em đi đâu vậy?”

Vừa vào cửa, câu hỏi lạnh như băng đã vang lên, dọa cô sợ hãi.

“Ừ, Từ Tu.....” Kinh hoàng, chột dạ, làm cho đầu óc cô trống rỗng, ấp úng tìm không ra một chữ đáp lại.

Mặt anh không chút biểu cảm, ngồi ngay ngắn ở phòng khách. “Tôi hôm qua em đi đâu? Anh gọi di động cả một buổi tối, em không tiếp.”

“Em..... cùng Giai Kỳ thảo luận bản báo cáo, muộn quá..... Ở chỗ cô ấy ngủ một đêm..... Có lẽ..... Di động hết pin..... Anh cũng một đêm không ngủ sao?” Vẫn ở chỗ này chờ cô?!

Anh yên lặng chăm chú nhìn cô, không nói một lời, nhìn thấy cô không ngừng lo sợ, không thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Một hồi lâu, anh thờ dãi một hơi: “Em không về, anh có thể ngủ sao? Lần sau ở bên ngoài, gọi điện thoại báo cho anh biết.”

“Em, em quên mất.....” Hồ thẹn tràn đầy trong ngực, ánh mắt phiêu di chú ý đến bánh sinh nhật trên bàn, sừng sốt. “Từ Từ, cái này.....”

“Ngày hôm qua là sinh nhật em, không phải sao?”

Anh nhớ?! Một sự ngạc nhiên mãnh liệt lại làm cô khó có thể phản ứng.

Cô luôn nghĩ rằng, anh đã quên, cho dù nhớ, anh bận rộn như vậy, thời gian biểu ngày hôm qua cũng không có rảnh rỗi chút nào, cho nên đương nhiên nghĩ rằng..... nghĩ rằng anh sẽ không làm chuyện đó.

Nhưng mà..... Anh lại làm, anh đã sắp xếp tất cả mọi chuyện để cùng với cô đón chào lễ sinh nhật 22 tuổi.

“Vì sao anh không nói cho em.....” Nếu anh sớm nói..... có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra.....

“Anh có nhắc em về sớm một chút.”

“Không phải anh nói..... sinh nhật không quan trọng sao?” Cô thực sự cho rằng, anh không quan trọng ngày này.

“Anh chỉ nói là sinh nhật của anh không quan trọng.” Anh đâu có nói sinh nhật của cô không quan trọng? Liên quan đến chuyện của cô, làm sao anh có thể nói không quan trọng? Nếu năm trước không có chuyện bất ngờ không thể xử lý được, anh có thể không ở bên cô sao?

Anh đem cô..... so với chính anh còn quan trọng hơn! Nghe ra ý này, nước mắt rớt cuộc khó có thể ức chế tràn trên hốc mắt.

Cô đã làm gì? Cô rớt cuộc đã làm gì?!

Người đàn ông của cô một mối, cô đơn trắng đêm chờ cô về, còn cô lại qua đêm trên giường một người đàn ông khác..... Cô phải đối diện với anh thế nào đây?

“Vâng, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi..... Em cái gì cũng không biết.....”

Tâm trạng vô cùng hoảng loạn, đau quá. Họ phải làm thế nào bây giờ?

“Được rồi, được rồi, chỉ là một lần sinh nhật thôi, không cần khóc như vậy đâu, sang năm bù lại là được rồi.” Cuối cùng, anh an ủi cô như vậy.

Cứ nghĩ rằng anh sẽ giận một chút, nhưng không hề, chỉ là theo quán tính thờ dãi một hơi, nói rằng “Quên đi, không sao đâu”

Nhưng, nếu anh biết ngày đêm qua đã xảy ra chuyện gì còn có thể ngồi ở đây, bình tĩnh nói rằng: “Quên đi, không sao đâu”?

Không thể nào, cùng anh nhiều năm như vậy, cô rất hiểu anh. Tình cảm của Quan Từ Từ vô cùng trong sáng, không biết là cô hay anh, anh cũng yêu cầu phải tuyệt đối trung thành, không được không rõ ràng, chủ nghĩa hoàn mỹ tuyệt đối, đương nhiên không có cách nào chịu được mối tình bản thủ với kẻ bên ngoài.

Bởi vậy, tốt nhất cô chỉ có thể cả đời giấu anh, bằng không một khi bị anh phát hiện, bọn họ cũng xong luôn.

Nhưng mà, cô phải giấu thế nào đây? Cô không có kỹ thuật diễn xuất cao như vậy, càng không có cách nào giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, không thẹn với lương tâm mà đối mặt với anh, mỗi lần ánh mắt chuyên tâm của anh đều nhắc nhở cô: Cô phản bội anh, cô phản bội anh.....

“rớt cuộc em làm sao vậy?” Ban đêm, Quan Từ Từ bị cô lấn qua lộn lại, anh khó có thể ngủ say, khẽ thờ dãi một tiếng, hỏi.

Từ sau đêm không về nhà tuần trước, cô thường không yên lòng, có khi nửa đêm cũng có thể bị ác mộng làm tỉnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hỏi cô mơ cái gì, cô cũng không nói.

Anh biết trong lòng cô có chuyện, nhưng không có cách nào dự đoán chuyện gì. Cô rớt cuộc đang sợ cái gì vậy?

Cô nói dối anh, anh biết.

Ngày sinh nhật đó, thực ra anh đến trường học đón cô, không đợi được người, nhưng lại gặp Giai Kỳ, cô ấy nói cô đã đi về trước rồi. Cô căn bản không phải ở thư viện làm báo cáo, cũng không ở lại với Giai Kỳ một đêm gì cả.

Cho dù không gặp Giai Kỳ, lấy sự hiểu biết của anh với cô làm sao có thể nhìn không thấu nói thật hay nói dối? Cô không phải một người che giấu giỏi, mỗi lần làm chuyện gì trái lương tâm, ánh mắt sẽ phiêu di, không dám nhìn thẳng vào anh, anh không nói ra, là vì không bỏ qua được bộ dáng sợ hãi của cô, nếu cô không muốn nói, anh sẽ không ép cô.

Chỉ là, cô rớt cuộc đi đâu? Ở bên cạnh ai? mà vì sao phải nói dối anh?

Anh căn bản không muốn nghĩ đến những hướng kia, chỉ bởi vì với cô anh có trăm phần trăm tin tưởng, không truy hỏi, là vì tin cô sẽ có chừng mực, anh toàn tâm toàn ý yêu cô, cho nên cũng tin tưởng vững chắc rằng cô sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh như vậy.

Trước đây đã có rất nhiều lời ong tiếng ve truyền vào tai anh, về chuyện cô cùng một người đàn ông khác thường ở bên nhau, anh chỉ biết cười trừ. Khi họ cùng với nhau, thì thầm thì phi cho tới bây giờ cũng không thiếu, lời đồn đại càng nghe nhiều, có mấy câu có thể tin được? Mấy năm nay dặt tay làm bạn tình cảm không phải giả dối, trừ phi chính miệng cô nói với anh, bằng không mặc cho nghìn người chỉ trích, anh cũng sẽ mặc kệ.

Anh tin tưởng cô sẽ không làm anh thất vọng.

Dương Gia Chương mỗi ngày đều chờ cô ở cổng trường, cho nên muốn tránh cô cũng không tránh khỏi. Lúc đầu, cô hoàn toàn không thể tha thứ cho hắn.

“Cậu đã hại tôi làm chuyện có lỗi với Từ Tu, cậu còn muốn thế nào?!”

Hắn đáp lại cô: “Tôi chỉ muốn có một cơ hội để yêu cậu.”

Đối mặt với sự cố chấp của hắn, trái tim cô mâu thuẫn, triệt để mất đi chủ kiến.

Đối với Từ Tu, lòng cô chỉ có thẹn thùng tràn đầy, khó có thể đối mặt anh, sự sợ hãi, lỗi lầm nhanh chóng làm cho cô thờ không nổi, mỗi ngày như vậy thật thống khổ, dù tình yêu có sâu bao nhiêu cũng sẽ rút cạn sức lực của cô.

Còn với Dương Gia Chương, cô tuy rằng rất giận, rất oán, nhưng lại không cách nào đón nhận tình cảm đó, cô với hắn không có tình yêu. Người này ở bên cạnh cô, hàng ngày nghe cô tâm sự, từng rất nhẹ nhàng, rất tự tại, ở bên cạnh hắn cô không có áp lực gánh nặng gì, đó là điều Quan Từ Tu chưa bao giờ cho cô.

“Chính cậu cũng hiểu rõ ràng, cậu và Quan Từ Tu là đi không nổi nữa, vì sao lại phải tạo khó khăn cho chính mình?” Hắn nói.

“Cậu nghĩ rằng tôi và cậu trở thành như vậy là ai làm hại?”

“Tôi sao? Vĩnh Tự, không cần lại lừa mình dối người, cho dù không có tôi, trong lúc đó vấn đề của hai người cũng rất nhiều, cùng hắn cậu căn bản là không vui vẻ, ở trước mặt hắn, cậu vĩnh viễn chỉ cảm thấy mình hèn mọn, thực ra, cậu đã sớm không còn yêu hắn, cậu lưu luyến, không muốn buông ra, chỉ là quá khứ ám áp đã qua của tình yêu, như vậy vì sao không rời khỏi hắn, cho tôi một cơ hội? Tôi yêu cậu không ít hơn hắn, cậu cùng tôi mới có thể cảm thấy thoải mái, không phải sao?”

“Không phải..... Không phải như thế.....” Cô cãi lại, thanh âm yếu ớt ngay cả chính mình cũng còn không thuyết phục được.

Mỗi câu hắn nói đó đều là sự thật, cô ở cùng Từ Tu quả thật áp lực thật lớn, cùng với Dương Gia Chương lại có thể trở lại làm chính mình, lộ ra nụ cười chân thật.....

Có phải, tình yêu đã sớm phai mờ bởi khoảng cách quá xa kia, xa đến mức không còn có khả năng xuất hiện nữa?

“Rời khỏi hắn, được không? Ở bên cạnh tôi, tôi sẽ thương cậu nhiều hơn hắn.” Dương Gia Chương nhẹ nhàng nói.

“Không biết, tôi không biết.....” Rất loạn, trái tim u mê tìm không thấy lời nói, ngay cả chính cô cũng không trả lời được, làm sao có thể trả lời hắn?

“Nếu cậu không dám mở miệng, tôi giúp cậu nói với hắn –”

“Không cần! không cần cậu đi.....” Cô kinh hoàng giữ chặt hắn.

“Vậy cậu quyết định thế nào?”

Cô suy nghĩ thật lâu sau đó hít sâu một hơi: “Tự tôi sẽ nói.”

Tối muộn, khi Dương Gia Chương đưa cô về nhà, trước cửa nhà, hắn đột nhiên kéo cô lại, ôm cô.

“Cậu, cậu làm sao.....” Cô sợ tới mức lắp bắp, không thể động đậy.

“Đừng đổi ý, được không? Tôi rất sợ bây giờ cậu sẽ lùi bước.....”

Cô đẩy hắn ra, nhúm mày: “tôi sẽ nói rõ ràng với anh ấy, sẽ nói.” Cô không có cách nào lừa gạt Từ Tu nữa, sau khi nói ra, dù cho kết quả có thể nào, cô cũng không có cách nào đoán trước, nhưng dù sao cô cũng không thể cùng anh nữa, với Dương Gia Chương có tình yêu hay không, cô căn bản cũng không biết rõ.

“Uhm, tôi sẽ chờ cậu.” Hắn nói, ánh mắt chuyên chú vô cùng.

Tránh đi ánh nhìn chăm chú kịch liệt của hắn, cô cúi đầu, xoay người mở cửa.

Phòng khách im lặng, Từ Tu có lẽ còn chưa trở về. Cô bật đèn, mở ra cửa phòng ngủ, đột nhiên trong phòng sáng bừng, đôi đồng tử nhất thời không thể thích ứng ánh sáng bất ngờ, nâng tay che luồng sáng lại, sau đó mới từ từ nhìn thấy người trong phòng.

Quan Từ Tu đứng bên cửa sổ, mặt không chút biểu cảm, chăm chú nhìn cô.

“Từ, Từ Tu.” Không biết vì sao, lúc này nhìn thấy anh một thứ tội lỗi không lý do đang lên trong lòng cô, ngay cả giọng nói cũng yếu đi.

“Em căng thẳng gì thế?” Anh không nhúc nhích, ánh mắt curop lấy từng tác biểu cảm trên khuôn mặt cô.

“Uh. ah?”

“Em làm gì sai à? Mỗi lần em làm sai một việc gì đó mà không dám nói cho anh, em luôn biểu hiện như vậy. Lần này em làm gì sai mà phải nhìn anh sợ hãi như vậy?”

“Không. Không phải. Em.” Cô muốn nói thẳng ra, nhưng không phải trong trường hợp này! Cô sợ hãi nói năng lộn xộn, ngay cả nói cũng không thành câu.

“Không? Người vừa đưa em về là ai vậy?” Hai bàn tay dần nắm chặt thành nắm đấm, biểu cảm bình tĩnh lộ ra một kẽ hở. “Bất cứ ai nói với anh, anh cũng luôn tin tưởng em, nhưng em lại để cho anh nhìn thấy hấn đưa em về nhà, khó khăn chia tay, ôm nhau tạm biệt, cuối cùng anh cũng hiểu rồi. Hạ Vịnh Tự, em quả thực dám!”

Cô co người lại, cảm như hén.

Hôm nay cô gái này lại có thể. Anh càng nhìn càng giận, thật sự rất khó tin cô có loại can đảm dám làm việc đó sau lưng anh.

Anh hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn chọn dùng lý trí khống chế tức giận. “Cho em một cơ hội giải thích, nói đi!”

“.....” Cô trầm mặc thật lâu, nói nhỏ đến mức không hề nghe thấy: “Em xin lỗi.”

Xin lỗi? Cô nói xin lỗi anh?! Đó đồng nghĩa với câu “chính là sự thật” phải không? Anh không hề hiểu sai gì sao?

“Hạ Vịnh Tự!” Anh điên cuồng hét lên. “Em dám nói lại một lần nữa!”

“Em xin lỗi, em xin lỗi. Em không có ý.” Bị anh quát, nước mắt ngưng đọng trong hốc mắt đều rơi xuống.

Cô còn có mặt mũi để khóc!

Mỗi lần cô làm sai việc gì, ủy khuất khóc lóc nói tiếng em xin lỗi, anh sẽ mềm lòng, cái gì cũng không tính toán, nhưng lúc này đây, một câu xin lỗi của cô có thể quên được sao? Anh làm không được!

“Em và hấn ta... tới mức độ nào rồi?”

Cô không trả lời được, hồi hận nồng đậm khiến cô không dám ngẩng đầu, thế nào cũng nói không nên lời.

Đủ rồi, về mặt này là đủ rồi!

Trong nháy mắt, anh đã hiểu ra một số chuyện. “Là đêm hôm đó? Là đêm em không về nhà đó?”

Trầm mặc của cô, có nghĩa là anh không nói sai.

Quan Từ Tu, may thật là ngu ngốc! Cả thế giới đều biết hết, bây giờ mày còn không bỏ được bộ dáng khó xử của cô ấy, không thềm truy hỏi cứ ngây ngốc tin tưởng.

Lửa giận thiêu đốt lý trí, anh một quyền hung hăng đánh lên mặt bàn, “Phanh” một tiếng vang lớn, làm cô run sợ, hai mắt đăm lẹ hoảng hốt nhìn anh. “Em phản bội anh!”

“xin lỗi, xin lỗi-”

“Trừ câu xin lỗi, em không biết nói gì nữa sao!” Anh chưa từng dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với cô, nắm đấm dần lỏng ra, bởi vì nếu không như vậy, anh sợ chính mình sẽ không khống chế được mà bóp chết cô!

“Rốt cuộc anh làm chuyện gì có lỗi với em, em lại dùng đến cách nhục nhã như vậy báo đáp anh?”

Cô mở miệng xong lại ngậm miệng, không nói ra tiếng.

“Nói chuyện! Cho anh một lý do, nguyên nhân là gì khiến em ruồng bỏ anh, quyết tuyệt với anh?”

“Anh đừng hỏi nữa được không.”

“Vi sao không hỏi? Em nợ anh một lời giải thích!” Những gì có thể làm cho cô, anh đều đã làm hết vì cô, anh không thẹn với cô chút nào, thậm chí còn dùng tất cả sức lực của mình để cho cô an toàn dưới đôi cánh của anh, tất cả, tất cả anh đã đều làm hết, làm đủ mọi thứ để cho cuộc sống của cô an lành không phiền nhiễu, hôm nay nguyên nhân gì lại khiến cô muốn nhanh chóng thoát khỏi đôi cánh bảo hộ của anh, tìm hơi ấm trong vòng tay của một người đàn ông khác?

“Những việc anh làm còn chưa đủ sao? Cha mẹ em nói tính em trẻ con, làm việc không đủ chu đáo, không có cẩn thận, anh nói không sao, cho dù cả đời em không làm thành công được chuyện gì, anh cũng sẽ chăm sóc em. Những người bên cạnh anh đều hỏi rõ ràng có nhiều lựa chọn tốt hơn nhưng tại sao anh lại chọn lựa ở bên em? Vì hứa hẹn cho em một tương lai tốt đẹp, anh một mình đến mức ngay cả thời gian để ngủ cũng không có, cố gắng làm phong phú chính mình. Tất cả những điều này rốt cuộc là vì cái gì?! Ở trong mắt em, tất cả đều không đáng một đồng sao?!”

“Không phải! Anh làm quá nhiều, quá tốt.” Không chịu nổi sự bức bối của anh, cô xúc động thốt ra: “Chính bởi vì quá nhiều, quá tốt. Toàn thế giới này đều nhắc nhở em, anh tốt như thế, vĩ đại như thế, điều kiện của chúng ta cách nhau rất xa, ngay cả bố mẹ em cũng nhắc nhở em như vậy, anh coi trọng em là phúc khí tám đời của em, vậy em còn than thở gì? Nhưng em chán ghét loại cảm giác bị bỏ rơi này, sự tồn tại của em hình như là để làm nổi bật sự bất phẩm của anh, ở bên anh, em đã bị đá kích đến mức ngay cả tự tôn cũng không còn, anh biết không? Em bây giờ thật không biết phải đối mặt với anh thế nào.”

Anh. Đá kích cô?!

Không đoán được cô sẽ nói như vậy, Quan Tử Tu choáng váng.

Làm tốt tất cả mọi chuyện cũng chỉ là để bảo đảm cho cô một tương lai an ổn nhất, nhưng cô lại nói cho anh biết, anh dùng sự xuất sắc của chính mình khiến cô nhục nhã?

“Em đã rất cố gắng để xứng đôi với anh, nhưng mà em không làm được. Ở bên cạnh hần, em không cần lo lắng người ngoài đùa cợt nói em không xứng với hần, không cần hèn mọn đi đón ý nói đùa hần, cũng không có lúc nào cảm thấy tự xấu hổ, em cảm thấy. rất thoải mái.”

Sự xuất sắc của anh làm cô tự ti, mà một người khác lại làm cho cô thoải mái, đây là nguyên nhân khiến cô yêu thương người đó?

“Vi sao em không nói cho anh?”

“Em phải nói thế nào? Tình cảm ngay từ đầu đã không ngang nhau, anh luôn bảo em không được như vậy, không được như vậy, nhưng em là bạn gái của anh, không phải là con gái anh! Vi sao anh không nghe em nói? Vi sao không cho em tự quyết định chuyện của mình? Có đôi khi em còn nghĩ rằng anh thực sự không phải yêu em, đó chỉ là để thỏa mãn dục vọng muốn chiếm hữu trong tay thôi?”

Đó là bởi vì, anh biết chắc quyết định của cô là sai! Anh có thể nhìn cô đi vào con đường sai lầm cũng không ngăn cản, sau đó nghiêng ngã lao đao bị thương sao?

Dùng hết tâm tư để bảo vệ cô, suy nghĩ vì cô, kết quả là, tất cả những việc làm này của anh đối với cô là một loại tội lỗi? Còn có loại tổn thương nào nặng hơn những lời này không?

Cô nói, anh chỉ vì muốn dục vọng chiếm hữu.

Quan Tử Tu nhắm mắt lại, không còn gì có thể làm anh đau đớn bằng những lời đó.

“Xin lỗi, em biết em nợ anh rất nhiều, nhưng em thực sự không thấy vui, Anh có biết không, những thứ anh làm cho em, đều khiến em không thể hô hấp nổi.”

Anh khiến cho cô. không thể hô hấp nổi.

Đến bây giờ anh mới biết rằng, thì ra cô luôn dùng tâm tình miễn cưỡng như vậy khi ở bên anh, từng cho rằng tình yêu sẽ tồn tại đến khi bạc đầu giai lão, cuối cùng mọi thứ lại biến anh thành người ép buộc còn cô thì phải nhẫn nhịn không dám kháng nghị.

Rất đau xót, nhưng anh không cười nổi, cũng không khóc được.

“Cho nên ý của em là ở bên hần, em rất thoải mái, còn ở bên anh em chỉ cảm thấy thống khổ đến mức không thể hô hấp?”

“Từ Tu.” Cô không có ý kia đâu.

“Có phải không?” Mỗi quyền đâm lên trên tường, bộ dáng bây giờ của anh thật đáng sợ, cô run như cây sậy nhìn tơ máu trên vách tường màu trắng.

“Từ Tu, anh đừng như vậy.” Chưa từng thấy anh không khống chế được cảm xúc như thế, cô nắm lấy cổ tay anh, sợ hãi thút thít, không cho anh làm ra những hành vi tự ngược ấy nữa.

“Thì ra em còn có thể khóc vì anh.” Ngón trở đón lấy giọt nước mắt sắp rơi xuống má phải của cô, cúi đầu cười khẽ, tiếng cười chua xót kia, càng khiến cô khóc nhiều hơn.

“Xin lỗi anh, em xin lỗi.”

“Em nghĩ rằng một tiếng xin lỗi thì huê nhau sao? Đã biết nợ anh rất nhiều, em muốn thế nào?”

“Em, em không biết.” Mấy năm nay, quả thật anh đã vì cô trả giá rất nhiều, giải quyết mọi khó khăn trong cuộc sống, chuẩn bị tất cả mọi chuyện. Anh biết rõ cô không thể làm được những chuyện này tốt như anh, cho nên tất cả đều là anh xếp đặt. Cô phải trả nợ anh thế nào đây?

Quan Tử Tu không nhìn vào sự mờ mịt thất thố của cô, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Cô kinh ngạc, trừng mắt nhìn anh. “Từ ...”

Không để ý tới sự kháng cự ấy, anh kiên định hôn sâu hơn, gần như mạnh mẽ đoạt lấy đôi môi đỏ mọng, lực đạo quá mạnh cắn vào môi cô một cái, anh cảm nhận được vị tanh của máu lan tràn trong khoang miệng mình.

“Dùng một đêm cuối cùng của em, sau đó chúng ta, không ai thiếu nợ ai nữa.” Cuối cùng, anh nói như vậy.

Cho tới bây giờ, anh chưa từng điên cuồng như thế.

Một đêm dài như vậy, anh gần như mất lý trí cùng cô điên cuồng dây dưa, mưa rền gió dữ chỉ có kích tình, giống như muốn làm tê liệt, muốn phát tiết, cũng giống như muốn ghi lại sức sống cuối cùng của tình yêu này.

Anh chưa từng đối đáp với cô như vậy, anh luôn quan tâm săn sóc cô, chưa bao giờ thô lỗ đã thương cô, nhưng một đêm này, anh kích cuồng nhiệt liệt ở trong cơ thể cô nhưng nước mắt lại không tiếng động rơi xuống, chưa từng ngừng lại.

Cô làm anh tổn thương, rất nặng phải không?

Trong nháy mắt, cô tiếp nhận đau đớn, ôm chặt anh, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới có thể bù lại những lời nói tổn thương kia.

Cô lần nữa, lại một lần nữa nói xin lỗi, anh lần nữa, lại một lần nữa yêu cầu.

Mãi cho đến khi tia sức lực cuối cùng cũng không còn, anh xoay người nằm thẳng, đôi mắt trống rỗng không tìm thấy tiêu cự.

Trời... sáng rất nhanh

Tình yêu của họ cũng đã hết, không còn có ngày mai.

Anh xuống giường, nhặt quần áo lên từng chiếc mặc vào, độ ấm của đôi mắt từng giọt từng giọt biến mất, cho đến khi không còn cảm xúc gì, anh xoay người, dùng ánh mắt hoàn toàn xa lạ, lạnh như băng nhìn cô.

“Em nói, anh luôn nắm mọi thứ của em trong tay, tùy tiện thay em quyết định, nhưng lúc này, là lựa chọn của chính em, bất kể kết quả tốt xấu thế nào, em tự làm tự chịu, không oán hận.”

Anh dừng lại một chút. “Cho tới bây giờ, sự dung túng của anh với em thật sự là sai lầm, không sao, nếu anh còn ở đây có thể giúp em giải quyết hậu quả, nhưng lúc này, anh không giải quyết được, cũng không có sức lực mà giải quyết. Là đúng hay sai, anh không biết, nếu em vui vẻ, anh chúc phúc cho em, còn nếu là sai lầm, cũng vĩnh viễn đừng đến nói với anh. Từ hôm nay trở đi, hai người hai hướng, tất cả mọi chuyện của em không còn liên quan đến anh nữa, anh cũng sẽ không can thiệp nữa.”

“Từ Tu.” Cô ghen ngào. “Anh. rất hận em sao?”

“Hận?” Anh khẽ cười. “Anh rất yêu em, đã từng.”

Đã từng.

Cho nên, bây giờ, không còn yêu nữa.

Cô hiểu rồi, nhắm mắt lại, nước mắt rớt xuống khóe mắt, tháo chiếc nhẫn ở ngón áp út, trả lại cho anh.

Anh im lặng cầm lấy, nắm chặt trong bàn tay, cuối cùng cảm nhận được chiếc nhẫn ấm lên, anh kéo cửa sổ ra, không chút lưu luyến nào ném mạnh ra bên ngoài.

“Đi tìm vui vẻ của em đi, anh thành toàn cho em! Đời này, đừng xuất hiện trước mặt anh nữa.” Đây là câu nói cuối cùng của anh với cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Phần 1 Sáu năm sau

Tận cùng của một ngõ nhỏ u tĩnh có một cửa hàng bánh kem, bởi vì nơi này rất yên tĩnh cho nên hiếm có người đi đến đây, ngày thường chỉ có vài khách hàng thân quen, nếu không nữa thì chính là người không cẩn thận bị lạc đường tới đây.

Nhưng, nó lại vô cùng đặc biệt, bên trong đó trưng bày rất nhiều loại bánh đều được ra đời từ bàn tay thiết kế khéo léo của bà chủ, loại bánh này chỉ có ở đây, không có chợ nào bán cả, số lượng mỗi ngày, hình thức mỗi chiếc bánh cũng không đa dạng, nhưng vô cùng tinh xảo ngon miệng, bình thường những người ăn ở đây một lần thì chắc chắn sẽ quay lại lần nữa.

Buổi trưa vừa qua, không có vị khách nào, một cô gái đứng ở góc tập trung tinh thần nhìn tạp chí trên bàn, ánh mắt thật lâu không động đậy.

Tiếng chuông gió thanh thúy vang lên, chiếc cửa kính bị đẩy ra, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi vào, giương mắt thoáng nhìn qua quầy thu ngân sau đó lợi dõ đi chỗ khác.

“Tiểu Hạ, chị mua com hộp rồi, mau tới đây ăn.”

“Chị Trịnh, chờ một chút.” Đôi mắt lay động một chút rồi nán lại trên tạp chí, khao khát tham lam đọc từng chữ.

“Bài viết đó em đã xem hơn một tuần rồi, thuộc chưa vậy?”

“Còn chưa thuộc được.”

“.....” Ý của cô là thật sự muốn học thuộc sao? Chị Trịnh lắc đầu, quả thực không có biện pháp với cô ấy.

“Có thời gian xem chuyên mục y học nước ngoài, làm sao không dành ra chút thời gian nghiên cứu bánh kem hồng bổ sung vào thực đơn?” Lúc đầu người nào đó tiếng Anh chỉ là tạm được, vài năm đầu cô còn phải nhờ người phiên dịch nữa, vì đọc tạp chí này quá nhiều, mấy năm nay tiếng Anh của cô có thể nói là đột nhiên tăng vọt, có khi còn đọc đến mất ăn mất ngủ.

Làm ơn, cần học cái ngôn ngữ đó làm gì chứ!

Di động trong góc thực không đúng thời điểm vang lên, chỉ thấy hai mắt cô vẫn còn lưu luyến ở trên tạp chí, lấy tay sờ soạng cái di động bên cạnh, nhận điện tùy ý nói “alo”, chỉ chớp lát sau, vẻ mặt Hạ Vịnh Tự biến đổi, lại kích động nói: “Vâng vâng! Tôi lập tức qua đó.”

Chờ cô cúp điện thoại, chị Trịnh quan tâm hỏi thăm: “Có chuyện gì sao?”

“Nhà trẻ gọi điện đến, nói Tiểu Tinh đang ở bệnh viện.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Nói là cá lớp bị ngộ độc thức ăn, bây giờ em phải vào bệnh viện ngay.”

“Được rồi, được rồi, vậy em nhanh đi, tiệm bánh để chị coi được rồi.”

“Cảm ơn chị, chị Trịnh.” Lấy cái túi xách, xoay người vội vàng đi được hai bước, lại dừng lại.

“Làm sao vậy?”

“Là.....” Hạ Vịnh Tự ấp úng, mặt lộ vẻ khó xử. “Là bệnh viện kia.....”

“Kia?” Nhìn thấy biểu cảm câu cô, chợt hiểu ra. “Trùng hợp vậy sao?”

“Bây giờ..... Làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Bệnh viện cũng không phải hần mớ, Mặc kệ đi!”

“Nhưng mà.....”

“Hạ Vịnh Tự!” Làm lão bản nướng hết lớn một tiếng: “Em làm gì vậy hả, con em ở bệnh viện, em không nhanh chóng qua đó đi, còn ở nơi này tranh cãi với chị mấy chuyện vớ vẩn ấy, rốt cuộc con em quan trọng hay là tên bạn trai đã chia tay lâu rồi không có liên quan gì quan trọng! Lời nói tuyệt tình đó đã là 800 năm trước rồi, bệnh viện lại lớn như vậy, đến cũng chưa chắc đã gặp, mà cho dù gặp, hần cũng chưa chắc đã nhớ mình đã từng nói gì, sao em cứ để tâm vào mấy chuyện lật vạt này vậy?!”

Một hơi quát lên một câu dài, Hạ Vịnh Tự bị mắng, ngoan ngoãn thấp giọng: “Em đi ngay đây!”

Nhìn thân ảnh kia biến mất trước mắt, chị Trịnh nhìn không được một trận lắc đầu thở dài.

Chưa thấy qua cô gái nào ngốc như vậy, thành thật như vậy, lại... si tình như vậy, rõ ràng ngày ngày đêm đêm vương bận người kia, cũng biết rõ người kia ở đâu, nhưng lại chỉ dám mỗi ngày sưu tập chuyên mục mà anh viết, chăm chú xem từng tiết mục phỏng vấn để quan tâm đến tình hình gần đây của anh, từng chữ từng chữ đọc hơn một ngàn lần để thỏa nỗi nhớ, cũng không dám tới gần nơi anh công chỉ cách đây có mười cái ngõ, cũng chỉ bởi vì một câu nói của anh trước khi chia tay: “Vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt anh.”

Cô thật đúng là ngoan ngoãn theo lệnh, mặc cho nỗi nhớ dày vò, cũng không chịu vi phạm mong muốn của anh, hôm nay nếu Tiểu Tinh không có chuyện bất ngờ như vậy, làm cho cô bị sợ hãi bao vây ép cô tiến lên một bước, cô chỉ sợ cho đến chết cũng không dám đi tìm anh.

Cô luôn nói rằng: đáng đời mày, đây là những thứ mày phải chịu. Nhưng sáu năm đã qua rồi, ngôi tù cũng có thời hạn, huống chi là cô? Vài năm nay cô như thế nào, người ngoài đều nhìn rất rõ, có lẽ đã từng nợ anh, nhưng sáu năm từng chút từng chút, chẳng lẽ không đủ để bồi đắp đủ hay sao?

Cũng không biết, cô gái ngốc ngếch này có biết tranh thủ thời cơ nắm chắc đoạn hạnh phúc kia không?

Phần 2 Vợ và cũng đã tới nơi, là muốn đi thăm con, nhưng nhàn rỗi lại nghĩ ra nhiều chuyện lắm

Không đâu, không thể nào, anh đã là bác sĩ ngoại khoa nổi danh như vậy, cần anh động tay đều là những bệnh nhân quan trọng, sẽ không ở phòng cấp cứu bình lâm việc, cho nên xác suất gặp mặt thấp lắm –

Cô không ngừng thuyết phục chính mình, hồi hán y tá, vội vàng tới phòng cấp cứu phía trước.

Vô cùng âm ỹ.

Phòng cấp cứu hôm nay quả thực giống cái chợ, hơn hai mươi tên tiểu quỷ khóc nháo lên quả thực khiến người ta đau đầu, khó trách có người nói, trẻ con là sinh vật khủng bố nhất trên đời.

Dễ dàng không được, lại càng không thể dọa nạt, nhân viên cứu hộ ngoài việc bận rộn khám bệnh, còn phải bận rộn dỗ dành, tâm lực hoàn toàn cạn kiệt. Trong đám trẻ khóc nháo đó, có một bé trai năm tuổi khác hẳn, rất an tĩnh, yên lặng nằm trên giường bệnh. Bất ngờ nhìn vào cặp mắt kia, trái tim Quan Tử Tu tự nhiên co rút.

Có lẽ bởi vì trong cặp mắt kia, có im lặng, sợ hãi, bất lực và có cả... cô đơn.

Nhưng mà, nó không hề khóc.

Hai chân không tự chủ được tiến lên phía trước, khẽ hỏi: “Sợ không?”

“Sợ.” Ồm bụng, giọng nói yếu ớt thật đáng thương.

“Vậy vì sao không khóc?”

“Con trai không được khóc, phải bảo vệ mẹ.” Bởi vì nếu khóc, mẹ nhìn thấy sẽ đau lòng, buồn bã.

Cậu bé này dùng phương thức như vậy bảo vệ mẹ. Quan Tử Tu nghe thấy lại càng muốn quan tâm.

Đây là đứa trẻ được trưởng thành trong hoàn cảnh thế nào? Hiểu chuyện sớm đến như vậy.

“bác sĩ thúc thúc, cháu không chết chứ?” Dù sao đó cũng chỉ là một cậu bé 5 tuổi, đối mặt với ốm đau vẫn không thể không sợ hãi.

“Không đâu, chỉ cần cháu ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ thúc thúc, sẽ không có việc gì cả.” Quan Tử Tu điều chỉnh bình truyền dịch, lại nhìn vào giấy theo dõi ở đầu giường. “Cháu tên là Hạ Tử Tinh?”

“Vâng. Mẹ đều gọi cháu là Tiểu Tinh, không phải bút sáp màu Tiểu Tân Tiểu Tân, mà là ngôi sao trên trời Tiểu Tinh. Mẹ nói, chúa và ngôi sao Tiểu Tinh giống nhau đều phát sáng, cho mẹ vui vẻ và hy vọng!”

Hai mẹ con này có lẽ rất yêu thương nhau.

Quan Tử Tu xoa xoa đầu cậu bé. “Cháu thực sự rất giống.” Cậu bé này vẻ ngoài mi thanh tú, thật sự rất đáng yêu, bất luận là ai có được đứa trẻ xinh xắn và hiểu chuyện như cậu cũng nên cảm thấy kiêu ngạo. “Sống trên đời, phải luôn có hi vọng.”

“Mẹ cũng là hy vọng của cháu.” Cậu phải nhanh lớn lên một chút mới có thể chăm sóc mẹ được. “Vậy bác sĩ thúc thúc, hy vọng của thúc là gì?”

Hy vọng của anh? “Thúc vẫn đang tìm.”

“Vậy thúc phải nhanh lên mới được, mẹ cháu nói, có hi vọng mới biết được mình vì đâu mà sống, trước kia lúc chưa có cháu, mẹ cũng không biết phải làm gì.”

Có hi vọng, mới biết được mình vì đâu mà sống.

Anh hơi ngạc nhiên.

Dù giỏi thế nào, có được bao nhiêu thành tựu, nhưng trái tim vẫn hoang vắng, khi đêm khuya thanh vắng, anh cũng từng hỏi mình: Anh vất vả vì ai, bận rộn vì ai?

Phục hồi tinh thần lại, một tiếng lách cách của vật gì đó bị rơi xuống khiến cho anh chú ý, nghiêng đầu, nhìn vào chỗ phát ra âm thanh, vô tình gặp một đôi mắt đầy sợ hãi.

Đôi mắt của tròn và sáng như tiểu bạch thỏ, lại còn có sự sợ hãi quen thuộc đó.

Phần 3 Lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô chính là như vậy ngã ở trước mặt anh, dùng một đôi mắt to rất ảo não, rất muốn khóc nhìn anh, ánh mắt bất lực như vậy khiến người ta không đành lòng.

Cũng vẫn ánh mắt đó, cũng vẫn con người đó, cô vẫn không thay đổi – mơ hồ ngốc nghếch hết như xưa.

Rất khó tưởng tượng được rằng một người chỉ có đi trên đường mà cũng làm đổ chiếc xe phát thuốc, làm cho thuốc trên đó văng ra tung tóe, tiếng va chạm leng keng xen lẫn với tiếng thủy tinh vỡ vụn, rất đặc sắc, làm cho âm thanh khóc nháo không ngừng ở phòng cấp cứu càng thêm hỗn loạn.

Thật là tai nạn.

Trạng thái thuốc nước bắn lên người cô, đỏ, tím, nâu. Màu gì cũng có, chỉ có thể dùng bốn chữ “Vô cùng thê thảm” để hình dung.

Chờ khi anh ý thức được, anh đã đứng ở trước mặt cô.

“Vẫn ổn chứ?”

Hạ Vịnh Tự sững sờ một lúc lâu, mở miệng câu đầu tiên chính là –

“..... Không, em không cố ý đâu.”

Đối tượng cô nên xin lỗi hình như không phải anh. Nhíu mày nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô y tá phía sau, nhẹ nói: “Anh biết em không cố ý.”

Nhìn thấy rất rõ ràng cô muốn đem sự sợ hãi của mình giấu đi, anh vẫn bình tĩnh trầm ổn, vươn tay ra phía cô.

Chăm chú nhìn cánh tay đang đưa ra ấy của anh, dường như là sừng sốt, một lát sau mới vội vàng nắm lấy, đôi bàn tay quen thuộc ấy trong chốc lát làm cô chưa xót muốn khóc.

Không muốn buông ra, sự ấm áp của anh mang đến cho cô nhiều xúc cảm, khi cô vừa đứng lên, anh vội rút tay về, không mang theo chút cảm xúc nào. “Đã lâu không gặp, sáu năm rồi nhỉ?”

“Sáu năm bốn tháng bảy ngày.” Cô không cần nghĩ ngợi, theo bản năng thốt ra.

Quan Tử Tu hơi ngạc nhiên nhíu mày. Cô ấy nhớ rõ như vậy sao? “Anh không thể nói rằng rất vui được gặp em.”

“Em hiểu mà.” Cô cúi thấp, ảm đạm nói nhỏ: “Thực sự không thể nào quay lại nữa.”

Cũng chẳng có ai muốn quay lại nữa, phải không? Cô đúng thật là mắc bệnh nan y khó chữa rồi. “Anh có thể giúp gì cho em?”

“Không! Không cần!” Hạ Vịnh Tự vội vàng xua tay. Cô đã nợ anh quá nhiều rồi.

Anh mở miệng định nói gì đó, một tiếng gọi tình tế truyền đến –

“Mẹ.....”

Anh quay đầu lại, Hạ Vịnh Tự đã chạy nhanh về hướng đó.

“Bảo bối của mẹ, con vẫn ổn chứ?” Người mẹ đau lòng thương xót, cậu bé an tâm ôm chặt, không nghi ngờ gì nữa, đây thật là một màn cảm động về tình cảm gia đình.

Quan Tử Tu ngẩn người, chột hoàn hồn. “Hạ Tử Tinh là con em?”

“Vâng.....”

“Cũng là con của ‘hắn’?” Nhắm tính tuổi của cậu bé, trừ khi rất nhanh bắt đầu một đoạn tình yêu khác, bằng không thì chắc là con của ‘hắn’ thật rồi.

Cô ngạc nhiên, nhưng lại không nói được chữ nào.

Không khác so với anh nghĩ, năm đó liều lĩnh như vậy để được bên nhau, bây giờ con cũng có rồi, vậy thì chẳng có lí do gì để tách ra nữa nhỉ?

“Hắn tốt với em chứ?”

Không có gì đặc biệt, chỉ là đơn thuần thăm hỏi giống như bạn cũ. Từ biểu cảm ôn đằm của anh, cô đọc ra được điều đó.

Anh thật khách khí, rất lịch sự, nhưng cũng thật..... xa cách.

Không ngờ rằng khi gặp lại anh có thể bình thản như thế, nhưng mà..... Như vậy cũng tốt, cô chỉ là không muốn tạo cho anh bất cứ thương tổn nào nữa, cho nên như vậy..... thật tốt rồi.

Cô chưa xót, cười nhẹ. “Ừm, tốt lắm, anh ấy tốt với em lắm.....”

Anh cũng nghĩ vậy. Người kia, cũng biết là lúc đó cô có bạn trai rồi mà còn cố ý theo đuổi, có lẽ là yêu cô sâu đậm lắm, bây giờ có thể quang minh chính đại cùng nhau, làm sao có thể không tốt với cô chứ?

Anh gật gật đầu. “Vậy tốt rồi —”

“Bác sĩ Quan, bệnh nhân tai nạn giao thông giường số 3 chảy nhiều máu lắm.” Phía sau truyền đến tiếng gọi của cô y tá.

Anh quay đầu thoáng nhìn. “Anh có việc bận rồi, đi trước... chắc không còn gặp lại được nữa.”

Anh xoay người, bước đi gọn gàng, không hề quay đầu lại.

Không còn gặp lại, cũng..... không muốn gặp lại, cô hiểu.

Nhìn bóng lưng của anh, cô thật lâu không thể dời ánh mắt đi nơi khác, rất nhẹ, rất khẽ dường như chỉ có cô mới nghe thấy lời nói của mình —

“Tạm biệt, Từ Tu.”

“Mẹ.....” Vạt áo khẽ bị kéo, cô cúi đầu, trong đôi mắt của cậu bé già trước tuổi kia tràn ngập sầu lo, dường như cũng cảm nhận được cảm xúc không bình thường của mẹ mình.

“Sao thế, Tiểu Tinh? Vẫn không thoải mái sao?”

Cậu bé lắc đầu, muốn vươn tay tìm kiếm một chút cảm giác an toàn trấn áp nỗi lo sợ trong lòng, xác định bản thân còn có gia đình.

Cô ôm chặt con, nhẹ nhàng vỗ về. Ở trong lòng mẹ yêu, cậu lặng lẽ mở mắt thật to, nhìn về phía người kia bước đi.

Bác sĩ thúc thúc kia..... có phải là người rất quan trọng với mẹ không?

Phần 4

Tối đó, Hạ Vĩnh Tự bị mắng tới thăm.

“Em thật ngốc nghếch, ngốc nghếch, ngốc nghếch! Khó lắm mới gặp nhau, vì sao không nói chuyện rõ ràng với hắn?”

“Em không muốn nói gì cả —”

“Không có?!” Tiếng hét của Trịnh Minh Quyên càng làm mắng nhĩ thêm đau. “Em có thể nói cho hắn, thực ra em không có lỗi với hắn; Em có thể nói cho hắn, trong lòng em còn có hắn. Em thậm chí có thể nói cho hắn, thân thể của Tiểu Tinh..... Nhiều thứ có thể nói như vậy, em lại còn nói ‘Không muốn nói gì cả?!’ Vậy sáu năm chờ đợi của em cuối cùng là vì cái gì vậy —”

Nhưng cô quả thực có lỗi với anh, sai lầm là sai lầm, lấy hiểu biết của cô về Từ Tu nếu không có lí do gì anh sẽ không chấp nhận.

“Em không đợi chờ gì cả —”

“Câm miệng, chị còn chưa mắng xong!” Uống một ngụm trà, tiếp tục mắng mỗ. “Ngốc nhất là, em lại đến nói cho hắn Tiểu Tinh là con của Dương Gia Churong, muốn tiết đường sống của chính mình, như vậy hắn cho dù trong tâm có muốn tha lỗi, cũng sẽ bị hành động của em làm cho tức hộc máu, cái đầu đầy bã đậu của em không biết tính đến sao?!”

“Chị à, chị suy nghĩ nhiều quá rồi!” Quay lại? Sáu năm trước còn không dám nghĩ đến, huống chi là bây giờ? Cô hiểu được hảo ý của chị Trịnh, nhưng bát nước đổ đi không thể lấy lại, dù có nói gì cũng vô dụng, anh cũng không muốn nghe.

“Em và anh ấy kết thúc rồi, anh ấy có cuộc sống của anh ấy, chuyện đã qua anh ấy đã sớm không còn quan tâm, chúng em không còn hi vọng gì nữa rồi.”

“Em không phải hần, làm sao biết hần không quan tâm?”

“Nhìn là thấy mà.” Thái độ đó hoàn toàn chỉ là tiếp chuyện với người xa lạ, không có chút gì đặc biệt, trước kia với người không quan trọng thái độ của anh chính là như vậy.

Trịnh Minh Quyên mở miệng còn định nói tiếp, cô nhanh hơn một bước cắt ngang: “Tiểu Tinh đói rồi, chị để em đi nấu cháo cho nó ăn trước được không?”

Ừ nhỉ, thiếu chút đã quên con nuôi bảo bối của cô.

Người phụ nữ không dám đối mặt với thực tế nhanh như chớp tháo chạy vào phòng bếp, Trịnh Minh Quyên tạm thời buông tha cô, ngồi vào bên giường. Về mặt buồn bã của tiểu tử kia làm cô rất đau lòng. “Bảo bối, mẹ nuôi vừa mới lớn tiếng quá có dọa đến con không?”

Tiểu Tinh khề lắc đầu. “Mẹ làm sai việc gì sao? Vì sao mẹ nuôi lại mắng mẹ?”

“Không làm gì sai cả, chỉ là mẹ con ngốc quá!” Hạnh phúc của chính mình lại không biết cách nắm lấy, để nó tuột khỏi tầm tay, ngốc ngốc ngốc, ngốc chết mất!

Cô còn không hiểu kẻ ngốc kia sao? Vừa mới ở trước mặt cô nói rất mạnh mẽ, về ngoài thì rất kiên cường nhưng cô dám chắc bây giờ đang trốn trong phòng bếp vụng trộm khóc lóc.

Dùng hiểu biết bấy lâu nay mà nói, cô dám chắc nha đầu ngốc kia nhất định sẽ giữ lấy tình yêu đầu đời ấy, cho dù đối phương cả đời không biết, cô vẫn sẽ ở phương xa yên lặng yêu, đến già, đến chết!

Tình cảm sâu nặng đến như vậy, vì sao không thử một lần chứ? Dù sao người đàn ông đó cũng từng thật lòng yêu cô, mặc kệ cảm giác lúc trước còn lưu lại vài phần, ít nhất cô cũng phải cố gắng vì chính mình, cho dù cuối cùng có thể không quay lại, như cũng không còn tiếc nuối gì cả!

Cuối cùng cũng chỉ có cô là một mối nhất, đến già vẫn cảm thấy sai lầm mà mình đã phạm phải là không thể tha thứ, không thể tha thứ cho chính mình từng làm thương tổn anh, nói đi nói lại cũng là không tư cách đi nói yêu đương với anh.

Sáu năm nay, sự hối hận ngày đêm tra tấn cắn rứt cô, cô luôn tự trừng phạt chính mình, cố tình tự ngược mình để bù lại những tổn thương đã gây ra cho anh, cuối cùng tới khi nào cô mới bằng lòng buông tha cho chính mình đây?

“Mẹ nuôi, con có thể hỏi mẹ một chuyện không?” Tiểu Tinh do dự một chút, nhẹ giọng hỏi: “Bác sĩ thúc thúc kia, là người rất quan trọng đúng không?” Nếu không tại sao sau khi gặp người đó mẹ lại không an tĩnh như thường, giống như thương tâm đến hình như mẹ đang rất buồn. Chính là muốn khóc mà không khóc được.

Người đó với mẹ quan trọng đến thế nào mà có thể khiến mẹ như vậy.

Trịnh Minh Quyên có chút ngoài nghi ngờ. Ngay cả Tiểu Tinh cũng nhận ra, vậy mà cô ấy bây giờ còn làm bộ không sao cả!

Nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn trông chờ đáp án kia, suy nghĩ của cô vừa được khai thông—đúng rồi, nếu không lay chuyển được tảng đá kia, cô không ngại phải nhờ đến đứa trẻ này đâu!

“Tiểu Tinh, mẹ nuôi nói thầm với con, con không được nói cho mẹ nha!”

“Vâng.”

“Thực ra, bác sĩ thúc thúc kia là người trong lòng của mẹ con, nhưng con không biết đâu, mẹ con nhất gan lắm, thậm chí nhìn thấy con giận cũng sẽ gào thét đến chói tai, đương nhiên không dám nói cho người ta biết rồi! Sau đó người kia không biết, mẹ con cũng rất buồn, buồn lắm đó, bình thường vẫn thường trốn trong góc mà lén lút khóc lóc đó.”

Thì ra, bác sĩ thúc thúc kia, chính là người mẹ luôn nhớ nhưng, người khiến mẹ mỗi buổi tối đều trốn trong chăn khóc trộm!

“Vậy..... Người kia có thể không thích con không?” Người đó rất quan trọng với mẹ, nhờ đâu người ta không thích cậu, có phải mẹ cũng sẽ không cần cậu nữa không?

“Đương nhiên sẽ không rồi! Tiểu Tinh của chúng ta đáng yêu như vậy.” Ôm tiểu soái ca một cái, hôn cậu vài cái tiếp tục chứng minh. “Tiểu Tinh có phát hiện ra không, con và bác sĩ thúc thúc đó rất giống nhau, hần làm baba của Tiểu Tinh thì thật tốt, cùng nhau đi trên đường, mọi người sẽ nói hai cha con nhà này rất đẹp trai, Tiểu Tinh không muốn có ba ba sao?”

Nếu là ba ba như vậy..... Cậu đương nhiên là muốn rồi!

“Còn nữa, Tiểu Tinh không hy vọng mẹ con vui về sao? Bác sĩ thúc thúc có thể làm cho mẹ con cười rất vui về nha!”

Như vậy, mẹ sẽ không vụng trộm khóc lóc một mình nữa phải không?

“Tiểu Tinh đừng cảm như vậy, nhất định sẽ giúp mẹ, đúng không?” Cuối cùng là đòn kích tướng.

Tiểu Tinh nghiêm túc gật đầu.

Lá gan của mẹ nhỏ cũng không sao hết, cậu lớn rồi, sẽ giúp mẹ đánh con gián, cũng sẽ giúp mẹ vui vẻ.

Tuy rằng cậu chưa theo đuổi ai, không biết phải theo đuổi thế nào, nhưng những cô bé trong nhà trẻ rất thích gọi cậu đi chơi, mẹ nuôi nói đó là vì mấy cô bé đó thích cậu, muốn “theo đuổi” cậu, nếu đây đúng là việc theo đuổi kia, vậy cậu có thể hiểu được. Mẹ rất yêu cậu, cậu phải giúp mẹ theo đuổi người đàn ông mà mẹ thích.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Phần 1 Vận mệnh của con người rất kì lạ, cùng ở trong một thành phố, sáu năm chưa từng một lần gặp mặt, một khi đã đụng phải, tựa như gặp phải phép thuật, mặc kệ đi đến nơi nào cũng sẽ gặp được người đó, cho dù cố tình tránh xa cũng không có tác dụng.

Cô đã rất cố gắng áp chế mong muốn được gặp anh, cho nên nơi cô ở và nơi anh làm việc luôn bảo trì khoảng cách 10 tuyến phố, nhưng vận mệnh này thật biết đùa, chọn đúng lúc người ta không phòng bị mà tấn công.

Đi tới địa chỉ giao hàng cho khách, đưa bữa trưa tới cho cả một văn phòng, đi ra khỏi tòa cao ốc, hơi nóng trực tiếp phả vào mặt khiến cô một trận choáng váng hoa mắt, cơ hồ đứng cũng không vững.

Đúng là đòi mạng, 36 độ thể này không đem người ta nướng lên thì cũng không thể không khiến con người bị cảm nắng.

Nhìn trái nhìn phải, phía trước có một quán cơm đơn giản, cô không suy nghĩ nhiều liền tiến vào, ánh mắt kiếm tìm bàn trống thích hợp.

Thời tiết thật nóng, khiến cho suy nghĩ của cô cũng trở nên trì trệ, tầm mắt quét một vòng, đầu óc mới chậm rãi phân tích hình ảnh cô vừa thấy, sau đó ngăn ra.

Từ Tu?!

Trực giác mách bảo phản ứng đầu tiên chính là lập tức xoay người rồi đi, bị cảm nắng cũng không sao.

Có lẽ anh ấy..... không thấy mình đâu?

“Vi sao thấy anh lại bỏ chạy?” Tiếng nói không nhanh không chậm thổi đến, ánh mắt anh không rời khỏi tờ tạp chí trên bàn, đọc hết một trang, mới chậm rãi mở mắt. “Anh làm em trưởng mắt vậy à, em thà rằng để mặt trời nướng chín cũng không muốn gặp anh?”

Vẫn là ngữ điệu nhàn nhạt đó, nghe không rõ cảm xúc gì.

Anh..... đang tức giận sao?

Cô cũng không biết, có chút hoảng loạn.

Từ trước kia, khi mới gặp nhau, anh chính là con người hướng nội, ít có người nào nhìn thấu được anh. May mà, chưa bao giờ anh che giấu cảm xúc với cô, hi vọng ai đó đều thoải mái mở lòng để cho cô thấy rõ ràng, không để cho cô phải suy nghĩ, đó là sự chăm sóc của anh, cũng bởi vì anh cho tới bây giờ vẫn chưa từng coi cô là người ngoài.

Còn bây giờ, anh lại có ý muốn che giấu cảm xúc, cô căn bản là nhìn không thấu.

“Xin lỗi.....” Trừ câu xin lỗi, cô không biết còn có thể nói gì nữa.

“Ngồi xuống đi, anh phải đi bây giờ, sẽ không ai hiểu làm đâu.” Người này siêu cấp không chịu được nóng, không có một mùa hè nào là không bị cảm, chỉ cần nhiệt độ không khí gần ba mươi độ, cô đã bắt đầu đau đầu, bây giờ loại thời tiết này quả thực có thể lấy sinh mạng của cô, cô lại tình nguyện đi ra bên ngoài, mặc kệ bị cảm nắng cũng không muốn ở cùng với anh, cô cũng có cá tính đấy chứ!

Cô lẳng lặng kéo ghế ra, ngồi xuống, sau mới hậu tri hậu giác mới phản ứng lại – anh vừa nói ai hiểu làm cơ?

Phục vụ bước đến, anh theo bản năng đáp lại: “Cho cô ấy một ly ô mai ướp lạnh –” Dừng một chút, hình như có chút tự giễu lại tiếp tục: “Anh quên mất em không thích bị kiểm soát. Cần cái gì em tự gọi đi!”

“Tư Tu.” Anh còn nhớ rõ câu nói đã thương của cô trước kia sao? Bây giờ những lời này vào trong tai cô, từng chữ từng chữ giống như chiếc kim nhọn đâm vào trái tim, đau không kể xiết.

“Gọi đi, nhìn anh làm gì? Trên mặt anh không có menu đâu.”

Cô há miệng, cúi đầu lặp lại: “Ồ mai ướp lạnh.”

Phục vụ kỳ quái nhìn cô, cũng không nói gì, cầm lấy menu, có lẽ là cảm thấy cô rất kì lạ sao, cùng một điều giống nhau, tại sao lại khiến họ khó xử lo lắng lâu đến như vậy.

Cô cũng cảm thấy chính mình thật ngu ngốc, rõ ràng vẫn như vậy, vì sao lại phải để tâm vào chuyện rắc rối ấy, tự tìm phiền não rất lâu sau khi đi hết một vòng lớn cô mới phát hiện vẫn là muốn người kia.

Bá đạo của anh, kiểm soát của anh, cũng chính là những thứ cô muốn nhất, cũng là thích hợp nhất với cô, nhưng trước nay cô chưa hề nghiêm túc cảm nhận sự dụng tâm của anh, chỉ luôn nghĩ cách bài xích chúng.

Anh không quan tâm cô, cũng không để ý cô suy nghĩ thế nào, chỉ tự ăn phần cơm của mình, tay trái lật giờ tạp chí, nhất tâm nhĩ dụng. Cô không tự giác bật thốt lên hỏi: “Anh— chưa ăn cơm sao?”

Đã hơn ba giờ chiều, bữa trưa đã qua lâu rồi, bữa tối thì lại quá sớm.

Anh luôn như thế, trước kia thời gian đọc sách lúc nào cũng mãi mãi không đủ, người khác 24 giờ thì anh phải dùng tới 48 giờ, khi ăn cơm lại còn tranh thủ đọc sách, thường thường thực không biết vị. Khi đó cô thường hay làm loạn, muốn thử xem có phải anh chuyên tâm đến vậy thực không, đã đem cà rốt mà cả hai cùng chán ghét vụng trộm bỏ vào trong bát anh, anh cắn bần không phát hiện ra, còn ăn rất nhanh.

Anh bây giờ, vẫn bận rộn như vậy sao?

“Buổi sáng có một cuộc giải phẫu, hơn bảy tiếng lận.” Chẳng lẽ anh lại kêu bệnh nhân chờ một chút, đừng chết, chờ tôi ra ngoài ăn miếng cơm đã sao?

“Ừm.” Anh thường như vậy sao? Thật vất vả. Hơn nửa qua giờ ăn cơm, lựa chọn cũng không nhiều, thực sự chỉ có thể ăn linh tinh, vậy nếu buổi tối cũng phải làm việc thì sao?

“Anh không tích trữ một chút điểm tâm có thể làm cho đỡ đói sao?”

“Anh không ăn đồ ngọt.” Càng không có thói quen ăn điểm tâm ngoài bữa ăn chính, nhưng anh cũng không trông chờ cô còn nhớ điều này.

“Em cũng biết, ý của em là —”

“Xin lỗi, ô mai ướp lạnh của cô.” Bồi bàn đặt ly nước lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện.

Trước mặt anh cũng có một ly, đó là phong vị mà cả hai bọn họ cùng yêu thích.

Người nhà anh luôn khen ngợi cô có một đôi tay khéo léo, biến hóa ra đủ loại kiểu dáng điểm tâm, còn thứ mà anh thích lại đơn giản hơn cũng rất dễ thực hiện chính là ô mai ướp lạnh tư vị chua ngọt, tâm tình lại hình dung ra đoạn tình yêu cuồng nhiệt ấy.

Ban đêm mùa hè yên tĩnh, bọn họ cùng nhau đọc sách, cộng thêm một ly ô mai ướp lạnh, đọc sách mệt mỏi, liền quay đầu uống một ngụm, có khi hai người cùng lúc quay ra, vô tình đụng phải môi nhau, rồi sau đó hôn nồng nhiệt, cuối cùng lại biến thành một đêm kích tình triền miên.

Có phải anh ấy cũng đang nghĩ tới chuyện này không? Từ đôi đồng tử trầm lặng của anh, cô không thể thấy được gì.

Tiếng chuông di động nhẹ nhàng vang lên, anh rút trong túi quần áo, điện thoại nắp trượt, thật phù hợp phong cách cực giản của anh. “Em bận sao? Thế à? Không cần, anh qua đó.”

Không biết đối phương nói gì, anh nhìn về phía sau cô một chút, ngoài cửa quán cơm là một cô gái xinh đẹp, đôi mắt trong sáng tự tin, cô ấy có sự kiên cường của những người phụ nữ lăn lộn trên thương trường.

Anh cúp điện thoại, một tay lấy tiền trong ví đặt lên bàn, lưu lại một câu: “Anh đi trước, không làm phiền em nữa.”

Làm phiền? Rõ ràng. Cô đang làm phiền anh mà, không phải sao?

Anh đi nhanh như vậy, vội vàng như vậy, phần cơm trên bàn thậm chí còn chưa ăn được một nửa, là cô làm hỏng khẩu vị của anh, hay là vì tên một người con gái khác? Một cô gái mà anh giờ phút này đang chú ý tới?

Cô nhìn thấy anh ra khỏi cửa tiến gần tới cô gái kia, một chút khoảng cách cô có thể mơ hồ nghe thấy đoạn đối thoại của họ: “Như vậy có được không? Bận anh còn ở đó, tại sao anh lại không biết xấu hổ mà đi trước.”

“Chỉ là ngày xưa có quen biết một chút, không quan trọng.” Cuối cùng, cánh tay của anh ôm vòng eo mảnh mai của cô gái đó, họ cùng nhau rời đi.

Thì ra, anh thích kiểu phụ nữ như vậy, cô lúc trước quả là kém xa lắm.

Cô biết người đó, cô đã từng đọc qua tờ tạp chí đó, trong đó có ảnh chụp hai người thân mật ra vào khách sạn. Một người là tình anh của giới y học trẻ tuổi tài cao; Một người là hòn ngọc quý trên tay của một tập đoàn lớn, thượng lưu danh vọng, khó trách nhất cử nhất động đều được chú ý tới.

Cuối cùng cô cũng hiểu, vì sao anh lại tới ăn cơm ở chỗ xa nơi làm việc đến vậy, bởi vì tên công ty của người phụ nữ đó, rất gần nơi này.....

Cô ấy trí tuệ xinh đẹp, độc lập tự chủ, biết điều chỉnh cảm xúc sẽ không khiến cho anh mệt mỏi, sẽ không khiến cho anh luôn thờ dài, đây là người phụ nữ hiện tại của anh, đây là cuộc sống hiện tại của anh, bọn họ nhìn qua cũng rất phù hợp, cũng thực..... xứng đôi. Hương vị của ô mai ướp lạnh đã không còn quan trọng, cũng không còn nhớ nổi nữa.

Như vậy tốt lắm, thực sự tốt lắm, anh vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

Nhìn ly nước ô mai trên bàn chỗ của anh, một ngụm anh cũng không uống, hơi lạnh tỏa ra từ trong ly từng giọt ngưng tụ thành những bọt nước trong suốt, một hạt, lại một hạt rơi xuống cùng với nước mắt của cô.

Chỉ là ngày xưa có quen biết một chút, không quan trọng.

Anh ấy nói như vậy.

Cô dùng sức uống một ngụm lớn, cũng không thấy hương vị gì. Ly nước ô mai này không phải do cô làm, không có phong vị của tình yêu thấu tâm can lúc trước, không đủ chua, không đủ ngọt, cô uống chỉ thấy hương vị đau khổ chan chất.

Khô là tâm trạng, chất là nước mắt rơi vào trong ly.

Phần 2

Tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra, nhưng lại không thấy có ai ở trên giường, ánh mắt dò về phía cửa sổ, thân ảnh cao lớn đó dựa ở bên cửa sổ, ngón tay đốt điều thuốc, anh nhìn chăm chú, suy nghĩ xuất thần trong sương khói lượn lờ, khuôn mặt tuấn nhã mơ hồ mà mê ly.

“Anh hút thuốc sao?” Cô Tĩnh Vân có chút ngạc nhiên. Thật khó, đối với quan niệm sức khỏe của người làm ngành y, việc này đương nhiên là tàn phá sức khỏe, từ khi quen anh tới nay, đây cũng là lần đầu tiên.

Anh quay đầu nhìn lại, thấy cô đi tới, dập tắt điều thuốc.

“Đừng.” Cô đưa tay ngăn cản. “Anh cứ hút đi, em không để ý.”

Người đàn ông khi hút thuốc rất có mị lực, cô mỉm cười, nghiêng đầu chăm chú nhìn. “Anh có tâm sự.”

Anh nhú mồm, tắt thuốc. “Tại sao em nói vậy?”

“Anh hôm nay có chút thất thường.” Hành tung của anh luôn thỏa đáng, là người tỉnh trên giường chỉ là để lại lời nói, chăm sóc, tiêu chuẩn hoàn mỹ, chưa bao giờ gây cho cô bất cứ sự khó chịu nào, hôm nay lại không khống chế được mà lưu lại dấu hôn trên người cô.

Biết cô đến gần, anh chỉ nhìn thân hình yếu điệu được bao vây bởi chiếc khăn tắm màu trắng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve vai cô. “Xin lỗi.”

Cô lắc đầu. Loại chuyện này kỳ thực không phải là có lỗi hay không, nam nữ hoan ái, vốn chuyện chỉ có như vậy, kích tình không khống chế được, vui vẻ cực hạn, ai mà chưa từng trải qua? Chỉ là cho tới nay, anh đều rất lí trí, rất quan tâm, không lúc nào là quên bảo vệ những nghi lễ hoàn mỹ trên giường, ngược lại khiến cô cảm thấy anh vẫn chưa từng đếm xỉa tới cô, chưa bao giờ nhập cô vào suy nghĩ.

Hôm nay anh, ít nhất có vẻ giống con người.

“Từ Từ, vì sao anh chưa bao giờ hôn em khi xuống giường?”

“Đây là yêu cầu của em?” Anh xoay người, bị cô giữ chặt lại. “Anh vừa hút thuốc —”

Không đợi hắn nói xong, hai cánh tay cô vòng lên cổ anh, ngửa đầu hôn lên môi anh.

Đây là Quan Từ Từ, mãi mãi nhớ đến những lễ nghi trên giường hoàn hảo, nhưng khi hôn môi với cô anh lại còn có thể nghĩ đến việc đánh răng súc miệng nữa?

Trước kia, bọn họ thậm chí chỉ lên giường, anh có thể hôn mọi chỗ nhưng không giờ dừng đến môi cô, cô mở miệng hỏi, vì thế sau đó, anh hôn cô nhưng chỉ khi hoan ái mà thôi.

Điều bạn gái muốn, anh sẽ làm, hoàn mỹ đến mức không chê vào đâu được.

Có đôi khi cô lại cảm thấy, hình như anh đem cảm xúc khóa sâu chặt chẽ, sở hữu tất cả, đều là chế thức hóa, hoàn mỹ chấp hành, nhưng cảm xúc lại

trống rỗng khuyết thuyết, cô chạm được vào thân thể lửa nóng ấy, nhưng lại không chạm được vào trái tim lạnh như băng của anh.

Còn hôm nay, hình như nơi bị khóa kín đó bị nứt ra, cảm xúc tuôn trào, cô cảm giác được, những dao động ần ần của anh, nhưng mà anh che giấu tốt như vậy, giấu giếm một tia dấu vết cũng không có.

Cô tin rằng ngay từ ngày xưa anh đã như vậy. Mỗi người, cả đời luôn luôn có một thời đã qua, một thời tuổi trẻ thỏa thích vui vẻ, vướng bận một người yêu đương nhiệt liệt, muốn ôm cô, vì cô mà thiêu đốt, chứ không phải biểu hiện mỗi lần đều là hoàn mỹ, cũng sẽ không nhớ đến chuyện đánh răng hay nghi lễ trên giường, có khi sẽ rất xúc động mà không khống chế được, không kiềm lòng được, nhưng đây mới là con người thực của anh.

“Có quen biết” kia quả thực không đơn giản, có thể dễ dàng làm được chuyện mà hai năm qua cô không làm được.

Thật lâu sau, cô lùi lại phía sau, lặng im chăm chú nhìn anh, cái gì cũng không nói.

“Cô ấy là bạn gái trước của anh.” Một lúc rất lâu, anh mới thông thả phun ra vài chữ. Giấu không được, anh biết anh không giấu được cô, cô rất thông minh, tâm tư quá mức tinh tế, cho dù không nói, cô cũng đoán được.

Mọi người đều nói anh khó hiểu, một khi trái tim muốn giấu, ai cũng nhìn không thấu, ngay cả chuyện anh từng yêu cô gái kia, cũng không có ai gọi là biết thực sự, nhưng cô lại biết, cho dù tận lực che giấu, cô vẫn có thể phát hiện ra, ngay cả anh cũng không hiểu vì sao.

“Sau đó sao lại chia tay?”

Anh lại lặng im một trận. “Không yêu nữa.”

Không yêu nữa, là anh? Hay là cô ấy? Đáp án dường như rất rõ ràng.

“Nhưng những tổn thương lúc trước đến bây giờ vẫn làm anh đau.”

Lại là một trận trầm trất – “Tình Vân, vì sao em hiểu rõ anh như vậy?”

“Em không còn nhỏ nữa, trong nhà ở thúc giục, cha mẹ muốn em lo lắng một chút.” Cô đột nhiên nói ra câu này, không liên quan đến nhau.

“Lo lắng” gì, trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng.

“Có đối tượng?”

“Có. Ăn cơm qua vài lần, cũng không tệ. Người nhà nói, nếu em không có ý kiến khác thì cứ như vậy đi.”

“Thật à?” Anh gật đầu. “Vây chúc mừng em” Bàn tay anh nắm nhẹ vào tay cô.

Hai năm này, quan hệ của họ thực sự là rất tư mật, chưa từng nghĩ tới sẽ công khai với bên ngoài, cho dù tạp chí lá cải viết mưa viết gió, trong lòng họ đều biết chuyện không hề như vậy.

Lần đầu tiên gặp mặt, là cô chủ động bắt chuyện, lần thứ hai gặp mặt, cô mở miệng hẹn anh ăn cơm, lần thứ ba gặp mặt, bọn họ lên giường.

Cô là cô gái quả quyết thông minh, làm việc cũng không dong dài dây dưa.

Ban đầu, chỉ là đêm dài tương bồi, về sau, còn có thể chơi thân như bạn bè. (đêm dài tương bồi như kiểu bạn giường ấy)

Họ là trai tài gái sắc, nhưng đó lại không phải điều kiện để cấu thành tình yêu. Có khi anh cảm thấy, cô và anh rất giống nhau, bọn họ thường thức đối phương, hiểu suy nghĩ của nhau, nhưng chỉ là như vậy, đó là còn chưa kể, một khi cô có đối tượng phù hợp, anh sẽ vui vẻ nói tạm biệt, hơn nữa chúc phúc cho cô.

Tuy rằng không có lời hứa hẹn hay ràng buộc gì, nhưng khoảng thời gian hai năm này, cô luôn là bạn giường duy nhất của anh, đây là tôn trọng nhau, cũng là tin tưởng cô cho nên anh và cô không có gì phải thỏa thuận với nhau cả.

Bị tạp chí lá cải truy đuổi, khác hẳn so với dự tính ban đầu của anh, quan hệ của họ bị nhuộm đậm phóng đại, người nhà anh cũng dồn ép, anh tin rằng nhà cô cũng không kém bao nhiêu, nhưng bọn họ đều rất rõ ràng, quan hệ của họ không phải là loại đó, bọn họ đều là những người tự chủ kiên định, sẽ không chịu ảnh hưởng của bên ngoài.

Cô nhẹ giọng nói lời cảm ơn, rút tay về, xoay người mặc quần áo. Anh lịch sự xoay lưng lại, không phải quan hệ như vậy, cho nên phải cảm chừng giữ mực, mặc dù trước đó một khắc, bọn họ còn đang ở trên giường thân mật giao triền.

“Anh hỏi em, vì sao lại hiểu rõ anh như vậy, bây giờ em có thể trả lời.”

Anh quay đầu nhìn lại, cô đã mặc xong quần áo, im lặng đứng ở phía sau anh, hai tay nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt anh, đặt lên môi anh một nụ hôn bất ngờ không kịp đoán trước. “Bởi vì em yêu anh, em là thật lòng, em cảm nhận được mỗi tắc hô hấp cùng nhịp đập của trái tim anh.”

Anh ngạc nhiên. “Bắt đầu từ bao giờ?” Chuyện này anh chưa bao giờ phát hiện ra.....

“Khi cùng anh được nửa năm.”

Nói cách khác, một năm rưỡi này, cô đều dùng cách này để yêu anh.

“Em nên nói cho anh sớm hơn một chút.” Giọng nói của anh khàn khàn. Anh vẫn luôn cho rằng, lên giường chỉ là một loại nhu cầu tất yếu giữa nam nữ trưởng thành, hần và cô bên cạnh đều không có ai, phù hợp với nhau, vì thế trở thành bạn giường cố định, cũng không biết rằng, cô đối với cách làm của anh, không chỉ có như thế.....

“Khác nhau sao?” Cô hỏi lại, nói hay không cũng không có gì khác nhau, nhiều nhất chỉ là trước khi nói tạm biệt, anh sẽ hiểu cô nhiều hơn.

Anh im lặng.

“Cho nên em mới chọn hôm nay để nói ra, em đang đặt cược. Kỳ thực anh biết không? Cha mẹ em không hề phản đối chúng ta cùng nhau, họ còn bảo em hỏi anh có ý kiến gì khác nữa không, anh có thể mở miệng yêu cầu hoặc tranh thủ, nhưng anh không có, phản ứng đầu tiên của anh chính là vui vẻ nói chúc mừng.

“Anh hiểu mà phải không? Nhưng anh lại không hề chú ý, nói làm bạn bè, anh chỉ thực sự muốn làm bạn bè, không có ý gì khác, thực sự làm anh đau, khiến anh có cảm giác, vẫn là vết thương cũ nhiều năm trước kia, nó luôn tồn tại, chưa bao giờ khỏi hẳn cả.”

“Xin lỗi, em là một thương nhân, không có thời gian đầu tư vào những thứ không có lợi nhuận, cố gắng một năm rưỡi cũng đủ rồi, em lựa chọn buông tay, bắt đầu từ vạch xuất phát.”

Đúng vậy, đây chính là cô, suy nghĩ rất nhanh, sẽ không đem chính mình khóa lại ở một lối cũ không có đường ra.

“EM mãi mãi là người thông minh.” Anh đưa cánh tay, cho cô một vòng ôm cuối cùng. “Cảm ơn tình yêu của em, còn có tình bạn nữa. Từng được em yêu, là vinh hạnh của anh.”

Trước khi đi, cô ngoái đầu nhìn lại, ánh nhìn sâu sắc. “Nếu em là người thông minh, vậy anh chính là người đàn ông ngốc nhất trên đời.”

Anh hơi ngạc nhiên.

“Anh là bác sĩ, không cần em phải nhiều lời, vết thương ở đâu, nên tới đâu điều trị. Em không biết cảm giác hiện tại của anh là yêu, là hận, hay khác nữa, nhưng nếu giả vờ coi như nó không tồn tại, như vậy qua bao nhiêu năm, vẫn sẽ như cũ đau triệt tâm phá phế. Nếu anh không thể thân nhiên đối mặt với nó, thực sự buông tha và giải thoát, như vậy đời này của anh vĩnh viễn cũng không thể bắt đầu lại một lần nữa, càng không yêu được bất kể một ai.” Nói xong, không đợi anh trả lời, cô đã ra cửa, im lặng rời đi, không quay đầu lại.

Phần 3 Lần thứ ba gặp nhau, đã là một tuần sau.

Anh đi siêu thị mua một chút đồ dùng cá nhân tích trữ, không biết là thiên ý hay là thâm họa tàn sát của số phận, nơi này cách chỗ ở của anh rất gần, trên cơ bản hoàn toàn không có khả năng gặp phải, nhưng hôm nay anh lại gặp được.

Chuyện này kì thực là vì tên tiểu quỷ nhà anh. Có đôi khi cảm thấy Từ Cần ngọc nghịch và người nào đó rất giống nhau, chưa nói đến, suy nghĩ đơn thuần, ngại ngùng không dám cự tuyệt, kết cục chính là biến chính mình thành son cùng thủy tận — đầu năm lại đem tiền sinh hoạt của mình cho người khác mượn, sau đó khiến cho chính mình ba bữa cũng không thể ăn đủ!

Gọi nó chuyển đến sống cùng, tiểu quỷ lúc này lại rất có chí khí, kiên quyết tự lực cánh sinh, nếu anh không ngẫu nhiên đến nhà xem một chút, có lẽ ngày nào đó tiểu quỷ ngọc nghịch này sẽ làm chính mình chết đói mất.

Nhìn đi! Đầu tiên, chính là phải thay thế tên hết đạn cạn lương kia bổ sung nhu yếu phẩm và kho lương thực để duy trì cuộc sống.

Mỹ? Nó rất lười, sẽ không nấu.

Mỹ ăn liền? Không dinh dưỡng, chất bảo quản nhiều như vậy, cũng không phải là chuẩn bị đi vào Từ Cẩm Thành.

Nghĩ ngợi một chút, anh đành phải bổ sung nhiều một chút sữa bột, ngũ cốc và vài nguyên liệu nấu ăn đơn giản.

Bước vào siêu thị 5 phút, anh đã nhìn thấy cô, nhưng cô so với anh còn chuyên tâm hơn, hần cố gắng tránh đi, không muốn tiến lên.

Anh không phải ngu ngốc, hai lần gặp nhau, có thể cảm giác được cô thực sự né tránh, thậm chí hoảng loạn đến mức làm đổ cả xe đẩy thuốc, nếu nhìn thấy anh là chuyện phiền phức khó xử như vậy, anh cần gì phải làm mất mặt chính mình?

Chỉ một lát sau, cô đã đi tới quầy thu ngân. Có lẽ anh đã quên một chuyện, người này không biết là trời sinh hay thế nào, luôn xuất hiện cùng với phiền toái và rắc rối, trước kia giúp cô thu dọn cục diện rối rắm nhiều vô kể, hiện tại không có liên quan gì nữa nhưng anh vẫn gặp phải—

Cho tới bây giờ sự kiện chỉ được đề cập trên TV và báo chí lại thực sự trình diễn trước mặt anh. Thì ra thực sự có thiên binh có thể đeo mũ bảo hiểm, cầm trong tay con dao gọt hoa quả cũng có thể thất mã mà cướp bóc, mà cô khi nào thì không tính tiền, lại chọn đúng thời điểm đó!

Mọi người thét chói tai chạy ra, có người còn chạy ra rất xa lui đến góc khuất nhất, chỉ còn nhân viên thu ngân tính tiền không dám vọng động cô.

Con dao gọt hoa quả sắc bén ở giữa cô và nhân viên thu ngân trong lúc đó qua lại chớp lên, như muốn phô trương thanh thế. Quan Từ Tu ngừng thở, tuy rằng chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn thấy đây là tên cướp không hề có kinh nghiệm, bị buộc tới đường cùng mới có thể nhất thời xúc động mà làm liều, có lẽ cũng không có lá gan dấn thương người, nhưng con dao cứ luôn vung lên trước mặt cô vẫn làm anh kinh hãi đảm khiêu.

Nhân viên thu ngân hoang mang rối loạn khẩn trương đem tiền mặt từng xấp đưa ra, anh nhẹ nhàng thở ra, trái tim đang treo cao định buông xuống, bỗng nhiên tên cướp thoáng nhìn thấy cái gì đó, chộp tay về phía cổ cô, cô theo bản năng tránh đi, nhất tranh nhất đoạt biến thành giằng co, mọi thứ bỗng trở nên hỗn loạn.

Cô ngốc này! Đưa tiền cho hắn là được, cô kháng cự cái gì chứ!

Vì cô cứ cố bảo vệ như vậy, đối phương càng thêm tin rằng thứ cướp được là vật phẩm đáng giá, đừng nói tên cướp, ngay cả anh cũng nghi hoặc đó là bảo bối gì khiến cô không tiếc mạng sống mà bảo vệ.

Mọi chuyện trong nháy mắt rồi tung lên, đối phương không nghĩ tới cô sẽ phản kháng, trái tim hoảng hốt, con dao hoa quả lại hướng bàn tay cố ý bảo vệ kia của cô vạch tới. Một khắc đó, trong đầu óc anh hoàn toàn ngưng trệ, đừng hỏi anh đang nghĩ gì, anh thực sự không biết, chỉ biết là khi anh phản ứng bình thường trở lại, trong lòng đang ôm cô, mu bàn tay một trận co rút đau đớn kịch liệt.

Cô giật mình ngạc nhiên ngửa đầu, vừa thấy anh, sắc mặt hoảng sợ đại biến. “Từ Tu!”

Máu tươi nhanh chóng trào ra, thấm cả hai tay cô, trong tiếng thét chói tai cùng hỗn loạn, nhân viên bảo toàn nhân cơ hội áp chế tên cướp, nhưng tâm tư của hai người họ đã không ở nơi đó.....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Phần 1

Cô vẫn đang khóc.

Từ siêu thị đến phòng cấp cứu ở bệnh viện gần nhất, hai tay trắng xước nắm lấy bàn tay phải của anh, nước mắt không tiếng động rơi xuống mảnh liệt, máu tươi thấm ướt hai tay cô, cùng nước mắt trong suốt hợp thành nhất thể.

Dọc đường đi, nước mắt cô nhiều đến nỗi khiến cho lái xe taxi và nhân viên cứu hộ cũng cho rằng anh sắp chết — nếu đây không phải tay anh, anh thiếu chút cũng nghĩ như vậy. Anh hoài nghi anh chảy bao nhiêu máu, hẳn là nước mắt của cô cũng không ít hơn chút nào.

Có nghiêm trọng như vậy sao? Chỉ là một vết thương nhẹ thôi mà.

“Tiểu thư, cô có thể ngừng khóc được không?” Ngay cả bác sĩ cũng nói như vậy, tốc độ chảy nước mắt của cô, sẽ làm người ta tưởng rằng nơi đây có người chết đó!

Các bạn nghe một chút đi, cô ấy vừa mới nói như thế nào?! Than thở khóc lóc, cầu xin bác sĩ “Cứu mạng anh ấy”!

“Cứu mạng” nha! Mu bàn tay cũng như miệng vết thương — được rồi, đúng là hơi sâu một chút, máu cũng chảy ra hơi nhiều một chút, cũng phải khâu một chút, nhưng..... làm gì đến nỗi cứu mạng chứ?

Cho dù cứ nói mãi với cô rằng, thực sự không có chuyện gì, nhưng cô cứ mãi kiên trì như vậy, có gãy cái gì không lại muốn xông vào kiểm tra một chút, nói không chừng lại đứt mất vài dây thần kinh..... Làm ơn, cánh tay làm bằng kim cương cũng không đến nỗi phải như vậy!

Vấn đề chuyên môn bị chất vấn quá nhiều lần, bác sĩ vô cùng không vui. “Tiểu thư, rốt cuộc cô là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?”

“Nhưng mà..... Tay của anh ấy rất quan trọng, không thể có một chút sơ xuất.....” Cô rất lo lắng, chứ đâu phải không tin y thuật của vị bác sĩ kia đâu!

“Tay ai mà không quan trọng?”

“Anh ấy không giống như vậy.....”

“Cái gì không giống?!” Anh ta là cha sinh mẹ dưỡng, người khác không như vậy sao!

“Anh ấy, anh ấy là bác sĩ rất giỏi. Tay anh ấy có thể cứu rất nhiều người.” Với anh mà nói, bàn tay kia là sinh mệnh của anh, vinh quang của anh, cả đời anh cố gắng là vì bàn tay kia, nếu có chút chút tổn thương, cũng chính là phá hủy cả đời người đó!

Nghĩ tới đây, cô lại đau lòng tự trách, càng không thể tha thứ cho chính mình. Nếu không vì cô, anh cũng sẽ không bị thương, mỗi lần cô đều liên lụy tới anh.

Bác sĩ đang khâu vết thương nhú mày hỏi. “Cậu cũng là bác sĩ? Khoa nào vậy?”

“Khoa ngoại.”

Nhìn tới tờ thông tin bệnh nhân — Quan Tử Tu. “Thì ra là cậu, tôi rất hay đọc chuyên mục cậu viết.” chuyên mục y học nước ngoài kia rất nổi tiếng, ông ta cũng học tập rất nhiều từ đó, cũng phải công nhận rằng, con người này là tinh anh giới y học của Đài Loan.

“Vậy cậu kiểm tra kĩ càng một chút không?” Bác sĩ ngoại khoa, quả thật hai tay so với người bình thường quan trọng hơn, chút tổn thương cũng không được.

“Không cần.” Quan Tử Tu mặt cũng không mở.

“Thường dùng kim khâu cho người khác, hôm nay nhìn thấy chính mình bị khâu, có cảm giác gì không?” Làm bác sĩ thật bất đắc dĩ nha, y thuật cao minh tới đâu cũng không cứu được chính mình.

“Không có cảm giác gì cả.” Quan Tử Tu mặt không chút biểu cảm. Gãy tê, khâu vài mũi, bàn tay căn bản không phải của chính mình, khâu thế nào cũng được.

Người này thật là. Bác sĩ lắc đầu, tiếp theo băng bó miệng vết thương.

“Thực sự không sao chứ?” Có thể nói chuyện quan trọng hơn được không? Cô gấp đến độ muốn khóc.

Bác sĩ nhú mày liếc nhìn anh một cái. “Muốn an ủi bạn gái một chút không? Cô ấy thật khổ sở.” Từ đầu tới cuối nắm chặt bàn tay trái không bị thương của anh không tha, thương tâm lo lắng đến mức ngay cả người ngoài cũng không nhẫn tâm.

Quan Tử Tu dời ánh mắt về phía cô.

Nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay anh, trong đầu anh hiện lên một đêm của rất nhiều năm trước, cô cũng nắm tay anh như vậy, lo lắng rơi lệ, từng giọt, từng giọt nước mắt, ôn nhu thương tiếc.

Ngay cả anh cũng không hiểu, rõ ràng không còn yêu nữa, trái tim đã thuộc về một người đàn ông khác, còn có thể vì anh khóc như vậy, rốt cuộc là cô đa tình, hay là nước mắt quá rẻ mạt?

“A. Không phải, chúng tôi. Không phải. quan hệ như vậy.” Cô không biết đang sợ cái gì, sợ bị người khác hiểu lầm sẽ làm anh mất hứng, vội vàng vàng vàng làm sáng tỏ.

Đôi mắt anh chột lạnh lùng, bàn tay trái bị cô nắm chặt lặng lẽ rút về. “Đúng là không phải.”

Đôi nam nữ này, rất kỳ lạ. Bác sĩ nhìn không được nghiền cứu qua lại vài lần.

Không phải loại quan hệ này, sẽ vì đối phương mà khóc thành như vậy? Không phải quan hệ loại này, sẽ nắm tay người ta tới nửa ngày cũng không muốn rút ra? Cô gái đó rõ ràng là thâm tình như biển, mắt mù cũng có thể nhìn thấy, còn chàng trai? Lại vùng vẫy không muốn bước tiếp, đem chính mình giấu dậu trong một loại cảm giác không biết tên, cái này thoạt nhìn là vấn đề tâm lý rồi.

“Tôi có người bạn là bác sĩ tâm lý, nếu cần tôi có thể cho số điện thoại.” Xử lý tốt miệng vết thương, đột nhiên nói ra câu này, tâm bệnh thì cần phải có loại thuốc của riêng nó.

Quan Tử Tu im lặng một chút, không nói gì, tay trái lấy áo khoác vắt trên ghế, cúi chào rồi rời khỏi phòng bệnh.

“Tử Tu —” Hạ Vĩnh Tự đuổi theo, bước chân anh đột ngột dừng lại, cô vội vàng đứng yên, suýt nữa đập đầu vào lưng anh.

“Không có chuyện khác để làm sao?” Anh đạm mạc hỏi lại.

“Em, em nghĩ. Tay anh hiện giờ đang bị thương, thật sự rất khó khăn, có gì cần giúp đỡ.”

“Không cần, tự anh được rồi.”

“Nhưng mà.”

“Hạ Vĩnh Tự, mời em nhận thức rõ thân phận của mình, người có chồng, có con, sẽ không làm ra hành động khiến người khác hiểu lầm, em không lo bị hiểu lầm, nhưng anh sợ.” Cô vĩnh viễn không nhớ được thân phận của mình, sáu năm trước như vậy, sáu năm sau vẫn như vậy! Cô rốt cuộc đến bao giờ

mới có thể học được cách chuyên tâm nhìn một người đàn ông!

“Em.” Cô mở miệng, nhưng lại không nói được lời nào.

“Đủ rồi, Hạ Vịnh Tự, em suy nghĩ sao anh không quản, nhưng Quan Từ Tu anh tuyệt đối không làm người thứ ba.” Anh xoay người, kiên quyết rời đi.

“Không có. Người thứ ba.” Cô run giọng nói câu nói thực mỏng manh. Bây giờ mới hiểu được, chuyện này tạo thành bóng ma bao kín anh, nói ra, anh có thể tốt hơn một chút không? “Em và hắn. Không cùng nhau.”

Anh một trận lặng im –

Một lúc lâu sau, ngữ điệu trống vắng đáp lại: “Vậy thì sao?”

Bước chân của anh tiếp tục, kiên định, quyết tuyệt, không quay đầu lại.

Không có. người thứ ba. Cô nói.

“Em và hắn. Không cùng nhau.”

Trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, mồ hôi lạnh của Quan Từ Tu chảy ròng ròng.

Ngồi dậy, anh ảo não lấy giấy lau mồ hôi trên trán, đem mặt chôn trong gối.

Anh đang lừa chính mình, luôn luôn đều gạt mình, anh chưa từng quên cảm giác đau lòng khi cô thừa nhận thực sự tồn tại một người đàn ông khác.

Cô dùng loại phản bội này báo đáp sự toàn tâm toàn ý, tình yêu sâu đậm và che chở của anh, vì muốn cùng với người kia, cô không tiếc mà thương tổn anh, hiện tại lại quay đầu nói với anh, họ không cùng nhau, như vậy để làm gì chứ?!

Hạ Vịnh Tự, nỗi đau của người khác, nỗi khổ của người khác, trong lòng em không đáng một đồng sao? Vì sao em có thể tùy hứng như thế, tùy ý thương tổn một người như vậy?

Hôm nay, một câu “Em và hắn không cùng nhau” của cô có thể thay đổi cái gì?

Phản bội của cô là thật, đau khổ lúc trước, anh không có cách nào vờ như chưa từng có chuyện gì, thực sự không có cách nào.

Bao nhiêu lần trong mộng, một lần lại một lần thấy cô xoay người kiên quyết mà đi.

Cô nói: “Em không yêu anh.”

Cô nói: “Tình yêu của anh làm em hít thở không thông.”

Cô nói: “Ồ bên anh, em chỉ thấy nhục nhã thống khổ.”

Sau khi bừng tỉnh, anh cũng không có cách nào ngủ tiếp, hai mắt trống rỗng miên man đến tận sáng.

Sáu năm đã qua, anh chính là như vậy.

Anh có thể lừa gạt cả thế giới, mọi chuyện đã qua, anh đã không còn để tâm, nhưng anh lại không lừa được chính mình, trái tim... vẫn luôn rất đau.

Cô khiến anh cảm thấy chính mình, vô cùng thất bại.

Có lẽ, anh phải nói chuyện với tên bác sĩ tâm lý kia, anh bị điên rồi –

Phần 2

“Vẫn ổn chứ?” Dư Thịnh Đức ánh mắt nhìn về phía tay phải anh.

“Không sao.” Anh khẽ cử động khớp ngón tay.

“Cậu nên quý trọng chính mình một chút.” Khoảng thời gian này, áp lực công việc rất lớn, đặc biệt mỗi lần đối diện với sinh lão bệnh tử, mỗi vị đồng nghiệp một năm ít nhất cũng sẽ áp xép xuất ngoại giải sầu, điều tiết trạng thái tâm lý. Chỉ có người này, giống như ma túy vậy, hoàn toàn không có cảm giác, vài năm nay chưa từng thấy anh xin nghỉ phép dài hạn, đại khái cũng chỉ có thiên tai nhân họa mới có thể bắt buộc anh nghỉ ngơi.

Ai biết người này làm việc điên cuồng thế nào, miệng vết thương vừa mới cắt chỉ, đã nhanh chóng đi làm trở lại, vậy là sao? Không thèm nghỉ ngơi sao?

Có khi cảm thấy, hình như anh đang dùng cách này để tự ngược mình, hao tổn sinh mệnh.

Quan Từ Tu mở to mắt. “Học trưởng, tôi khi nào thì không quý trọng chính mình?”

“Được rồi.” Dư Thịnh Đức xua xua tay, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy, không cần phải tranh cãi.

Quan Từ Tu rót chén nước cho hắn, thấy ánh mắt hắn dừng ở chiếc bình thủy tinh trên bàn, giải thích: “Miss Trương đưa tôi, không hiểu ai gửi nữa.”

Trong bình thủy tinh, là những chiếc bánh quy đủ hình dạng, đủ mọi màu sắc rất đặc sắc, anh đối với loại thức ăn vặt này cũng chẳng có hứng thú, cho nên cứ để vậy.

“Fan hâm mộ sao?” Dư Thịnh Đức trêu ghẹo hỏi. Học đệ này, anh vĩ cao ngất, ngoại hình tuần tú, hơn nữa công việc cũng kiếm được rất khá, luôn làm các fan nữ thần hồn điên đảo, si mê ái mộ.

“Không phải đâu. Có lẽ là bệnh nhân nào đó chỉ đơn thuần cảm ơn thôi.”

“Cậu có biết.....” Tầm mắt dừng tại một nơi, đột nhiên cười phá ra tiếng.

Quan Từ Tu có chút bất đắc dĩ. “Biết tại sao tôi biết không !”

Nhưng mà fan hâm mộ này cũng thật sáng tạo đó, lại còn viết cái gì đó lên trên, dùng thêm vài tầng băng dán, giống như học sinh tiểu học viết tên lên trên hộp tiện lợi, chẳng lẽ sợ người ta không biết sao? Buồn cười nhất là, bút tích kia thật sự nhìn rất đáng yêu –

“Fan hâm mộ này của cậu có phải mẫu giáo còn chưa tốt nghiệp không?” Dùng bút màu để viết, lại còn viết cả phiên âm nữa chứ!

Chẳng lẽ tên này có nị lực với cả trẻ con mẫu giáo sao?

“Cậu thích thì ăn đi, không cần lấy tôi làm trò tiêu khiển.” Đang định làm chuyện của mình, không quan tâm tới hắn nữa, y tá lại gõ cửa, mang theo một lọ thủy tinh đầy bánh quy tiện vào.

“Lại nữa?” Chẳng lẽ phải nói rõ là không nhận thứ này nữa sao?

Y tá gật đầu. “Đúng vậy!” Cậu bé kia thật đáng yêu, dùng ánh mắt mười phần thành ý cầu xin cô giao cho Quan Từ Tu, dù gì cũng có chút lòng thương người cho nên làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của cậu bé chứ! “Cậu bé đó thực sự rất đáng yêu, về ngoài cũng hết như bác sĩ Quan, có phải là có đứa nào lưu lạc bên ngoài không vậy?”

Quan Từ Tu hoàn toàn không có ý định trả lời câu hỏi này, nhàm chán cười cười. “Còn ở đó chứ?”

“Vừa mới ở lầu dưới, chắc là chưa đi xa.”

Quan Từ Tu tiếp nhận lọ thủy tinh, bước nhanh đuổi theo.

Đuổi tới đại sảnh lầu dưới, thân ảnh bé nhỏ kia đang định ra khỏi cửa.

Là cậu bé đó?! Quan Từ Tu không thể nói không bất ngờ.

“Tiểu Tinh!” Anh mở miệng gọi, đuổi theo hai ba bước. “Sao cháu lại ở trong này? Mẹ cháu đâu?”

“Chỉ có mình cháu thôi.” Ánh mắt nhìn lọ bánh quy trong tay anh, khẩu khí có chút chờ mong. “Bác sĩ thúc thúc, bánh bích quy ăn được không?”

Thật sự là cậu bé này sao?!

Quan Từ Tu ngồi xuống, nhìn thẳng vào cậu bé. “Nào, Tiểu Tinh, nói cho bác sĩ thúc thúc biết mẹ cháu có biết chuyện này hay không?”

Tiểu Tinh lắc đầu. Cậu bé đang giấu mẹ, tự mình chạy tới.

“Vậy cháu đến bằng cách nào?”

“Lần trước đau bụng, mẹ với cháu về bằng xe bus, cháu cũng nhớ đường mà!”

Cho nên, một cậu bé mới năm tuổi, liền ôm nhất một lọ bánh bích quy, tự mình ngồi xe buýt một mình, đi quãng đường thật xa qua đây, chỉ vì muốn đưa cho anh? Mà không chỉ một lần!

“Như vậy rất nguy hiểm, lần sau tuyệt đối không thể làm như vậy nữa, có biết hay không?”

Tiểu Tinh mở miệng định nói gì đó, lại ngậm lại, trầm mặc cúi đầu.

Biểu cảm muốn nói lại thôi kia, làm cho anh nhớ tới rất nhiều năm trước, có người cũng là biểu cảm như vậy, mãi đến cuối cùng mới nói cho anh, cái cô muốn không phải mệnh lệnh, cũng không phải là anh luôn nói cho cô nên làm như thế nào, mà là hy vọng anh nghe một chút nhu cầu và mong muốn từ tận đáy lòng cô.....

“Nào, Tiểu Tinh, nói cho thúc thúc, vì sao phải làm như vậy?” Không kịp suy nghĩ, anh đã hỏi ra miệng.

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Tiểu Tinh do dự rất lâu mới nhẹ nhàng nói: “Cháu muốn làm cho bác sĩ thúc thúc thích cháu.....”

Âm thanh rất nhỏ, nhưng Quan Từ Tu cũng nghe thấy được.

Cậu không biết phải theo đuổi như thế nào, có một cô bé cùng lớp thích cậu, cho nên đem những thứ cô bé thích nhất chia sẻ với cậu, đối xử với cậu rất tốt, mẹ nuôi nói cái này gọi là theo đuổi. Vậy, đây là thứ mẹ làm cho cậu ăn, cậu rất thích, đem bánh quy cậu thích nhất này cho bác sĩ thúc thúc, hy vọng bác sĩ thúc thúc đối tốt với cậu, cũng đối tốt với mẹ.

Quan Từ Tu khẽ vuốt non nốt khuôn mặt kia, tâm hồ kích động. Cậu bé này ngay cả bày tỏ tình yêu, cũng là trực tiếp, thuần khiết không tỳ vết, đứa bé này..... cũng thật giống như mẹ nó.

Nhưng mà..... Anh có thể thích cậu bé sao? Anh không dám chắc mình sẽ làm được.....

“Ba ba của cháu đâu?” Đứa bé này không giống như một đứa bé có tình thương của baba, người đàn ông kia rốt cuộc đang làm gì? Cho dù đã chia tay, ngay cả đứa bé cũng không cần sao?

“Ba ba..... chết rồi.”

Anh vô cùng kinh ngạc. Cái này..... không giống như những gì cô đã nói?!

“Bác sĩ thúc thúc, thúc thúc có thể..... Làm ba ba của cháu không?”

Anh im lặng rất lâu. “Xin lỗi cháu, Tiểu Tinh, thúc thúc không thể. Thúc thúc đồng ý không phải bởi vì chán ghét cháu, thật đó, cháu rất ngoan, rất hiểu chuyện, thúc cũng từng vô cùng hy vọng cháu là con của thúc, nhưng thực sự không thể. Lần sau cháu đừng làm những chuyện này nữa, vô dụng thôi.”

Tiểu Tinh không nói gì.

Một đứa bé không ồn không khóc nháo, trầm mặc hiểu chuyện như vậy. Anh bây giờ đã biết, mấy cô y tá kia vì sao không chối từ được cậu bé.

“Như vậy được không? Thúc cho cháu số điện thoại của thúc, chỉ cho một mình cháu, khi cháu có chuyện gì không thể để cho người khác biết, hoặc muốn tìm thúc nói chuyện cháu cứ gọi tới cho thúc, không cần phải giấu mẹ một mình chạy tới đây, thực sự rất nguy hiểm.”

Cắt đứt đèn tiền, hiệp ước được ký kết.

Phần 3

Nhận được cuộc điện thoại đầu tiên của Tiểu Tinh, đã là một tuần sau.

Cậu bé nói, hôm nay là sinh nhật cậu, mẹ dẫn cậu đi chơi, cho nên tâm trạng cậu tốt lắm. Vì thế Quan Từ Tu cũng chúc mừng sinh nhật cậu bé.

Một tuần sau, cậu nói thân thể mẹ cậu không thoải mái, đau đầu, ăn không vô này nọ. Quan Từ Tu nói với cậu, có lẽ là thời tiết quá nóng, cô vô cùng dễ bị cảm nắng, liệu pháp dân tộc như cạo gió cách hữu hiệu và nhanh chóng nhất, hơn nữa cũng có thể đoán được được đêm đó có người cũng đưa trẻ năm tuổi này làm đến đau đầu.

Qua một tuần nữa, cậu nói có bài vẽ ở trường, đề tài là “Gia đình của em”, cậu không biết phải vẽ thế nào, bởi vì cậu chỉ có mẹ, hỏi phải làm sao bây giờ. Quan Từ Tu nói rằng, cháu có thể vẽ ba ba trong trí nhớ của mình, tưởng tượng một chút là được.

Tiểu Tinh còn nói cho anh, mẹ hàng năm đều tự tay đan hai chiếc khăn quàng cổ, một cái là cho cậu, một cái không biết đưa cho ai, hỏi mẹ lại không nói.....

Cách một đoạn thời gian, cố định sẽ có một cuộc điện thoại báo cáo những chuyện xảy ra gần đây, có khi là tâm sự một chút, hi vọng ái ố đều chia sẻ với anh.

Quan Từ Tu cũng không mở miệng an ủi, chỉ dạy cho cậu phải đối mặt thế nào để giảm bớt cảm xúc.

Sau đó cậu bé lại hỏi –

Quan thúc thúc, vì sao thúc chưa bao giờ cười?

Quan thúc thúc, vì sao thúc không muốn gặp mẹ cháu? Mẹ cháu rất nhớ thúc.

Quan thúc thúc, cháu thực sự không thể đưa số điện thoại của thúc cho mẹ sao?

Sau đó, tối hôm qua cậu bé nói: “Mẹ lại trốn trong chăn khóc trộm, thúc có thể tới an ủi mẹ hay không? Mẹ thấy thúc đến sẽ vui lắm.”

“Vì sao mẹ cháu khóc?”

“Mẹ nói hôm nay là ngày giỗ của một người mẹ rất yêu, cho nên mẹ rất đau lòng. Quan thúc thúc, ngày giỗ là gì vậy?”

Rất yêu sao..... Tóm lại, cô vẫn không thể quên được.

Hai người họ đều giống nhau, không thể quên được, khó có thể giải thoát được.

“Ngày giỗ chính là..... Ngày một người bị chết.”

“Người chết ư..... Là ai? Cháu có thể đi hỏi không?”

“Không cần hỏi, thúc biết.” Anh tự nói với chính mình.

“Mẹ nuôi nói, muốn cho mẹ một mình yên tĩnh một chút, cho nên một chút nữa sẽ mang cháu đến nhà mẹ nuôi ở một ngày, thúc thúc, cháu phải cúp điện thoại, cuối cùng hỏi lại một lần, thúc thực sự không thể đến an ủi mẹ cháu sao?”

Câu trả lời của anh là –“Ngủ ngon.” Gác điện thoại.

Phần 4

Đêm đó, anh thức trắng.

Ngày hôm sau, anh xuất hiện trước cửa nhà cô.

Đừng hỏi anh đang nghĩ gì, ngay cả chính anh cũng không thể trả lời được.

Hạ Vịnh Tự nhìn thấy anh, trong nháy mắt có chút kinh ngạc và hoảng loạn.

“Tư Tu.....”

“Muốn ra ngoài? Đi đâu vậy? Anh tiễn em một đoạn đường.”

“Không!” Phát hiện câu trả lời của mình quá sức bén nhọn, vội vàng sửa miệng: “Em muốn nói, hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Anh xin nghỉ. Lên xe đi!”

Thái độ của anh có chút không bình thường, trong lòng cô không yên, cứng môi mở cửa xe.

“Đi như thế nào?” Ra tới đường lớn, anh hỏi.

“Quẹo phải.”

Anh gọng gàng xoay vô lăng, nhấn ga.

Cô sợ hãi, lén nhìn nét mặt lạnh như băng của anh. “Anh..... biết rồi?”

“Biết cái gì?”

“À..... Không, không có.” Cô vội vã che giấu.

“Khi em nói dối, thường không an ổn, cũng không dám nhìn thẳng vào người khác, ngón tay hay xoắn vào nhau. Thói quen này nếu không thay đổi, em mãi mãi cũng không lừa được ai.”

“À!” Cô vội vã nói tay, giả vờ yên lòng.

Anh cười nhẹ, âm luật hơi trầm xuống lại không có ý cười nào.

“Em..... muốn đi thăm một người, một người..... đã không còn trên đời nữa. Em không biết phải nói với anh thế nào, cũng không biết anh có thể chấp nhận hay không, cho nên..... em nghĩ, anh không biết có lẽ sẽ tốt hơn, cho nên mới không nói cho anh.”

Chuyện này mở miệng khó lắm sao? Đã biết sớm sẽ có chuyện này, anh có thể ngăn cô nhớ nhưng một người đàn ông khác mà truy điệu tình yêu đã qua của họ sao? Chẳng lẽ cô còn tin rằng anh sẽ oán hận đến bóp chết cô?

“Không cần phải nói. Anh đã nói sẽ không quan tâm tới chuyện của em nữa, em không cần phải nói cho anh.”

“Nhưng mà.....” Anh thoát nhìn giống như đang hiểu lầm gì đó! Khuôn mặt lạnh lùng khiến cô một chữ cũng không nói được, bầu không khí cũng cứ đóng băng mãi như vậy.

Cô ở trên đường mua hoa, hoa bách hợp thực thuần khiết, có lẽ, cô muốn truy điệu đoạn tình yêu thuần khiết kia, ai biết được?

Anh đứng ở bên ngoài nghĩa trang, không nhìn cô lấy một cái.

“Cám ơn anh đã đưa em tới đây..... em..... à.....”

Rõ ràng là muốn đuổi đi. “Yên tâm, anh không có dự định sẽ quấy rầy ai cả.”

Cô muốn nói lại thôi, rồi sau đó thờ dài, đóng cửa xe.

Anh không lập tức rời đi, chỉ là nhìn đám sương mù lam nhạt còn chưa tan hết ở phía trước, tầm mắt cũng mờ hồ.

Cô thực sự rất dụng tâm, nơi này hoàn cảnh thanh u, có thể yên nghỉ như thế, cũng là một loại hạnh phúc!

Anh rốt cuộc đang làm gì? Vì sao muốn tới đây một chuyến, tra tấn chính mình, tự làm mình bối rối? Là muốn thấy rõ cô rốt cuộc yêu người đàn ông kia bao nhiêu sao? Vậy thấy được rồi, nên ép trái tim chính mình chết đi, triệt để buông tha, nhưng mà, tận đáy lòng vẫn có một phần không cam lòng.....

Muốn tiếp nhận, lại không thể thuyết phục chính mình giả vờ là tất cả mọi chuyện đều đã qua, quên mất tình yêu của cô và người kia, trái tim không đau đớn ôm cô một lần nữa..... Nín không được, buông không xong..... Anh rốt cuộc đem chính mình làm thành cái loại gì? Trên con đường tình yêu này, anh thất bại thật thảm hại!

Vừa tròn một ngày.

Cô bên trong nghĩa trang, dùng cả một ngày đi ức hoài âu yếm người kia; Anh ở bên ngoài nghĩa trang, dùng cả một ngày, làm cho trái tim mình nguội lạnh. Thực sự, anh chỉ là muốn thử xem, trái tim có thể đau đến bao nhiêu, lạnh đến bao nhiêu mà thôi, không cái ý gì khác.

Vùng núi có nhiều sương mù, chạng vạng cũng có mưa và chút sấm sét, anh không rời đi, cô cũng không ra.

Tạnh mưa rồi, ban đêm sao rất nhiều, không giống như trong thành phố, mỗi một ngôi sao đều thấy rõ ràng.

“Mỗi một ngôi sao trên trời, đều đại diện cho một đoạn tình cảm lưu luyến trong cuộc sống.” Những lời này là ai nói? Đúng rồi, là anh, ngày valentine năm thứ nhất, anh có chút lãng mạn.

Khi đó cô gái hồn nhiên kia, kẻ ở khuỷu tay anh, men say mộng lung, ngây thơ mở mắt, thực cố gắng muốn thấy rõ ngôi sao đại diện cho tình yêu của họ ở đâu.

“Không cần nhìn nữa, nhất định là ngôi sao sáng nhất kia.”

“Vi sao?” Cô hỏi lại.

“Bởi vì có người rất yêu rất yêu.” Anh trả lời như thế.

“Ai?” Cô kiên trì truy hỏi, anh thủy chung không đáp, sau đó cười hân cô, đề tài kết thúc.

Anh, rất yêu rất yêu, cứ nghĩ cô hiểu, cứ nghĩ cô cũng vậy, cứ nghĩ rằng tình yêu của họ cũng giống như ngôi sao kia sáng mãi không tắt. Nhưng bao lâu nay, nó đã không còn nữa, trên trời cũng có rất nhiều ngôi sao khác, không chỉ là một, giống anh vậy.

“Từ Tu, anh còn chưa về?” Giọng nói cực nhẹ và mỏng thổi vào tai, bước chân cô chậm chạp, đi tới phía anh.

Anh mở cửa, xuống xe.

Cô toàn thân ướt đẫm, hai mắt sưng đỏ, có lẽ khóc rất lâu. Không kịp mở miệng, cô đột nhiên nhào vào lòng anh. “Xin lỗi, em không có cách nào dừng cảm..... hôm nay, cho em dựa vào anh một chút.....”

Cô thôi khóc, ôm chặt anh, thì thào gọi: “Từ Tu.....”

Vì sao, cô có thể khóc vì người khác, lại gọi tên của anh? Anh không hiểu, anh đã không còn hiểu cô nữa.....

Hai tay ôm chặt, anh không thể nghĩ gì nữa, cúi đầu kích cuồng — hôn cô, ngăn chặn tiếng khóc, cũng hôn tới điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Phần 1

Lại một lần nữa nhận được điện thoại của Tiểu Tinh, đã ba ngày sau.

Cậu nói, mẹ cậu phát sốt, trán rất nóng, mẹ nuôi ở dưới lầu nói chuyện với khách hàng, cậu không biết phải làm sao bây giờ.

“Quan thúc thúc, một mình cháu rất sợ, thúc có thể qua đây không?” Đầu dây bên kia là đứa trẻ yếu ớt bất lực cầu xin. Nhưng Tiểu Tinh có biết không? Ý chí của anh cũng yếu ớt đến không chịu nổi một kích thích nào nữa, anh không biết nếu bây giờ gặp cô, anh còn có thể làm ra chuyện gì nữa.

Gặp gỡ cô, biết rõ là sai, biết rõ sẽ lại bị thương một lần nữa, lại bị đau một lần nữa, nhưng anh vẫn muốn gặp. Cô là ma quỷ trong đời anh, cả đời anh không thoát ra được.

Cuối cùng, anh vẫn đến đó.

Bước đầu xem kỹ tình huống một chút, quay đầu hỏi: “Trong nhà có hòm thuốc không?”

Tiểu tử kia không dám chậm trễ, bước nhanh chạy đi, lại ôm hòm thuốc quay lại.

Anh tìm tòi một chút, không có thuốc hạ sốt.

Vì thế anh đi tới tủ lạnh trong phòng bếp, tìm một tảng đá đập vỡ, đổ vào túi plastic, lại dùng khăn lông gói lại làm thành một túi chườm đơn giản. Một tay làm việc này, một tay kia bấm đi động: “Alo? Học trưởng, ngại quá, muộn như vậy còn làm phiền cậu, tôi cần một ít thuốc hạ sốt. Ủ, tình huống hơi xấu, hơi 39 độ 5, thân nhiệt cứ mãi không hạ được, ho khan, cổ họng hơi sưng, bước đầu quan sát là cảm mạo dẫn đến viêm khí quản. Được rồi, 20 phút nữa tôi đến chỗ cậu, lát gặp sau.”

Cúp điện thoại, chuẩn bị ra khỏi cửa, tiểu tử kia nhắm mắt theo đuôi anh, thẳng đến cửa mới dừng bước chân lại, dùng đôi mắt to đầy bất an nhìn anh.

Anh quay đầu, lưu ý đến đáy mắt sợ hãi của cậu bé. Tiểu Tinh thực sự không có cảm giác an toàn, sợ anh bỏ lại hai người mà đi sao?

Chưa kịp suy nghĩ gì, anh vươn tay: “Muốn đi cùng thúc không?”

Ngay sau đó, cậu bé tự xỏ giày, bước nhanh ra ngoài.

Đứa bé này, thực sự rất nhu thuận. Tự mình xỏ giày, tự mình thắt dây an toàn, tự mình ngồi ổn định, nắm lấy vạt áo của anh rất chặt .

Sau khi xuống xe, anh nóng vội, không tự giác đi nhanh hơn, Tiểu Tinh ở phía sau cố hết sức đuổi theo cũng không dám tạo thành tiếng động quấy nhiễu người lớn, anh phát hiện ra, dùng bước chân lại, một tay ôm lấy cậu bé.

“A!” Tiểu Tinh có chút kinh ngạc, hai tay cũng ôm lấy anh.

Không giống với. cảm giác ôm mẹ, không giống.

Cậu hiện giờ lớn rồi, mẹ ôm cậu đều phải dùng hai tay, nhưng một bàn tay thúc thúc là có thể ôm chặt cậu, rất có khí lực, cảm giác rất an toàn.

Cậu lớn lên, rất nhẹ rất nhẹ dựa vào vai anh một chút, nhắm mắt lại, nhìn không được vụng trộm nghĩ, nếu là thúc thúc, nhất định có thể bảo vệ rất tốt cho hai mẹ con cậu, không để người xấu khi dễ, mẹ cũng sẽ không vất vả như vậy phải không?

“Hừ, nó đang ngủ.” Đứa trẻ này đêm nay cũng chịu đủ mọi mệt mỏi rồi.

Quan Tử Tu âm lượng rất nhỏ, cầm thuốc xoay người đi.

“Đợi chút, cậu muốn đi như vậy sao? Không nói rõ một chút sao?” Dư Thịnh Đức gọi anh lại.

“Nói rõ cái gì?”

“Nói những thứ cậu có thể nói. Ví như: Ai bị bệnh? Đứa bé này từ đâu đến?” Có thể làm cho bác sĩ lạnh lùng Quan Tử Tu tự thân xuất mã, nửa đêm vất vả như vậy, giao tình này tuyệt đối không đơn giản.

“Mẹ của đứa bé.” Bốn chữ đơn giản, lại muốn chạy lấy người.

“Mẹ của đứa bé? Sống chung sao! Sao tôi không biết!”

“Không phải như cậu nghĩ.”

“Còn phủ nhận nữa! Tôi cá là mẹ đứa bé này tuyệt đối là người yêu cũ của cậu, ‘Đi lại thân mật’ như vậy, dám phủ nhận thử xem!” Đứa bé như một

bằng chứng không thể chối cãi.

Quan Từ Tu cúi xuống, “Đúng vậy, nhưng đứa bé thực sự không phải của tôi.”

“Nhưng mà..... Đứa bé này thực sự rất giống cậu mà. Mẹ nó nói không phải, cậu tin luôn sao? Bác sĩ Quan à, không có tinh thần khoa học cũng nên có một chút tinh thần y học được không?” chỉ số thông minh của học đệ này rõ ràng không thấp như vậy mà!

“Tôi không tin lời ai cả. Cậu nghĩ tôi không hoài nghi giống cậu sao? Ngày đầu tiên nhìn thấy đứa bé này, tôi đã kiểm tra lí lịch của nó, ngày sinh không đúng, nhóm máu không đúng, cái gì cũng không đúng.” Tiểu Tinh tuổi quá nhỏ, trừ phi Hạ Vịnh Tự có thể mang thai hơn 15 tháng, bằng không tính thế nào cũng không đúng.

Dur Thịnh Đức nói không ra lời.

Thực quái lạ, con của người yêu cũ, mà về ngoài lại giống cậu ta như vậy, kết quả lại không phải là con cậu ta..... Hoàn toàn chả có tính logic gì hết!

Xem đứa bé kia dựa vào cổ anh, gối lên vai anh ngủ ngon như vậy, bộ dáng toàn tâm tín nhiệm ý lại, nếu nói là cha con ruột, không ai có ý kiến gì nha.

“Cậu bây giờ..... Còn yêu cô ấy không?” Bằng không làm gì tự tìm chịu tội? Không có một tên người yêu cũ nào mà làm nhiều chuyện như vậy.

Quan Từ Tu một trận trầm mặc, không trả lời, chỉ là lẳng lặng xoay người rời đi.

Phần 2

Vừa về đến nhà, Tiểu Tinh đã thức dậy.

Cùng nhau cho cô uống thuốc xong, Tiểu Tinh yên lặng ở trong lòng anh, theo anh canh giữ bên giường, ánh mắt mở to không dám ngủ, anh biết, đứa bé này đang lo lắng cho mẹ.

Nếu cháu là con của thúc, thật tốt quá.

Khẽ vuốt khuôn mặt nho nhỏ giống anh như đúc, tận đáy lòng anh thở dài không tiếng động.

Nhờ có thuốc, cô giảm sốt, thân thể cũng chầy mò hồi ra, Tiểu Tinh tự động tự phát mang chiếc khăn ngâm nước ấm đến, Quan Từ Tu cởi hai chiếc nút ở áo ngủ của cô, da thịt trắng nõn duyên dáng, thay cô lau nhẹ cơ thể, tiểu tử kia ở một bên giúp anh thay khăn.

Sau khi cầm lấy chiếc khăn lông, động tác của anh chậm một chút, ánh mắt dừng ở trước ngực cô.

Dây chuyền luôn giấu trong cổ áo kia, bây giờ có thể thấy rõ ràng, đây là thứ ngày đó cô ... không màng đến sống chết để bảo vệ sao?

Hai tay anh không tự giác kéo nó ra. Vòng trong chiếc dây chuyền kia, là một chiếc nhẫn là thứ năm đó anh tự tay đeo cho cô, cũng tự tay anh vứt bỏ. Lúc ấy, anh giận dữ quăng ra ngoài cửa sổ, cô lại tìm trở về sao? Khu phố rộng như vậy, chiếc nhẫn lại nhỏ như thế tìm về không phải chuyện dễ dàng, vì sao cô lại phải làm như vậy? Là cô lựa chọn buông tay trước, cần gì phải vất vả như vậy tìm về chứ? Biết rằng anh sẽ không vì thế mà chấp nhận.....

Cô ngủ không được an ổn cho lắm, ác mộng quần quanh, trong miệng như có như không thì thảo gọi gì đó, anh ngừng động tác, ngưng thần lắng nghe.

“Từ..... Tu, Từ Tu.....” Nước mắt từng hạt rơi xuống, làm ướt cả gối.

“Mẹ..... thường như vậy.” Tiểu Tinh nhỏ giọng nói.

Cô thường như vậy, ban đêm ngủ không an ổn, khóc gọi tên anh?

Vậy sau khi tỉnh dậy thì sao? Anh so với ai cũng hiểu rõ hơn, loại cảm giác muốn nắm lấy thứ gì đó, thức dậy lại chỉ có hai bàn tay trống rỗng, buồn khổ, sau đó khó chịu cũng không thể ngủ nữa, cả đêm thất thần ngồi lặng đến bình minh.

Hai bàn tay hoảng loạn nắm lấy tay anh, sau đó càng ngày càng nắm chặt như không muốn buông ra nữa. Anh không gỡ ra, tùy ý cô nắm chặt, hai cánh tay đem cô từ bên gối tiến vào trong lòng.

“Em..... Yêu anh..... Thật đó..... Rất yêu, thật mà..... Yêu..... Từ.....” Bên tai, tiếng nức nở rất nhỏ nhưng anh lại nghe thấy, trán nhăn lại như có chút đầm chiêu, về mặt phức tạp chăm chú nhìn cô.

“Tu.....” Một chữ cuối cùng, dừng ở bên môi cô, tư ma, giao triền.

Phần 3

Cô lại tiếp tục ngủ, lúc này, giấc ngủ an ổn hơn. Tiểu Tinh nằm cạnh cô, trong vòng tay bảo vệ của anh, rốt cục cũng có thể an tâm nhắm mắt lại.

Còn anh, trắng đêm không thể chợp mắt.

“Em yêu anh, Từ Tu.” Sáu năm trước, cô đã nói như vậy.

“Em yêu anh, rất yêu rất yêu, Từ Tu.” Sáu năm sau, cô vẫn nói như vậy.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian sáu năm này thì sao? Đoạn tình yêu đi chệch đường đó, thực sự có thể trở về sao? Trái tim cô, đã cho một người khác, anh không hề chờ đợi thêm sáu năm nào nữa.

Tình yêu của cô, luôn nói ra rất dễ dàng, trái tim cô cũng vậy, rất dễ giao cho người khác, anh lại vui vẻ yêu thương đến mức chịu cay đắng, anh thực sự không biết, chính mình còn có thể lại một lần nữa tin tưởng cô hay không.

Phần 4

Đây..... Là chuyện gì xảy ra?

Sau khi bị bệnh, hình như..... Có chỗ không đúng lắm. Cô cũng không nói lên được, chỉ biết là mỗi buổi sáng, Quan Từ Tu ở nhà cô, thay cô nấu cháo, sau đó một câu cũng không nói liền rời đi.

Sau vài ngày, anh lại đặc biệt tới đây ghé thăm, tay còn đặt lên trán cô kiểm tra, ngoài mặt còn nhắc cô phải nhớ uống thuốc đúng giờ. Ngẫu nhiên tới chơi, cũng không cùng cô nói chuyện, chỉ là mang thức ăn tới, im lặng cùng họ ăn một bữa cơm. Phần lớn thời gian, anh đều cùng Tiểu Tinh vui chơi, chỉ khi đặc biệt rảnh rỗi mới lấy xe đưa cậu bé đi học.

Có một hồi Tiểu Tinh ở bên ngoài, cô lơ đãng nghe thấy cậu hỏi thăm anh: “Quan thúc thúc, cháu có thể đưa số điện thoại của thúc cho mẹ chứ?”

“Thúc không đồng ý.” Khẩu khí lạnh lùng.

“Thúc không cần đồng ý, quyết định thế nhé.”

“.....” Tên tiểu quý này, ai dạy nó vậy?

“Mẹ nuôi.”

“.....”

“Quan thúc thúc, thúc không cần thận mắng cháu thành tiếng đó.”

“Thúc đồng ý rồi đó!”

“.....”

“Thực ra thúc không phải ghét mẹ cháu, mà đang giận dữ mẹ cháu đúng không?” Cậu đã nghiên cứu rất lâu nha, tuy rằng Quan thúc thúc nói chuyện với mẹ rất lạnh nhạt, nhưng lại thực quan tâm mẹ, thường nhầm lúc mẹ không chú ý vụng trộm liếc nhìn mẹ một cái, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

“Tiểu quý, phép tính cộng trừ nhân chia của cháu chưa ổn, sao nói nhiều thế!”

“Nhưng mà.....”

“3×6 bằng 19! Cháu từ nhỏ đã khuynh gia bại sản sao?”

Làm gì có gia sản để cho mình bại cơ chứ..... Tiểu Tinh thấp giọng lẩm bẩm, nhận lệnh cầm bút chì, chỉ một lát sau lại nói thêm một câu: “Vậy nếu cháu làm đúng bài này, có thể nói cho mẹ sao?”

“.....” Tiểu quý này thật là cao thủ đàm phán, vì thế anh chẳng hiểu tại sao lại bị ép buộc phải ký một hiệp ước không bình đẳng.

Hạ Vịnh Tự không thể nói không bất ngờ, giao tình của họ từ bao lâu mà tốt như vậy?

Sau này khi cô hỏi Tiểu Tinh, cậu còn thừa nhận với cô, đêm cô bị bệnh đó là cậu gọi điện thoại xin Quan thúc thúc giúp đỡ, kỳ thực “Ám thông xã giao” của họ đã từ rất lâu.....

Sau đó ngay cả khi Tiểu Tinh được 100 điểm bài kiểm tra cũng rất hưng phấn mà gọi điện thoại báo cho Quan Từ Tu, anh thực hiện lời hứa, mua pizza tiểu quý thích ăn đến làm phần thưởng.

“Chúc mừng cháu đi được một bước lớn trên con đường làm khuynh gia bại sản.”

“Nhưng cháu rõ ràng được 100 điểm mà!” Tiểu Tinh không phục lắm. Viết sai bị mắng là làm khuynh gia bại sản, được 100 điểm cũng bị mắng là làm khuynh gia bại sản, người lớn thật khó hiểu hạ.

Ngón trỏ của Quan Từ Tu búng nhẹ lên trán cậu nhóc. “Cháu không biết rằng muốn nuôi một đứa trẻ cho đến khi tốt nghiệp đại học thì chồng tiền xếp lên còn cao hơn cả cháu sao?” Nếu còn làm nghiên cứu sinh, học lên tiến sĩ, đồng tiền kia căn bản là không tính nổi.

“Vâng.” Vì Quan thúc thúc đang xếp hàng mua gấu Teddy số lượng có hạn kia, cho nên cậu quyết định không tranh cãi nữa.

Đêm đó, sau khi Tiểu Tinh ngủ, cô do dự rất lâu, cuối cùng vẫn mở miệng: “Tử Tu, Tiểu Tinh..... không phải con trai của anh.” Cái này rất dễ gây hiểu lầm, phải nói cho rõ ràng, cô không thể lừa gạt anh, lợi dụng tình cảm của anh.

Quan Tử Tu chỉ trừng cô liếc mắt một cái. “Anh biết.”

“Vậy anh.....” Tại sao còn đối tốt với Tiểu Tinh như vậy?

“Đứa bé kia vô tội, anh lại không phong độ đến nổi tức giận với nó chứ?”

Ý của anh là, với tất cả mọi người đều bình thường, sắc mặt anh chỉ thay đổi khi ở trước mặt cô sao?

“Anh.....” Vẫn còn hận cô?

“Không cần nói với anh, anh bây giờ không biết phải đối mặt với em thế nào nữa.” Trong lòng đã quyết định, nút thắt không phải là dễ tháo bỏ, trên thế giới tình cảm của hai người chỉ như một hạt cát, anh phải tự giải thoát cho mình.

Nếu có thể buông tay, anh đã sớm xoay người tránh đi, sẽ không mãi mãi nhớ đến, nhưng tại sao..... vẫn rất giận, rất oán, cũng..... vẫn rất yêu như cũ.

Trước mắt, thực sự chỉ có thể như vậy, anh không còn có thể ôm cô, ít nhất giờ phút này là không thể.

Phần 5

Từ địa chỉ ghi trên giấy, Quan Tử Ngôn ngửa đầu đối chiếu với dòng chữ trên tường, nhìn xung quanh một chút, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh quen thuộc vừa bước ra khỏi cửa bên kia. Anh ngẩn người, chưa suy nghĩ gì đã mở miệng gọi: “Tiểu Hạ!”

Khóa cửa xong, cô nghiêng đầu, có chút bất ngờ. “Đại ca?!”

“Đã lâu không gặp.” Quan Tử Ngôn mỉm cười.

“Đại ca, tại sao anh lại ở đây?” Là..... Tử Tu nói cho anh sao?

“Từ Căn nhà anh chỗ ở không tốt, lại không chịu đến ký túc xá, vừa chuyển đến tới gần đây, anh qua đây xem chút.” Đưa ra tờ giấy trong tay, cô chăm chú nhìn.

“Cách đây không xa, em dẫn anh qua đó.”

“Không vội. Em có rảnh không? Cùng đại ca nói chuyện chút.”

“Vậy..... Chúng ta lên đó ngồi được không.” Vốn định đi mua chút nguyên liệu làm bánh bích quy, nhưng chắc tối nay đi cũng không muộn.

Cô rót ly nước, bung bánh ngọt vừa mới làm lên.

Quan Tử Ngôn uống ngụm trà, nhìn cô thật kỹ.

Mấy năm nay, cô thay đổi không ít, tính trẻ con không còn nữa, phong thái trưởng thành hơn, duy nhất không thay đổi là khi mở miệng vẫn cứ theo bản năng gọi anh một tiếng đại ca.

Ba chữ “Quan đại ca” đó là cô gọi theo Tử Tu, đoạn tình yêu thuần khiết tuổi trẻ này, anh là người chứng kiến từ đầu tới cuối, đến giờ cô vẫn gọi anh trai của Tử Tu là đại ca, có phải trong lòng vẫn còn có Tử Tu hay không?

“Mấy năm nay vì sao không về nhà? Cha mẹ em mong em lắm đó.”

“Em..... à..... Tử Tu anh ấy.....” Chẳng lẽ lại nói Tử Tu không muốn gặp cô sao?

Cô thực sự rất nhớ nhà. Nhưng vì một câu nói đó của anh, cô không dám, cũng không thể xuất hiện trước mặt anh, mấy năm nay, cũng không có dũng khí về nhà một chuyến, chỉ sợ gặp anh, nhìn nhau không biết phải nói gì.

Không cần nhiều lời, tính cách của em trai mình, Quan Tử Ngôn hiểu biết tường tận.

Năm đó, biết được hai người chia tay, trong hai gia đình đều có sóng to gió lớn, mọi người đều chỉ trích Tử Tu, nghĩ là hấn phụ cô. Tính tình Tử Tu cũng rất cứng rắn, dù chết cũng không chịu nói rõ, chỉ nhất định một câu: “Từ nay chuyện của cô ấy và con không còn liên quan, con không bao giờ muốn nhắc đến cái tên đó nữa!”

Lời nói này khiến lão ba tức giận đến chết khiếp, lúc đó ông thật giống Trần Thế Mi hiện đại, giận dữ trách mắng, anh lớn như vậy lần đầu tiên nhìn thấy

ông dùng đến gia pháp, chỉ vì cô.

Tận cho đến một hôm, hai anh em hẹn nhau ở quán bar, chuốc say hần rồi bức cung, hần mới phun ra sự thật. Cho tới bây giờ, Quan Từ Ngôn vẫn còn nhớ rõ, hần không hề khóc lóc, chỉ im lặng thì thầm “Em cười hạnh phúc, đau khổ của anh, em nhìn không thấy.....”

Không đành lòng để hần bị mọi người hiểu lầm, oan khuất gánh vác tội lỗi nặng nề như vậy, anh nói cho Từ Tề yêu hận rõ ràng, nói cho cha mẹ tất cả, muốn họ về sau chú ý đến Từ Tu một chút, hần chính là có nỗi khổ mà không thể nói.

Hạ thúc, Hạ thăm với cô con gái không hề giải thích chút gì này, tức giận đến nỗi không muốn nhận cô là con gái nữa. (Hạ thúc, Hạ thăm: cha mẹ của Hạ Vĩnh Tự)

Năm đó trong một cơn giận dữ, cha mẹ cô cái gì cũng nói ra cả, hơn nữa Từ Tu tốt với cô có mắt đều thấy, đặt vào trong tình huống này lập trường của cô kỳ thực rất lung tung.

Nhưng con gái dù sao cũng là con gái, hết giận, có thể không nhớ mong sao?

“Hạ thúc..... à, đã không còn giận nữa, em rảnh rồi thì về thăm họ đi. Về phần Từ Tu..... Mặc kệ hần nghĩ thế nào, nhà là của em, hần không quyền bắt em không được trở về.”

“Không phải! Từ Tu không có, là tự em..... tự em..... nghĩ nhiều quá.”

Quan Từ Ngôn mỉm cười. “Gặp Từ Tu rồi sao?”

Tuy rằng là tiểu quý, tiểu quý gọi, nhưng Từ Tu với người mình yêu thương, ý thức trách nhiệm rất cao, từ chuyện Từ Cần chuyển ra ngoài, số lần Từ Tu đến so với ai cũng nhiều hơn, với người anh thực sự coi trọng, anh luôn dùng toàn lực của mình đi bảo vệ chăm sóc người ta.

“vâng. Đạo này anh ấy hay tới.”

Chuyện này Quan Từ Ngôn thật ra có chút bất ngờ. Từ Tu đến tìm cô?

Em trai em gái đều là anh nhìn từng người lớn lên, tính cách mỗi người như thế nào anh đều biết rõ.

Nếu là Từ Đan, nhớ chuyện xưa, nguyên tắc hảo tụ hảo tán (kết hợp vui vẻ, chia tay vui vẻ), chia tay, bất luận thế nào, sau đó cũng có thể làm bạn.

Nếu là Từ Tề, sẽ không quan tâm đến đôi phương nữa, đem dọn dẹp trái tim sạch sẽ, không lưu lại một tia dấu vết.

Nếu là Từ Tu..... Lúc trước dù bị tổn thương nặng thế nào, hôm nay gặp mặt cũng tuyệt đối sẽ không để cô biết, càng để ý, hần càng đậm nhạt, dùng sự vô tình che giấu trái tim thương tổn.

Kiều ngạo của hần, tự tôn của hần, còn có trái tim bị thương tổn kia, làm cho hần không thể tiến gần cô thêm một bước. Hần còn tới đây..... chỉ sợ là tình cảm quá sâu quá nặng, dù buông thế nào cũng không được.

“Sắc mặt hần nhìn em rất khó coi?”

Hạ Vĩnh Tự cười khò. “Xứng đáng mà, là em tự tìm.”

Anh lắc đầu, thờ dài. “Đừng trách hần, trong lòng hần đau đớn, không thoát ra được.”

Đưa ra gương mặt như vậy, ít nhất cũng biểu lộ cảm xúc ra ngoài để cô biết. Điều này chứng tỏ, trong trái tim Từ Tu vẫn muốn một lần nữa tiếp nhận đoạn tình cảm này, chỉ là tâm lý sợ đau vẫn còn khóa chặt tâm hần, cho nên hần mới mâu thuẫn đến vậy.

“Tiểu Hạ, em có biết tình cảm của hần với em có bao nhiêu sâu đậm không? Sau khi hai người chia tay, hần lại không có tin tức của em, sau đó anh tới trường học tìm em, nhưng em lại tạm nghỉ học, có một số việc muốn cho em hiểu được, cũng không thể nói ra.”

“Từ Tu rất kiêu ngạo, một khi em lựa chọn chia tay hần, hần căn bản sẽ không níu kéo, cũng không thể cho em biết rằng hần đang dùng toàn bộ sinh mệnh để yêu em. Anh nghĩ hai người chia tay, lí do tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là không còn tình cảm, lúc ấy, hai người đều còn trẻ, không đủ sức chống lại, cũng không biết phải đối mặt với mọi chuyện thế nào mới có thể đi tới bước đó.”

“Anh nghĩ, có thể em sẽ cảm thấy trong đoạn tình yêu này là Từ Tu chiếm hết ưu thế, hần cường thế chủ khống nhất phương. (mạnh mẽ chiếm lấy thế thượng phong, quyết định tất cả) Nhưng thực ra không hoàn toàn là như vậy, sự cân bằng có phù hợp hay không, là quyết định của cả hai người mới được, Từ Tu yêu em, so với em còn sâu nặng hơn, khi em phải đối mặt với áp lực, oan ức, hần ở bên cạnh cùng em khổ sở, bị cảm xúc của em kéo đi, khi em bị thương, thực sự hần cũng bị thương, không có gì là không công bằng hay ai mạnh ai yếu cả.”

“Một năm sau khi chia tay em, hần hoàn toàn từ bỏ chính mình, đọc sách không được, cũng không có để ý tới bất cứ chuyện gì, trốn học, hút thuốc, khi đó là năm cuối, nếu không phải biểu hiện lúc trước của hần nổi trội xuất sắc, giáo sư cũng không đành lòng để một nhân tài cứ như vậy bị hủy diệt, hình như đã có một lần hần bị trường ép thôi học. Về sau, có lẽ là suy nghĩ lại, vì thiếu quá nhiều tiết, một năm sau đó, hần một lần nữa lại học hành tử tế, mới hoàn thành học nghiệp cuối cùng.”

Chuyện đó..... Cô không hề biết.

Sau khi gặp lại, biểu hiện của anh đăm đăm như vậy, bộ dáng vẫn bình thường như không có gì ảnh hưởng tới, cô thực sự cho rằng, anh không sao hết, nếu không phải Quan đại ca nói cho cô, cô thậm chí còn không biết..... cô thiếu chút nữa đã hủy diệt anh!

Khó trách, khó trách anh không có cách nào tha thứ, không có cách nào giải thoát, cô làm tổn thương anh sâu như vậy mà.....

“Nói cho em chuyện này, không phải muốn làm em áy náy, chỉ là hy vọng em nhìn kỹ của quan hệ của hai người, suy xét cẩn trọng, con đường tương lai nên đi như thế nào.” Anh cúi xuống, thật sâu chăm chú nhìn cô. “Em, vẫn yêu Từ Tu như cũ, phải không?”

Hạ Vịnh Tự kinh ngạc.

Cô cái gì cũng chưa nói, anh lại giống như cái gì cũng biết.

Quan Từ Ngôn nở nụ cười. “Em không phải người có thể giấu tâm sự trong lòng, anh liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu, dựa vào những hiểu biết của em về Từ Tu, em nghĩ hẳn không nhận ra sao?” Có lẽ chính vì như thế, mới luôn không chết tâm mà buông tha cho cô.

“Chuyện anh có thể nói, chỉ có như vậy, còn lại, em tự suy nghĩ nhé.” Uống hết phần nước trà còn lại trong cốc, anh đứng dậy nói lời tạm biệt. “Anh phải đi rồi, Từ Cử đợi không thấy người, chỉ sợ lại muốn giơ chân. Thăng nhóc này tính tình nóng nảy, tại sao trầm ổn của Từ Tu không chia cho hắn một ít?”

Tiền Quan Từ Ngôn xong, cô ngồi lặng trên sofa cả một ngày, không nhớ đến chuyện phải đi mua nguyên liệu, chuyện gì cũng nghĩ không nổi, trong đầu chỉ có một cái tên: Từ Tu.....

Nhớ lại cuộc sống 28 năm qua từng chút từng chút, nhớ lại nhớ chuyện cùng chia sẻ với anh, mỗi một câu nói của anh, tất cả đều tinh tế nghĩ lại một lần.

Sống đến 28 tuổi, nghĩ lại mỗi chuyện mình đã làm, thành công không được bao nhiêu, nhưng thất bại có thể chứa đầy trong cái sọt lớn, cô nghĩ, thứ mình đã làm tốt nhất trong đời, cũng là một lựa chọn thông minh nhất, chính là yêu được anh.

Nhưng đến cuối cùng, cô ngay cả chuyện duy nhất thành công cũng bị thất bại, nhìn xem cô biến cuộc sống của mình thành dạng gì rồi?

Cô từng cảm thấy cả cuộc đời cô thật thất bại, thất bại đến không biết phải làm thế nào đối mặt với chính mình, còn cuộc sống sau này nữa.

Nhưng Quan đại ca lại nói, Từ Tu rất yêu cô.

Từng có người đàn ông như vậy yêu cô, cuộc đời của cô, dù sao cũng không thất bại lắm nhỉ? Thực ra, cô rất may mắn khi được gặp anh, có được tình yêu của anh, đời này, thực sự rất đáng.

Không biết cảm xúc từ đâu đến, cô cầm điện thoại, bấm số.

“Tiểu Tinh?” Đầu bên kia, là tiếng nói trầm ổn của anh.

“Không, là em.”

Đầu bên kia lặng im.

“Em biết anh không muốn nói chuyện với em, không sao, anh không cần nói gì cả, chỉ cần lặng im nghe em nói là được rồi. Từ Tu, em thật có lỗi, cũng không thể cứu vãn được gì nữa, mọi chuyện đã qua đều là do em không hiểu chuyện, cho tới hôm nay em mới biết được, thực sự em rất hạnh phúc, anh từng dụng tâm như vậy yêu thương em, từng yêu anh và được anh yêu, thực sự là một chuyện hạnh phúc, như vậy cũng đủ rồi, em không xin anh tha thứ, em biết đó không phải là chuyện dễ dàng, thực sự, như vậy là quá đủ rồi.”

Quan Từ Tu nhũn mảy. “Xảy ra chuyện gì?” Khẩu khí kia như là đi ngôn vậy.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười. “Không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên rất muốn nói với anh một tiếng... cảm ơn anh, Từ Tu. Còn nữa, em chúc phúc cho anh. Em thực sự hy vọng, anh có thể tìm được hạnh phúc của anh, có một người, giống như anh trước kia, trả giá vì anh, quý trọng anh, bảo vệ anh. Vậy nhé, ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phần 1 Một cuộc điện thoại, khiến trái tim anh lại rối loạn.

Đêm muộn, ngủ không nổi, nhớ lại từng câu nói của cô.

Thật buồn, chỉ là mấy câu nói đơn giản thế mà trái tim đã không thể yên ổn, như vậy phải làm thế nào để thuyết phục chính mình, thuyết phục người khác, làm thế nào để thực sự buông tha cô, quên cô đi?

“Từng yêu anh và được anh yêu, thực sự là một chuyện hạnh phúc, như vậy cũng đủ rồi.”

Như vậy, thực sự đã đủ rồi sao? Hạnh phúc của cô, chỉ có một đoạn vậy tương lai thì sao?

“Cám ơn anh, Từ Tu. Em thực sự hy vọng, anh có thể tìm được hạnh phúc của anh.”

Nếu cô thực sự hiểu anh, chẳng lẽ lại không biết hạnh phúc của anh ở đâu sao? Nếu có thể yêu được người khác, hôm nay tại sao còn có thể ở đây cùng cô dằng dụa không rõ?

Anh đứng ở bên cửa sổ, quan sát ánh đèn vạn nhà phía dưới, trong con mắt của anh, không có nơi nào thực sự ấm áp chờ đợi anh, ban đêm thâm tịch, trái tim anh lạnh như băng, hư không trống rỗng, vĩnh viễn chỉ có một mình anh, Đây là hạnh phúc sao?

Bật mở radio, tìm được kênh quen thuộc, ít nhất, trước mắt đã tìm được một chút ấm áp nhỏ nhoi.

Hôm nay, gặp lại một người quen đã lâu không gặp, cùng cô nói chuyện một chút. Cô ấy thay đổi không ít, cô gái bên nhà trước kia còn có chút tính tình trẻ con ngây thơ, bây giờ trở nên thành thực hiểu chuyện, chỉ là trong nụ cười ấy, có một chút tang thương u buồn mà trước kia không hề có. Trước kia cô bé luôn ngại ngùng vì khuôn mặt hơi tròn, giống trẻ con, không có phong thái của mỹ nhân cổ điển, nhưng bây giờ, cô rất gầy, vòng eo mảnh khảnh, khuôn mặt trái xoan, thật là có bộ dáng của tiêm nhuộm mỹ nhân. (Tiêm nhuộm mỹ nhân: vẻ đẹp tinh tế)

Tôi nhìn thấy thực đau lòng lắm, có thể đoán được mấy năm nay cô ấy nhất định gặp không ít khó khăn, cô giống hệt như em gái tôi, nhưng mà tôi lại không có cách nào nói thêm gì cả, bởi vì..... ưu thương của cô đến từ em trai của tôi.

Một đoạn tình yêu ngọt ngào đẹp đẽ như thế, vì sao lại biến thành như vậy? Rõ ràng hai người họ, đều rất đề ý tới đối phương. Một người, có thể vì bạn trai không muốn nhìn thấy, mà sáu năm cô không dám về nhà một lần, đem chính mình tới một thành phố xa lạ. Một người khác, đem trái tim đặt ở nơi hoang vắng lạnh lẽo, không hề nói đến chuyện tình yêu, họ đều bị thương, không ai khá hơn đối phương cả.

Khi tuổi trẻ không đủ thành thực lý trí, kiêu ngạo, ngỡ vực một chút, còn nhiều nhân tố khác khiến cho tình yêu nứt vỡ, mất đi, còn bây giờ, trải qua nhiều việc như vậy, trưởng thành rồi, đã học được cách để yêu chính mình, yêu thương đối phương, trân trọng người bên cạnh mình, nhưng tại sao lại không thể cho đối phương một cơ hội?

Trái tim là của em, nó đang nói gì, chính em rõ ràng nhất, không cần anh phải nhiều lời. Tu, nếu em nghe được, anh chỉ muốn nói cho em, giậm chân tại chỗ, sẽ không tốt cho em đâu, nếu em nói vì khúc mắc luôn nặng trĩu trong lòng kia: Nó đã tồn tại, không làm cách nào được, lại không thể buông tay, vậy chỉ có thể tiếp nhận. Mấy năm nay, em ra sao, anh hiểu rất rõ, cũng bởi vì quá rõ, cho nên anh biết, em không thể không có cô ấy. Quá khứ, đã qua rồi, các em còn có tương lai, trong tình yêu, không phải chỉ cần hứa hẹn và che chở, khoan dung và tha thứ càng quan trọng hơn, em hiểu chứ? Bài hát này, tặng cho em, cũng tặng cho những người đang gặp khó khăn trong tình yêu, mong các vị có thể một lần nữa nhìn lại chính mình, để cho những gì đang làm các vị bối rối có thể sớm được giải thoát.

Trước kia đi ngủ thường có hơi thở của em trong không khí

Sau khi chia tay lại thường ảo tưởng em trở về

Gió thổi bên cửa sổ làm tắt ngọn đèn nhưng lại không hỏi đến đau khổ của anh

Anh còn rất yêu em nhưng lại không dám thừa nhận

Ánh bình minh chiếu sáng làm hiện lên một tia hối hận

Sau khi chia tay anh thường sợ hãi lau nước mắt

Trái tim hoảng sợ mất đi lý trí bao vây khiến anh rất cô đơn

Anh thức trắng đêm chờ vết thương lành miệng

Chia tay đau khổ anh một mình chịu đựng, ai đã nói yêu là phải bày tỏ

Anh không muốn yêu ai, chỉ muốn được em bên cạnh

Em đi rồi không ai có thể giúp anh đỡ buồn trong đêm tối

Tình yêu của anh em có thể tàn nhẫn chối bỏ

Còn có thể xóa đi một cách dễ dàng

[từ: Trần tín vinh]

Anh an tĩnh đứng lặng, thật lâu, thật lâu –

Sau đó, cầm lấy chìa khóa xe, chạy vội ra bên ngoài.

Phần2

Dùng tốc độ nhanh nhất đi tới chỗ ở của cô. Hạ Vịnh Tự mở cửa, vừa thấy anh, có chút kinh ngạc, nhưng kinh ngạc đó cũng không ảnh hưởng tới những rung động của anh.

Hai tay anh không ngần ngại ôm cô, một nụ hôn sâu nuốt hết tiếng kinh hô của cô.

Cái hôn của anh mạnh bạo, khắc sâu, cũng điên cuồng, lời lẽ giao triền, khát khao hương vị mong nhớ đã lâu.

Chờ khi anh buông tay, cô ho nhẹ. “Tự Tu, anh.”

Thật chú ý, đôi mắt thâm thúy của anh chăm chú nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, đôi môi nhợt nhạt, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Em có thể cự tuyệt.”

Cùng anh yêu thương một khoảng thời gian, cô biết này hàm nghĩa của ánh mắt này, không cần suy nghĩ, cô kiễng chân lên, ngửa đầu đáp trả. Anh không ngần ngại, gọn gàng ôm cô, đi về phía phòng ngủ.

Kích tình dừng lại, đệm chăn lộn xộn phía dưới hai cơ thể vẫn thân mật giao triền.

Quan Từ Tu điều chỉnh hô hấp, lòng bàn tay ôn tồn vuốt ve tấm lưng trần của cô, nhớ lại hoan ái vừa rồi, anh tựa hồ quá mức kịch liệt, tình cảm khóa chặt một khi đã mở, sẽ như đại dương, không thể ngăn chặn.

“Đúng rồi, Tiểu Tinh!” Anh thấp giọng. Thật sự là giáo dục không tốt, họ đều không khống chế được.

Anh bị đè nén lâu lắm, sáu năm khát vọng, sáu năm chua xót, khẩn cấp mong muốn có thể phát tiết ra, hơn nữa cô phối hợp rất tốt, đáp lại nhiệt tình như thế, anh hoàn toàn không thể khống chế chính mình, tận tình làm loạn.

Trong quá trình, cô luôn thì thầm gọi tên anh, khi anh ở nơi sâu thẳm nhất của cô, cô ôm chặt anh, run run, hai mắt đầm lệ mơ mơ màng màng, cuối cùng cũng kêu lên –

Tiếng cô vong tình như vậy, anh một chút cũng không dám trông mong Tiểu Tinh hoàn toàn không nghe thấy.

Cô hơi xấu hổ. “Tiểu Tinh. Ở nhà mẹ nuôi của nó.”

Ánh mắt anh càng đậm “Ý em là, đêm nay tùy anh?”

“Em. Không phải.” Không phải là ý đó! Cảm giác hình như cô đang khéo léo mời mọc.

Quan Từ Tu mỉm cười, nhẹ hôn cô một cái. “Yên tâm, anh không phải người không biết chừng mực.”

Cô có chút nghi hoặc, nâng tay khẽ vuốt khuôn mặt bình tĩnh ôn hòa của anh, hàn ý trong đáy mắt đã không còn, giờ phút này anh thực ôn nhu, thực giống như quá khứ đã qua, còn có tình yêu gắn bó, mãi mãi không xa rời.

“Tự Tu, anh làm sao. Em không hiểu.”

Quan Từ Tu bắt lấy tay cô, nắm lấy năm ngón tay. “Không có gì, chỉ là nghĩ thông suốt.”

“Nghĩ thông suốt?”

“Đại ca nói không sai, đã hiểu ra một số chuyện, anh đau khổ, người khác cũng không tốt hơn, chúc khổ lại làm tổn thương người khác, phải không? Anh không muốn cứ mãi giằng co như vậy.”

Cho nên, cho nên. ý của anh là.

“Vẫn chưa hiểu?” Anh nhẹ nhàng thở dài. “Ý của anh là, chúng ta bắt đầu lại được không.”

Hạ Vịnh Tự mở to mắt, khiếp sợ, kinh ngạc, thực lâu sau cũng không thể phản ứng.

Cô không ngờ anh sẽ nói như vậy, thực sự không ngờ! Cô bây giờ ngay cả tha thứ cũng không dám cầu xin, anh còn hận cô như vậy, cô căn bản không dám mong, anh gắng đạt tới hoàn mỹ như vậy, yêu cầu đối với tình yêu tuyệt đối là chuyên nhất trung trinh, vậy mà lại còn nguyện tiếp nhận đoạn tình yêu có vết nhơ kia, cô biết, để anh quyết định được chuyện này, có bao nhiêu khó khăn.

Nước mắt, một hạt lại một hạt rơi xuống nhưng không có sự vui sướng, anh hoang mang nhều mày, hai tay lau nước mắt cho cô. “Làm sao vậy?”

“Xin lỗi.” Cô biết hôm nay anh quyết tâm muốn cùng cô, nhưng mà. Cô làm sao có thể? Cô không có tư cách đó, không xứng cũng không thể tiếp nhận được.

“Xin lỗi cái gì?” Anh có cảm giác những gì cô sắp nói không phải điều anh muốn nghe.

“Xin lỗi, thực sự cảm ơn anh, nhưng mà. Em không thể.”

Sắc mặt anh trầm xuống. “Nói cho rõ ràng! Cái gì mà không thể?! Nếu không thể, vậy em vừa mới nghĩ gì? Không muốn cùng nhau, vì sao muốn lên giường với anh?!”

“Em nghĩ là. nghĩ là. Chỉ có một đêm.”

Cô đem anh trở thành đối tượng tình một đêm?!

“Hạ Vĩnh Tự! Cô nói lại lần nữa!” Anh tức giận, sáu năm trước cũng chưa từng tức giận như vậy như vậy!

Đau khổ hết nửa ngày, quyết định buông xuống tất cả, quyết định quý trọng cô và tương lai của họ, ai cũng biết anh rất thực lòng, cô lại nói: “Không cần, chúng ta chơi đùa cũng được mà!”

Không có gì đáng cười hơn, lại đau lòng hơn nữa.

Thì ra, luôn là anh tự mình đa tình, cô căn bản không mong muốn tương lai của họ.

“Em nghĩ rằng. Như vậy với anh tốt hơn.” Anh xứng đáng có được tình yêu tốt hơn, thuần khiết hơn, thứ mà cô không thể cho nổi. “Anh không cần miễn cưỡng hứa hẹn gì đâu, em thực sự không sao, nếu tạm thời anh còn chưa buông xuống được, thì em vẫn luôn ở đây, ngày nào đó tìm được tình yêu phù hợp, anh hãy đi nắm chắc hạnh phúc của mình.”

Cho nên, tình yêu của anh, thật lòng của anh, hôn nhân của anh, cái gì cô cũng không cần, cái gì cũng không quan tâm?!

“Cô nói là chỉ cần tôi muốn, lúc nào cô cũng có thể mở chân ra, không cần hứa hẹn, không cần thật lòng, giả rẻ hơn cả kỹ nữ phải không?!” Anh lạnh lùng trào phúng.

Cô không thể phản bác, trầm mặc rơi lệ.

Cô biết lúc này, anh thực sự tức giận, đêm chia tay sáu năm trước đó, anh cũng không dùng những lời nói thương tổn cô như vậy.

“Nhưng mà, cô đem mình trở thành kỹ nữ, cũng phải hỏi một chút xem đối phương có đồng ý làm khách làng chơi hay không! Đâu phải chỉ cần cô tình nguyện là được.” Anh nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, coi cô như độc xà mãnh thú, xa xa lùi lại.

“Từ —”

“Không được gọi tôi!” Anh rống giận, mỗi động phần hận không có chỗ phát tiết. “Quá đủ rồi! Hạ Vĩnh Tự, tôi thua cô! Cô luôn như vậy, tùy ý đùa nghịch tình cảm của người khác, tình yêu không phải trò chơi, có thể tự nhiên thu phóng, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, tôi không phải cô! Nếu cô thực sự biết cái gì là tốt nhất với tôi thì sẽ không dùng cách này sỉ nhục tôi!”

Khách làng chơi? À, anh tự trào phúng, không biết là đùa cợt cô, hay là tự mình đa tình chính mình. Tại sao anh lại đem chính mình đến nông nổi ấy? “Tôi thật sự là bị coi thường, mới có thể để cho cô một lần lại một lần giẫm lên tình yêu của tôi như vậy!”

Cô không nói gì, nước mắt lẳng lặng chảy ra, khó có thể giải thích, cũng — không thể giải thích.

Anh bùng tình không nghe thấy cô giải thích, chỉ nhìn cô chăm chú, gần từng tiếng, nặng nề phun ra: “Biết không? Tôi rất hận cô, sáu năm trước cũng không hận đến như vậy.”

Không liếc nhìn cô một cái, anh bước đi kiên quyết, tiếng đập cửa thật mạnh, làm lòng cô rất đau.

“Em xin lỗi, Từ Tu, thực sự xin lỗi. Không phải em không yêu anh. Không phải không muốn cho anh tương lai, mà là. Em không thể để cho anh oan khuất nữa. Anh có hiểu không?!” Nước mắt thấm đẫm hai bên má chảy vào gối, cảm nhận hơi thở cầu anh lưu lại nơi đây, gặt gao, ôm thật chặt chiếc chăn có hơi ấm của anh, giống như đang ôm anh vậy.

Phần 3

“Tôi rất hận cô, sáu năm trước cũng không hận đến như vậy.” Cái nhìn của anh trước kia rời khỏi, quyết tuyệt mà lạnh như băng.

“Cô luôn như vậy, tùy ý đùa nghịch tình cảm của người khác, tình yêu không phải trò chơi, có thể tự nhiên thu phóng, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, tôi không phải cô!” Không có, em không có, Từ Tu, em thực sự không muốn thương tổn anh.

“Tôi thật sự là bị coi thường, mới có thể để cho cô một lần lại một lần giẫm lên tình yêu của tôi như vậy!” Không phải! Em so với ai cũng quý trọng những thứ anh cho hơn, Từ Tu.

“Từ Tu!” Cô bùng tỉnh, thở nặng nề, một bên má ẩm ướt, không rõ là mồ hôi hay nước mắt.

Cô ôm chặt chính mình, đau khổ biến thành một hàng dài.

Cô không biết làm thế nào cả, trong đầu luôn hiện lên những lời nói của anh đêm đó, ánh mắt đau lòng đó. Chỉ cần nhớ lại một lần, trái tim đau khổ lại hoảng loạn đau đớn, không thể bình tĩnh, phảng phất giống như sáu năm trước.

Cô không thể an ổn, luôn nhớ anh, khi ngủ cũng khóc, vừa thức dậy cũng khóc, mãi đến khi phát hiện mình còn có mục tiêu sống khác.

Từng trận đau đớn dồn dập trong lòng cô, cô cắn chặt đôi môi tái nhợt, không cho tiếng nức nở của chính mình bật ra.

Họ có lẽ không có tương lai, nhưng thực sự muốn để cho anh đi như vậy, cả đời oán trách cô như vậy sao?

Cô nhớ tới lời nói của đại ca. Tình yêu này dường như muốn hủy diệt anh, còn có sự tin tưởng của anh với tình yêu, trong sáu năm này, anh vẫn mãi không được giải thoát, như vậy anh làm sao có được hạnh phúc? Anh có bao nhiêu cái 6 năm để mà lãng phí?

Cho dù thực sự muốn tách ra, có phải nên nói rõ ràng không, phải làm cho anh hiểu được, cô rất quý trọng tất cả những gì anh đã cho cô, cô chưa từng có ý đùa bỡn chơi đùa anh gì cả, để cho anh có thể được giải thoát, vui vẻ mà tách ra, bình tâm không oán không hận, như vậy, anh mới có thể thoải mái đối diện với những đoạn tình cảm tiếp theo.

Nghĩ đến điều này, cô nhin đau, bàn tay run rẩy hướng về phía đầu giường, chậm rãi, cố sức bấm số điện thoại.

Tiếng chuông vang lại vang tiếp, anh không nhận.

Cô không từ bỏ, một lần lại một lần nữa, sau đó, đầu dây bên kia có tín hiệu, cô nhanh chóng gọi: “Từ ...”

“Hạ Vĩnh Từ! Tôi thực sự thực hy vọng mình chưa từng quen biết cô, quá khứ đã qua rồi, tôi đã hiểu rồi, mời cô buông tha cho tôi được không.” Anh vô lực thờ đốc, chẳng lẽ phải bức chết anh, cô mới cam tâm sao?

Anh giận dữ cắt đứt cuộc trò chuyện, đập máy.

Từ hôm đó, số điện thoại của anh làm thế nào cũng không liên lạc được.

Cô đi tới bệnh viện tìm anh, đồng nghiệp của anh nói anh xin nghỉ phép dài hạn, đi đâu không biết cũng không biết bao giờ về.

Cô nghĩ, lúc này cô thật đã khiến anh chết tâm, anh quyết tâm sẽ buông tay, không mảy may gì nữa.

Anh, sẽ không bao giờ cho tha thứ cô nữa.

Phần 4

“Lợn siêu lười, dậy mau!” Một vật thể màu hồng phấn không rõ là gì tiến về phía giường, tiếng gọi lớn rót vào tai người nằm trên đó.

“Điếc tai quá.” Kéo chăn lên cao, ngăn chặn tạp âm

“Dậy mau, dậy đi, nhanh lên.” Thử màu hồng phấn chưa từ bỏ ý định, lặp lại lần nữa.

“Đang hát xướng sao!” Bị quấy rầy không có cách nào chống lại, Quan Từ Tu mở mắt, quả thực muốn khóc.

Rõ ràng là về nhà nghỉ ngơi, vì sao ông trời còn phái ma vật này đến tra tấn anh?

Có lẽ biết anh có thể chấp nhận mọi màu sắc, chỉ là không thể chấp nhận khuôn mặt màu hồng phấn dễ thương này, ai bảo cô là bảo vật trong lòng cả nhà, cộng thêm khi anh tức giận đến mức nào, chỉ cần cô lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu hồn nhiên, con tức dù thế nào cũng không thể tiếp tục.

“Tiểu thư Quan Từ Duyệt, chú nhìn thấy quần lót rồi đó.” Anh tức giận nói.

“A!” một tiếng hô lớn, nhanh chóng kéo chiếc váy màu hồng phấn xuống ngồi ngay ngắn.

Dáng ngồi thật là thực nữ, nhưng...

“Một cô bé thực nữ cũng sẽ dùng dáng ngồi bá vương ở trên bụng người khác vào sáng sớm đầu.”

“Vậy chú dậy đi chứ. Cháu biết chú ba tâm trạng không tốt, cháu với chú đi ra bờ suối câu cá đi.”

Rõ ràng ý đồ của con bé đầu có đơn giản. “Muốn có người thay cháu chặn papa bên ngoài vậy cứ việc nói thẳng.”

“Chú ba ...” Tiếng gọi mềm yếu ngọt ngào, làm nũng anh.

Anh lại thờ dài một hồi, nhận lệnh đứng dậy.

Sự tra tấn với anh còn chưa xong. Rửa mặt chải đầu xong ngồi ở bàn ăn, ngay cả cơm cũng khiến anh ăn không ngon.

“Trái tim gắn kết chặt chẽ như vậy sao có thể saygoodbye, anh so với em còn hiểu hơn, yêu quá sâu sẽ làm người ta vô cùng dửng dưng, anh tự phản bội chính mình để chờ đợi em. Bất bàn tay buông ra không nói một câu saygoodbye, coi như đây là sự chiều chuộng cuối cùng với em, lạnh lùng mẫn mẫn nhạt nhạt, sau này không quan tâm nữa, chỉ cần em có thể vui về.....”

Thật sự quá đủ! Tiếng gọi tình yêu như vậy, tại sao không đi tham gia thi đấu ca nhạc?

Vì sao? Vì sao anh lại chọn đúng thời điểm mấy tên tiểu quỷ này nghỉ hè mà về nhà? Anh lại không ngừng chất vấn ông trời.

“Anh là người dù đau cũng không nói ra miệng, anh là người dù muốn cũng nhất định không đến, em từng yêu anh, giống như nụ hoa nương nhờ ngọn cây, nhưng khi gió nhẹ nhàng thổi tới, hạnh phúc lại héo rũ. Anh là người dù yêu cũng sẽ không nói ra, anh là người dù có khó khăn cũng không gục ngã, hỏa lực hùng hùng trong hai mắt, đừng biến thành bụi tan quá nhanh, nếu có được hạnh phúc, anh sẽ không rơi lệ.....”

Vì sao sáng sớm nó đã nghe loại nhạc này?

Hoàn toàn mất khẩu vị, anh lạnh mặt buông bát xuống. “Quan Tử Cần! Cậu một ngày không phá cỗ hòng làm hỏng lễ tai người khác thì không chịu được sao?”

Đã một tuần nay, nó hát gì không hát, lại chọn cái bài hát phản bội với chia tay này là sao?

Cứ ngỡ là Quan Tử Cần sẽ đấu khẩu với anh vài câu, kết quả Quan Tử Ngôn lại bước vào, những lời mắng nhiếc phun ra đến miệng lại phai nuốt trở lại.

“Khẩu vị không tốt?” Nhìn xuống bàn cơm chưa hề rơi, Quan Tử Ngôn có chút đau lòng. “Ăn nhiều một chút, gần đây cậu gầy đi rất nhiều.”

“Vâng.” Không yên lòng ăn hai miếng, nhìn thấy huynh trưởng lấy một chút thức ăn trên bàn, thuận miệng hỏi một câu: “Kia không phải thứ Tiểu Hắc thường ăn sao?”

Tiểu Hắc là chú chó trước đây cha anh nuôi, nó rất được yêu quý. Những đứa con của ông, không phải học đại học thì cũng lên những thành phố lớn để phát triển, rất lâu mới trở về thăm nhà, cha mẹ thức sự rất buồn, vừa khéo con chó nhà hàng xóm đẻ được 5 chú chó con, liền muốn mang về nuôi, từ một chú chó nhỏ mới sinh bé bằng lòng bàn tay, nuôi dưỡng đến tận bây giờ, tâm sự của cha anh đều nói với nó, quả thực coi nó như một đứa con trai vậy.

Về sau không biết tại sao, vào một buổi sáng, lại không thấy nó đâu. Có lẽ cha anh quá yêu nó, cũng như quá tin tưởng nó, cho nên không nhốt nó lại, đến bây giờ cũng không ngờ có một ngày nó sẽ bỏ ông đi mất, chuyện này khiến cho anh rất buồn, không đành lòng nhìn chỗ trống đó, vốn định mua chú chó khác về thay thế Tiểu Hắc, nhưng cha anh không đồng ý, từ đó không nuôi dưỡng vật cưng nào nữa, có lẽ ông cảm thấy, với nó thật tâm có ý nghĩa gì chứ? Cuối cùng thì cũng bỏ đi mà thôi.

“Mấy tháng trước, không biết tại sao, Tiểu Hắc lại tự tìm được đường trở về.”

Quan Tử Tu nuốt miếng cơm. “Phải không? Ba nhất định rất vui.”

“Đúng vậy! Vốn cho rằng đã mất rồi, nhưng kỳ thực ai mới là người đối tốt với nó nhất, nó đều biết cả, ở bên ngoài vài năm, nó nhất định cũng rất muốn về, chỉ là không biết phải trở về thế nào thôi. Ba ngoại trừ luyến tiếc, trong lòng có lẽ cũng tin tưởng nó sẽ quay về, cho nên những thứ mà Tiểu Hắc đã từng dùng lại không hề bỏ đi.”

Động tác gấp đồ ăn của Quan Tử Tu dừng lại một chút, không lên tiếng trả lời.

“Anh có hỏi qua ba, vì sao không để cho anh em mình tìm một con chó để thay thế? Nhưng ba nói, con chó quý thế nào cũng không thể thay thế được những hồi ức ấm áp của ông và Tiểu Hắc. Anh hỏi ông: “Nó từng bỏ đi như vậy, trong lòng ba không có cảm giác không an toàn, không sợ nó lại trốn đi sao?” ba nói, không, bởi vì nó đã quay lại, chính là nó đã cam tâm tình nguyện trở về, không ai bắt buộc nó, trải qua nhiều năm như vậy, nó còn nhớ rõ cái nhà này, vất vả để trở về như vậy, tuyệt đối sẽ không bỏ đi nữa. Nó vẫn còn yêu cái nhà này thì tại sao chúng ta không cho nó một cơ hội?”

Quan Tử Tu một giây trầm mặc, khuôn mặt nhìn không rõ cảm xúc.

Quan Tử Ngôn mỉm cười. “từ từ ăn, anh đi cho Tiểu Hắc ăn cơm.”

Cơm nước xong, Quan Tử Ngôn ngồi phía trước đọc báo, không thấy bóng dáng hai tiểu quỷ đâu, anh mở miệng hỏi: “Duyệt Duyệt đâu?”

“Nặng nề đòi bơi, Tử Cần mang nó đi rồi.”

Tiểu quỷ này đứng núi này trông núi nọ, có mấy ông chủ chiều chuộng, cái gì cũng quên hết rồi.

“Duyệt Duyệt..... không biết bơi sao?” Là anh nhớ lầm hay là người làm papa kia đã quên?

“Đúng vậy!” Người cha nào đó trả lời thật khoái trá.

“Vậy anh còn để nó đi!” Rất nguy hiểm nha.

“Anh có dặn Từ Cần lưu ý, không sao đâu. Nó mấy hôm trước còn năn nỉ học Taekwondo để bảo vệ papa, nghe thật là có hiếu nha, anh đồng ý khiến nó cảm động 3 phút liền. Nhưng mới một tuần, mặt mũi nó bầm dập, khóc lóc chạy về nói với anh, nó không muốn học nữa.”

Nghe qua, hình như cũng rất giống người nào đó, tính trẻ con hồn nhiên, làm việc gì cũng chỉ được một nửa, hoàn toàn không biết tự lượng sức mình, ý nghĩ rất kỳ lạ, chuyện làm được chỉ đếm trên đầu ngón tay, thực khiến cho người ta đau đầu.

“Vi sao em cảm thấy anh rất vui sướng khi người khác gặp họa? Biết rõ không được còn để cho nó làm liều.” Khóe miệng dương cao như vậy, rốt cuộc anh có phải cha đứa nhỏ không nữa!

“Không cho nó thử sao biết nó không làm được?”

“Nhưng khi nó bị thương anh không thấy đau lòng sao?”

“Có chứ, cho nên khi nó bị thương, anh sẽ ở bên cạnh, để cho nó vừa khóc vừa ôm chặt lấy. Làm cha mẹ luôn cho rằng mình có tư cách nói ‘Cha là vì tốt cho con’, kỳ thực đôi khi để cho nó vấp ngã, đau đớn, mới có thể lớn lên. Cái này gọi là đi một ngày đường học một sàng khôn, nếu em lúc nào cũng chỉ muốn bảo vệ nó thật tốt, chỉ biết nuôi nó thành một đóa hoa trong nhà kính, vậy sau này nó làm sao để đối mặt với cạnh tranh và áp lực cuộc sống? Có rất nhiều cách để thể hiện tình yêu, nếu như phương thức của em, cũng là thứ nó muốn, như vậy mới có thể cộng minh, bằng không tình yêu và sự bảo vệ của em chỉ khiến nó bị trời chết, khiến nó bị áp lực không cách nào giải tỏa. Buông tay để cho nó bước, sau khi vấp ngã tự nó sẽ quay đầu, cùng với ngay từ đầu đã bảo nó đừng đi, bảo vệ không để cho nó ngã, tuy rằng kết quả cuối cùng giống nhau, nhưng ý nghĩa lại khác nhau, ít nhất khác nhau trong quá trình. Có khi, em nghe cảm thụ của đối phương một chút, tôn trọng ý kiến của người ta một chút, có lẽ thứ cô ấy muốn chỉ là khi bị thương, có thể được em ôm, có thể dựa vào em, như vậy mà thôi.”

Tiểu Hắc không biết từ lúc nào đã tới bên chân anh, khẽ cọ, Quan Từ Tu ngồi thẳng lưng, lặng im, nhíu mày trầm tư.

“Đại ca, anh có chuyện gì cứ nói thẳng ra được không?” Cả một buổi sáng lời anh nói luôn mang hai tầng ý nghĩa.

“Còn tưởng rằng em sẽ giả bộ không hiểu chứ!” Rốt cục cũng phải đối mặt.

“Em không phải không hiểu, chỉ là.....” Anh dừng một chút. “Em đã thử qua, thực sự, em cũng đã tự nói với mình cho cô ấy một cơ hội, nhưng cô ấy không cần. Em không biết cô ấy đang nghĩ gì, cũng không muốn tìm hiểu, em thực sự rất mệt rồi, ấy khiến em..... dù muốn cũng không thể buông tay.....”

Khó trách cảm xúc của anh lại tệ như vậy.

“Đừng trách Từ Cần, nó hát loại bài hát này không phải để chọc giận em, chỉ là lo lắng cho em, lại không biết biểu đạt thế nào, đành phải dùng cách này để em đối mặt với mọi chuyện thôi.”

“Em hiểu mà, để em bình tĩnh một chút, không sao đâu.” Anh đứng lên, phui phui mũi quần. “EM ra ngoài một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10 (End)

Phần 1

Trên bờ đê hẹp của đồng ruộng, anh bước đi thật chậm, đầu óc trống rỗng, không muốn suy nghĩ gì nhưng từng dòng hình ảnh lại theo trí nhớ mà hiện lên.

Con đường này, anh và cô từng dắt tay cùng đi qua. Anh học ở Bắc Thượng, gần một năm bị người nhà trên là nhớ người yêu, cho nên mỗi lần trở về, chắc chắn sẽ gặp cô, kể chuyện cuộc sống, số lần càng ngày càng nhiều, bất tri bất giác đã không thể đếm trên đầu ngón tay.

Lần đầu tiên hôn cô, là ở cạnh gốc bàng kia, cả hai đều là lần đầu tiên, không biết cách chọn vị trí, cũng không biết thế nào là lãng mạn, cho nên nó qua rất nhanh, hai người căng thẳng đến mức không nói với nhau câu nào.

Mỗi lần hẹn hò xong, anh đưa cô về nhà sẽ đi qua con đường này, vòng lại một chút nữa chính là nhà cô...

Bước chân anh chậm một chút, xoay người quay lại.

Không được, con đường này sau này anh không nên tới nữa.

“Quan thúc thúc...” Tiếng gọi quen thuộc đó khiến anh ngừng bước chân, ngạc nhiên quay đầu.

“Tiểu Tinh?!” Sao cậu bé lại ở đây? Vậy Hạ Vịnh Tự..... Chưa kịp nghĩ nhiều đã nhanh chóng bỏ của chạy lấy người.

“Quan thúc thúc, chờ cháu...” Bước chạy bịch bịch phía sau, kích động anh.

Quan Tử Tu nhắm mắt lại. “Tiểu Tinh, thúc cầu xin cháu đừng nói với mẹ cháu được không?”

Anh thực sự rất muốn cắt đứt, không muốn dây dưa gì với cô nữa, nhưng vì sao dù anh có làm cách nào cũng không thoát khỏi cô?

“Cháu..... Nhưng mà..... Cháu không ở cùng mẹ.....”

Bước đi của anh đột nhiên dừng lại, quay đầu trừng cậu bé. “Có ý gì?”

“Mẹ..... đem cháu về nơi này với ông ngoại, bà ngoại, bảo cháu thay mẹ làm bạn với ông bà..... Mẹ nói, mẹ có chuyện quan trọng, không biết khi nào mới có thể đón cháu về..... Quan thúc thúc, có phải mẹ không cần cháu nữa?”

Quan Tử Tu nghe được lửa giận phùng phùng.

Đúng là con người không có trách nhiệm! Đối với anh không nói làm gì, dù sao anh đã quen rồi, nhưng đứa trẻ là con của cô, có bản lĩnh sinh ra, chẳng lẽ không có bản lĩnh nuôi dưỡng?

Anh ngồi xuống, vòng cánh tay ôm lấy thân hình bé nhỏ kia, trầm mặc không nói.

“Cháu nghĩ là..... Mẹ ở cùng với thúc chứ.....”

“Không có, thúc không biết mẹ cháu ở đâu cả.” Cũng không muốn biết, tất cả những thứ thuộc về cô anh không muốn hỏi tới nữa.

“Vậy..... không phải vì thúc không thích cháu, cho nên mẹ cháu mới mang cháu để ở đây sao? Quan thúc thúc..... hay là mẹ không cần cháu nữa..... Cháu không muốn trở về cô nhi viện.....”

Cô nhi viện?!

Ba chữ này làm đầu anh chấn động một lúc. Tiểu Tinh từng ở cô nhi viện? Là từ đầu cô bỏ rơi nó, hay là..... Đứa con này không phải do cô sinh mà cô nhận nuôi?

Với hiểu biết của anh với cô, cô không có dũng khí làm ra chuyện sinh tử, sinh con còn chẳng dám chứ nói gì đến vứt bỏ?

Vì vậy..... Tiểu Tinh đúng là đứa trẻ nhận nuôi? Như vậy có thể giải thích vì sao cậu nhóc lại không có cảm giác an toàn như thế, lo lắng người yêu của mẹ không thích mình, lo lắng mẹ có gia đình mới sẽ vứt bỏ nó.

Đầu óc của cô hoàn toàn không có quan niệm tiền bạc, năng lực quản lý tài sản kém cỏi, nuôi sống mình còn khó, vậy tại sao lại nhận nuôi thêm một đứa trẻ tăng thêm gánh nặng cho mình? Hơn nữa lại là nhận nuôi một đứa bé..... cực kỳ giống anh như thế.....

Quan Tử Tu vươn tay, khẽ vuốt khuôn mặt bé nhỏ tuần tú kia. Đứa bé này, thực sự rất giống anh..... vậy có phải là vì cô muốn coi Tiểu Tinh như là đứa con chung của họ để có điểm tựa cho cuộc sống?

Hạ Vịnh Tự, rốt cuộc em còn điều gì giấu anh?

Anh thực sự không hiểu, rõ ràng tình cảm sâu nặng như vậy, vì sao cô không cần anh, không cần tương lai của họ?

“Tiểu Tinh, đừng sợ, cháu ngoan ngoãn, ở lại đây với ông bà ngoại, thúc thay cháu đi tìm mẹ, hỏi rõ ràng, xem có phải mẹ không cần cháu nữa không, nếu cô ấy thực sự không cần cũng không sao, thúc cần cháu.”

Phần 2

Lại một lần nữa đứng trước cửa nhà cô, tâm trạng Quan Tử Tu rối bời.

Đêm đó khi rời đi, anh từng nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ không bao giờ tới gần cô thêm một bước nào nữa, nhưng một lần lại một lần, anh luôn vì cô mà phá bỏ nguyên tắc, chỉ cần có chút gió thổi cô lay khiến tro tàn lại ẩn ẩn những ánh lửa nhỏ, giống như trái tim anh vì cô mà đập mạnh.

Có khi anh cũng đã tự hỏi mình cuộc đời này, rốt cuộc anh thiếu cô bao nhiêu, mà trả nợ cả đời vẫn chưa xong?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, anh không quay đầu.

Người nọ tùy ý liếc mắt nhìn anh. “Tìm Tiểu Hạ sao? Cô ấy không ở đây.”

“Vậy xin hỏi... cô ấy ở đâu? Khi nào trở về?”

Người phụ nữ đang tìm chìa khóa mở cửa quay đầu lại, nhử mày nhìn anh thật kỹ. “Cậu là Quan Từ Tu?” So với ảnh chụp, ngoài đời càng đẹp trai hơn, thật là nghiệp chướng, khó trách Tiểu Hạ làm thế nào cũng không quên được hân ta.

“Chính tôi đây. Nếu chị biết cô ấy ở đâu, xin nói cho tôi biết, có một số việc, tôi phải tìm cô ấy hỏi cho rõ ràng.”

Trịnh Minh Quyên lại nhìn anh lần nữa. “Vào nhà rồi nói.”

Bước vào trong phòng, Trịnh Minh Quyên rót cho anh một ly nước, nói: “đây là nhà tôi, cũng xem như nhà có chút tiết kiệm, kỳ thực không thiếu người muốn thuê nhà này, chỉ là trước đây khi tôi gặp cô bé đó, một cô gái rất trẻ mang thai một thân một mình, không nơi nương tựa, thật sự rất xót xa. Khi đó tôi cần người trông giúp cửa hàng, cô ấy vốn là đến xin việc, tôi kiên quyết cho cô ấy ở trên căn phòng phía trên, để tạm thời có chỗ ở an tâm dưỡng thai.”

Cô thực sự từng mang thai sao?! “Vậy..... Đứa bé đâu? Chẳng lẽ là Tiểu Tinh sao?”

“Tiểu Tinh? à, đó là bởi vì có người nói với cô ấy, mỗi ngôi sao, đều tiêu biểu cho một đoạn tình cảm lưu luyến trong cuộc sống, ngôi sao sáng nhất kia chính là tình yêu của họ. Lời nói lãng mạn ấy khiến cô liều mạng tin tưởng, cô ấy nhớ kỹ từng chi tiết một, khi nghe thấy tên Tiểu Tinh, nước mắt sẽ chảy ra đến mức không ngừng được, cảm thấy đó là món quà của ông trời cho cô, chỉ cần cô còn có một miếng cơm ăn, tuyệt đối muốn nuôi dưỡng đứa trẻ này.”

Quan Từ Tu cảm ly nước, ngẩn ngơ chăm chú nhìn hơi nóng ben trong, hai mắt hơi đỏ, đáy mắt một mảnh sương mù. “Tôi rất tin chị, nếu cô ấy chịu nói, tôi rất muốn nghe từng chút từng chút mọi chuyện của cô ấy trong sáu năm này, nói gì cũng được, chỉ cần cô ấy chịu nói. Nhưng cô ấy lại chưa bao giờ nói với tôi gì cả, để tôi suy đoán, để tôi hiểu lầm..... Tôi phải làm gì bây giờ?”

“Cô ấy không nói, cậu có thể tự tìm hiểu.” Trịnh Minh Quyên đem chìa khóa quảng cho anh. “Ngày hôm nay, căn nhà này giao cho cậu, nơi nào cậu cũng thể đến, có lẽ cậu sẽ có nhiều thu hoạch đó — à, đúng rồi! Cậu biết cô ấy có thói quen viết nhật ký chứ, tuy rằng đọc trộm nhật ký của người ta thực sự không tốt, nhưng mà con người cũng có ngoại lệ, không sao đâu.....” Cô lăm bằm lâu bâu, thì thảo đi ra cửa.

“Chị còn chưa nói cho tôi, Vĩnh Tự ở đâu rồi? Vì sao lại đem Tiểu Tinh giao cho cha mẹ cô ấy chăm sóc?”

“À, đúng rồi! Tôi đến đây giúp cô ấy lấy quần áo để vào viện tắm rửa!” Cô gõ vào trán vài cái. “Nhưng cậu tới đây rồi, nhiệm vụ này giao cho cậu.”

Quan Từ Tu biến sắc. “Vì sao cô ấy nằm viện?”

“Phải hỏi cậu chứ!” Nói đến đây, nhin không được đã muốn trừng anh. “Luôn làm người ta to bụng rồi vầy vầy ồng tay áo chạy lấy người, hại cô ấy gặp bao nhiêu khổ cực cậu có biết không! Trước khi gặp lại cậu, cô ấy biết trong tử cung có một khối u, thỉnh thoảng lại rất đau đớn, cũng biết rằng đó là khối u ác tính, cũng biết là nó nguy hiểm đến tính mạng vì vậy cô ấy làm sao dám nói cho cậu biết? Vốn đã sắp xếp là vào viện kiểm tra, thực sự chuyện gì cũng đã làm xong rồi, thẳng nhóc thì nhờ bố mẹ chăm sóc, ai biết sẽ gặp lại cậu, cô gái ngốc này rất tham lam được ở cùng cậu, muốn nhìn cậu nhiều hơn một chút, lại sợ cậu đến tìm mà không thấy cô ấy sẽ buồn. Vậy cho nên khá lắm, trở tay không kịp lại mang thai, bảo cô ấy bỏ đi, cô ấy thà chết cũng không chịu, liều mạng muốn giữ lại đứa con của cậu, tuần trước bị đau đến mất đi ý thức, bác sĩ không có cách nào, phải quyết định phẫu thuật, hiện tại người thì ở bệnh viện, không sao nữa rồi.”

Thật là ngốc nghếch! Chỉ là tiểu phôi thai chưa hình thành hình dáng, đáng để cô dùng mạng đi đổi sao?

Quan Từ Tu thở dài một hơi. “Cô ấy không sao là tốt rồi.”

“Nhưng không thể sinh em bé nữa.”

“Vì vậy?” Anh không hiểu hỏi lại.

Vì vậy? Trịnh Minh Quyên với phản ứng của anh vừa lòng nở nụ cười. “Không có vì vậy.”

Một người đàn ông coi trọng Tiểu Hạ hơn tất cả, không có vì vậy!

Phần 3

Trịnh Minh Quyên hy vọng anh biết thêm điều gì?

Đi một vòng từ trong ra ngoài, cuối cùng đứng trước chiếc giường từng cùng cô kích tình triền miên.

Tại đây trên chiếc giường này, bọn họ từng cùng nhau, từng có một đứa bé..... Mất đi rồi, anh không thể nói không thương tiếc, nhưng so với tính

mạng của cô, muốn anh vứt bỏ tất cả, đều là đáng giá.

Ánh mắt anh dừng ở chiếc điện thoại trên đầu giường. Cô hôm đó... gọi điện thoại cho anh là muốn nói cái gì?

Khi anh muốn nghe, cô không chịu nói, đợi đến khi anh bị thương, nản lòng thoái chí cái gì nghe cũng không hiểu, cô mới liều mạng muốn nói cho anh, vận mệnh sao lại trên người như vậy chứ?

Anh nhẹ nhàng thờ dài, kéo ngắn kéo ở từ đầu giường, đều là tạp chí, tùy ý mở một trang, bên trong tất cả đều là những bài viết liên quan tới anh, còn có chuyên mục anh viết, cẩn thận cất giữ như vậy, cô dùng cách này để quan tâm tới cuộc sống sáu năm qua của anh.

Cách đó một chút, là mấy tờ giấy ghi chú gì đó, bên trên có vài tấm ảnh họ từng chụp chung. Khi đó bọn họ còn rất trẻ, chưa từng vấp ngã gì, thường nghĩ tình yêu thật ngọt ngào, trong nụ cười kia là thoải mái vô ưu vô lo, cứ tưởng chỉ cần nắm chặt nhau thì chính là thiên trường địa cửu.

Anh rút một quyển sổ phía dưới ra, thoạt nhìn đã hơi cũ, anh tùy ý mở một trang ra...

Thật là không tốt, vì sao mình luôn nghĩ đến Tử Tu? Không phải đã không còn tình yêu sao? Vậy vì sao khi tách ra, trái tim lại đau như vậy, mình cảm thấy sắp ngạt thở rồi...

Dương Gia Chương luôn bảo mình ở bên hắn, nhưng mình không hề đồng ý, cũng chẳng biết mình đang chờ đợi gì, chỉ là không có cách nào đưa tay cho hắn. Có lẽ là vì vừa mới chia tay với Tử Tu, mình đã làm anh ấy đau khổ như vậy, nếu lập tức lao vào vòng ôm của một người khác, có lẽ anh ấy sẽ rất khó chịu..... Chắc là vì vậy.

Cho nên việc mình mãi nhớ anh ấy, là vì ả náy sao?

Đã chia tay một tháng rồi.

Đu rồi phải không? Vậy vì sao số lần nhớ tới anh ấy không hề ít đi? Ngược lại mỗi lần nhớ tới, trái tim rất đau, rất muốn khóc? Mình nhớ tới anh ấy, không biết vì sao, chỉ là nhớ rất nhiều. Nhớ khi anh ấy ôm mình ngọt ngào, ôn nhu hôn mình, còn cảm giác được ngủ ở trong lòng anh.....

Lơ mơ đã phát hiện hình như sai lầm của mình đã cực kì nghiêm trọng..... Ở bên Dương Gia Chương đúng là rất tự tại và vui vẻ, nhưng khi tách ra lại chưa từng nhớ nhưng gì; Khi ở bên Tử Tu, có áp lực, phải cẩn trọng dè dặt, có lẽ không vui vẻ lắm, nhưng khi tách ra, cho dù cố gắng muốn quên, lại vẫn luôn nhớ lại những khoảnh khắc bên nhau, kể cả là khi vui vẻ hay không..... Mình rốt cuộc là làm sao vậy?

Nếu đến cuối cùng lại phát hiện ra người mình yêu từ đầu đến cuối chỉ có một, vậy phải làm sao đây?

Mình dần dần đã hiểu ra, dường như tất cả đều là sai lầm!

Hạ Vịnh Tự, người thật ngu ngốc, nếu không phải để ý Tử Tu, làm sao có thể lại để ý cảm nhận của người ngoài, lại nghĩ mình không xứng đáng với anh ấy? Nếu không có yêu, tại sao phải cẩn thận lấy lòng? Nếu không phải coi trọng như vậy, tại sao lại có áp lực..... Tất cả, không phải vì tình yêu sao?

Cho nên khi ở bên Dương Gia Chương mới có thể tự do tùy hứng, vì chỉ là bằng hữu, mình mới có thể tự tại, không có áp lực, bởi vì mình không suy nghĩ hẳn đánh giá mình ra sao, lại càng không lo sẽ mất hắn.

Thời gian lâu như vậy cuối cùng cũng đã hiểu, nhưng hình như cũng đã quá muộn.....

Một ngày, lại một ngày, bắt đầu sẽ là nhớ lại những chuyện trong quá khứ, sau đó sẽ càng nhớ nhưng.

Càng nhớ, càng hiểu thêm; Càng hiểu thêm, trái tim lại càng đau.

Anh luôn nói, không thể làm cái này, không thể làm cái kia, tới bây giờ mình mới hiểu được suy nghĩ của anh ấy.

Anh nói:“Thì được làm học muội của anh.” Đó là bởi vì mình nói:“Rất nhớ anh.” Anh không đành lòng để mình ở nơi xa xôi mà thương nhớ anh.

Anh nói:“Có chuyện gì trong lòng không được giấu giếm anh.” Là vì anh lo lắng, sợ mình có chuyện buồn không nói ra, muốn gánh vác mọi chuyện cùng mình.

Anh muốn mình học xã hội, tuy rằng không có tương lai cho lắm, nhưng đó là thích hợp nhất với mình, bởi vì anh xác định anh sẽ luôn ở bên cạnh mình, tiếp nhận chăm sóc cả cuộc đời mình, cho nên việc có thể trở thành một người phụ nữ tài giỏi không là không hề quan trọng.

Nhớ lại mỗi chuyện, tại sao anh lại tự mình quyết định lại chẳng thêm để ý suy nghĩ của mình?

Thì ra, không phải anh thuận theo suy nghĩ của anh, mà là anh suy nghĩ luôn cho cả mình. Như vậy, tại sao lại nghĩ anh nắm trong tay mọi thứ chứ?

Anh muốn mình phải làm ra sao nhưng khi mình không làm được, anh cũng chỉ khẽ thờ dài, chưa bao giờ trách mắng mình một câu, vì sao mình chỉ thấy ngang ngược, lại không thấy sự bao dung của anh?

Mấy hôm nay, cơ thể rất khó chịu, đêm đến lại rất nhớ Tử Tu, ngủ không ngon, buổi sáng tỉnh dậy lại đau đầu, không hề muốn ăn, miễn cưỡng ăn một chút lại nôn hết ra.

Việc này đã kéo dài hơn hai tuần rồi, đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bảo mình đã mang thai!

Vừa mới nghe thấy điều đó, trong lòng rất chấn động. Nhớ tới đêm ngày sinh nhật đó, cũng nhớ tới đêm chia tay đó..... Mình cũng không thể xác định được đứa bé rốt cục là của ai.

Mình rất sợ..... nhờ đứa bé không phải của Tử Tu, thì phải làm sao?

Chạy đi tìm Dương Gia Chương hỏi rõ ràng, hẳn mới nói thật, đêm hôm đó ả hai đều đã say đến chết, vậy còn có thể làm gì chứ? Hẳn nói như vậy, chỉ là muốn tranh thủ một chút cơ hội để mình ở bên cạnh hẳn.

Đúng vậy! Hẳn hiểu rõ tính cách mình, biết mình không có cách nào giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, cho nên mình chia tay với Tử Tu cũng chỉ bởi một câu nói dối của hẳn.....

Cũng không hề tức giận mà mắng hẳn, dù sao chuyện này cũng không phải mình hẳn có lỗi, nếu mình kiên định hơn một chút thì mọi chuyện sẽ chẳng xảy ra như vậy? Là lỗi của mình oán trách ai được chứ.

Ít nhất mình đã biết, đứa bé thực sự là của Tử Tu, đời này mình có một người đàn ông như vậy đã là quá đủ rồi.

Rất nhớ Tử Tu.....

Có loại xúc động muốn nói với anh rằng:“Chúng ta có con rồi, anh biết không? Tử Tu.”

Nhưng mình lại không dám, cũng không có dũng khí đi tìm anh, mỗi lần cầm điện thoại, bấm ra dãy số quen thuộc kia lại không thể nói gì...

... Em nói, anh luôn nắm mọi thứ của em trong tay, tùy tiện thay em quyết định, nhưng lúc này, là lựa chọn của chính em, bất kể kết quả tốt xấu thế nào, em tự làm tự chịu, không oán hận.

Anh đã nói như vậy, mỗi lần nhớ tới, trái tim sẽ rất đau.

Sai rồi, thực sự sai rồi, đầu tiên theo đuổi anh là mình quyết định, càng ngày mình càng sai lầm, mất đi người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời này, mình phải nói với anh thế nào đây?

... Cho tới bây giờ, sự dung túng của anh với em thật sự là sai lầm, không sao, nếu anh còn ở đây có thể giúp em giải quyết hậu quả, nhưng lúc này, anh không giải quyết được, cũng không có sức lực mà giải quyết. Là đúng hay sai, anh không biết, nếu em vui vẻ, anh chúc phúc cho em, còn nếu là sai lầm, cũng vĩnh viễn đừng đến nói với anh. Từ hôm nay trở đi, hai người hai hướng, tất cả mọi chuyện của em không còn liên quan đến anh nữa, anh cũng sẽ không can thiệp nữa.

Là mình làm cho mọi chuyện thành ra như vậy, là chính mình chia tay anh trước, vậy mình còn có thể nói gì với anh nữa?

Anh nói, đời này đừng xuất hiện trước mắt anh nữa. Anh ấy sẽ hận mình đến chết, anh ấy sẽ không tha thứ cho mình.....

Tử Tu đã nói với mình, khi đó mình còn rất mơ hồ, còn không biết cách chăm sóc chính mình, nhưng là bây giờ đã làm mẹ, chuyện mình phải gánh vác cũng không chỉ là vì một người, mình không thể kém cỏi thế được!

Quyết định tạm nghỉ học, lập một kế hoạch thật tốt cho tương lai, nhưng sợ rằng đến khi sinh con ra gánh nặng lại càng lớn hơn.

Tử Tu, tuy rằng anh không ở bên cạnh em, nhưng là em sẽ không yếu đuối vô dụng như trước kia, chỉ biết khóc lóc và trốn tránh, em biết em như vậy làm cho anh rất khổ vì vậy em sẽ học cách lớn lên, học vì cách chịu trách nhiệm với quyết định của chính mình, em biết em chính là gánh nặng lớn nhất của anh.....

Mấy trang tiếp theo, đều là những đoạn ngắn, câu cú không hoàn chỉnh, chỉ là tùy hứng ghi lại quá trình phát triển của đứa con trong bụng, từng chút từng chút chia sẻ cùng anh.

...Nôn nghén rất nghiêm trọng, cái gì cũng không ăn được. Tử Tu, em rất nhớ anh, trước kia mỗi lần chịu ủy khuất, em đều trốn trong lòng anh khóc lóc và dựa dẫm.....

... Cơ thể rất suy nhược, bác sĩ nói như vậy rất không tốt, đứa bé sẽ không an toàn. Tử Tu, em rất sợ.

... Đứa bé có dấu hiệu lưu sản, em nằm trên giường, cử động cũng không dám cử động. Vì lưu lại đứa bé, bắt buộc chính mình phải ăn, ăn rồi, ói ra, lại ăn..... Thật là khó chịu. Con à, con ngoan một chút được không? Để mẹ sinh con ra, mẹ đã mất ba con, không thể lại mất thêm con nữa.

...Đứa bé cuối cùng cũng an toàn, em thở phào nhẹ nhõm.

...Đã biết giới tính của con rồi, là con trai đó, Tử Tu. Em hy vọng nó giống anh, thông minh lại xuất sắc, đừng giống em lại ngốc nghếch.

...Nửa đêm tỉnh dậy, phát hiện đứa bé đang động đậy. Tử Tu, đứa nhỏ đá vào bụng em đó.

... Từ Tu, con chúng ta khỏe mạnh lắm, nó ở ta trong bụng rất hiếu động, em nghĩ nó sinh ra nhất định là một tên nhóc dư thừa sinh lực.

...hôm nay đi siêu âm ba chiều, bác sĩ nói con mình tốt lắm! Hai tháng nữa là có thể nhìn thấy con của chúng ta rồi, Từ Tu.

...Con ngoan, ông nội thường khen ba ba con thông minh, nói lần đầu tiên ba ba con đnahs cò thắng ông nội khi đó mới có mười tuổi, thật lợi hại đúng không? Vì kỉ niệm chuyện này, ông nội con nói đứa cháu đầu tiên của ông muốn đặt tên là Từ Dịch, con đá bụng mẹ như vậy con cũng đồng ý phải không, tiểu Từ Dịch?

...Bụng to rồi, cả ngày ở nhà cũng chẳng đi được tới đâu, em bắt đầu học đan len, con còn nhỏ chưa dùng tới, cho nên này cái khăn quàng cổ này là em đan cho anh đó, Từ Tu.

Mấy cái khăn quàng cổ được xếp ngay ngắn chỉnh tề bên cạnh những tờ giấy ghi chú đó, anh đếm đếm, vừa đủ sáu cái, cô mỗi năm đều đan cho anh một chiếc khăn quàng cổ, bởi vì anh đã từng nói đôi này anh chỉ dùng khăn quàng cổ cô đan, nhưng mà cô alj không biết đưa cho anh thế nào.

Ba giờ sáng, không lý do gì lại bừng tỉnh dậy, không biết vì sao, trong lòng ả ả bất an, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Theo thói quen sờ lên bụng, cục cưng không có động tĩnh gì, em sợ lắm. CỐ cảm giác không đúng. Cục cưng luôn luôn hiếu động, chưa bao giờ an tĩnh lâu như vậy, em sợ lắm, nửa đêm chạy tới bệnh viện, phải xác định không có chuyện gì, em mới có thể an tâm.

Tiếp theo, vài tờ giấy sau đó chữ viết bị nước làm cho nhòe đi, mơ hồ có thể nhận ra, khi cô viết những chữ này cảm xúc không ổn định, thương tâm đến mức khó viết thành chữ.

Từ Tu, con của chúng ta đã không còn nữa rồi, bác sĩ nói, cuống rốn vòng qua gáy, khi em phát hiện ra thì đã không thể cứu được nữa.

Từ Tu, anh có trách em không? Em thật không tốt, ngay cả một đứa con cũng không bảo vệ được.

Đứa bé đã 9 tháng rồi, rõ ràng không lâu nữa, có thể ôm nó, hôn nó, nói cho nó biết mẹ nó thương nó như thế nào. Vậy mà chỉ một chút, nó đã biến thành lạnh lẽo như vậy không có dấu hiệu sống sót.

Từ Tu, anh biết không? Từ Dịch của chúng ta rất giống anh, nó đã có hình thù, là một tiểu sinh mệnh hoàn chỉnh. Nếu nó có thể được sinh ra thì thật tốt phải không?

Em không thể ngủ được, mỗi đêm đều nghe thấy đứa nhỏ khóc kêu mẹ.

Em mất anh rồi, cũng mất Từ Dịch rồi, hai người quan trọng nhất trong cuộc đời em, tất cả đều mất rồi, em thực sự không biết tương lai phải làm thế nào, em đã không còn phương hướng nữa.

Hôm nay, em lại đi thăm mộ của Từ Dịch, mỗi lần đi em đều mang một bó hoa bách hợp thuần khiết nhất, bởi vì nó là thiên sứ của em, còn chưa có tới kịp đến với cuộc đời, chưa nhiễm hồng trần đã vội vàng rời đi.

Trịnh ti đã biết, mắng em rất nhiều, hỏi xem bản thân em bây giờ còn ra bộ dáng gì nữa.

Bộ dáng gì nữa em cũng không rõ, đã lâu lắm lâu lắm rồi, em không nghiêm túc nhìn kỹ mình trong gương. Hả là rất tệ, em nghĩ vậy.

Nếu không gặp bác sĩ tâm lý, có lẽ em đã bị điên từ lâu rồi; Nếu không dùng thuốc, em căn bản không có cách nào ngủ được, ngày tháng cứ vậy trôi đi, nhưng có gì khác sao? Thực sự không tốt.

Trịnh ti hôm nay mang em ra khỏi cửa, em không biết cô ấy muốn dẫn em đi tới nơi nào, cũng không muốn quan tâm, mặc kệ cô ấy kéo đi. Sau đó, chúng em đến một cô nhi viện, một bàn tay nhỏ bé mềm yếu nắm lấy tay em, cậu bé đó có một đôi mắt rất sáng, dùng giọng nói mềm yếu, non nớt hỏi em: "Cháu có thể gọi đi là mẹ không?"

Em lặng ngắt tại chỗ, trong đầu có một con chấn động mãnh liệt, khuôn mặt đó rất giống anh.

Cậu bé đó tên là Tiểu Tinh, gần được hai tuổi, trùng hợp là sinh nhật của nó, cũng chính là tháng Từ Dịch qua đời.

Cậu bé đó là ông trời bồi thường cho em sao? Là tiểu Từ Dịch thương xót mẹ nó khổ sở, mỗi ngày rơi lệ thương nhớ nó, cho nên trở về giúp em đứng không?

Mặc kệ có phải hay không, em rất muốn đứa trẻ này, em muốn bảo vệ nó, đem tất cả những gì đã làm cho Từ Dịch mà cho nó.

Một tầng nước mắt khiến mắt anh mơ hồ, Quan Từ Tu gấp quyển sổ lại, nghẹn ngào không thể đọc nữa.

Anh chưa bao giờ biết, sáu năm nay cô có nhiều đau khổ như vậy, những cái đau khổ này, đều là vì chịu đựng vì anh, cô cũng không hề đề cập tới.

Một tờ, lại một tờ nữa, anh xem đứt quãng, đó chính là cuộc sống sáu năm qua của cô. Ba quyển sổ thật dày, anh chăm chú đọc từng hàng chữ, mặc kệ trời tối đi, lại sáng lên.

Tầm mắt anh dừng lại ở trang giấy cuối cùng ...

Ta biết lần này anh thực sự là rất hận em, cho nên mới kiên quyết rời đi như vậy, nhưng anh hãy nghe em nói những lời này đã.

Xin lỗi anh, Từ Tu, em vô cùng yêu anh, nếu có thể, em thực sự rất muốn nói với anh rằng, anh là giấc mơ đẹp nhất trong đời em, những năm tháng ở bên anh tốt đẹp đến mức mỗi lần nhớ tới trái tim em lại khẽ đau.

Em không biết tình trạng của chính em như thế nào nữa, trước mắt em có thể nghĩ chỉ là toàn tâm toàn ý bảo vệ đứa trẻ đó, tương lai sẽ thế nào, em không dám nghĩ đến. Từ Tình em để cho cha mẹ chăm sóc, đứa bé này sẽ thay thế đứa con gái bất hiếu này làm bạn với họ, tất cả mọi chuyện em cũng đã yên tâm, duy nhất không bỏ xuống được, chỉ còn anh.

Em thực sự rất sợ, chính mình sẽ phá hủy hạnh phúc của anh, em đã làm lãng phí sáu năm của anh, cuộc đời con người không có nhiều năm tháng hoàng kim để có thể lãng phí. Nếu anh đọc được, nếu anh còn muốn nghe em nói, vậy thì Từ Tu, em muốn nói cho anh, anh là người đàn ông duy nhất trên đời em dùng cả trái tim để yêu thương, cho tới bây giờ em cũng không hề muốn làm tổn thương trái tim anh, cũng xin anh, đừng mất đi lòng tin với tình yêu, được không? Em không muốn anh vì oán hận em mà trốn tránh tình cảm.

Nếu có thể, em thực sự rất hy vọng có thể nghe chính miệng anh nói với em một câu: “Bé con, anh tha thứ cho em.”

Vĩ thanh

Vết thương từng trận đau đớn nhức buốt, cô khẽ kêu, nhúu mày thức dậy.

Theo bản năng, cô dùng tay sờ lên cổ một chút, nơi đó cát dẫu thứ duy nhất có thể an ủi cô.

Lòng bàn tay chỉ là một mảnh hư không, cô hoảng hốt sờ soạng tìm kiếm, làm động đến miệng vết thương, đau đến mức không kêu ra tiếng.

“Tìm cái này?” Một thân ảnh ở phía trước cửa sổ đổ bóng xuống nền nhà, cô khẽ mở to mắt, đầu tiên là chú ý tới ánh sáng phản chiếu qua chiếc nhẫn, sau đó mới nhìn rõ người bên cửa sổ.

Anh, đến đòi lại lời hứa hẹn và tình yêu của anh sao? Hận. . . ngay cả kỷ vật cuối cùng cũng không thể để lại cho cô?

Cô nắm tay, bắt buộc chính mình rụt tay về. Cái đó vốn là của anh, anh có quyền đòi về.

Quan Từ Tu bước trầm ổn về phía cô, cởi bỏ dây chuyền, lấy chiếc nhẫn xuống, đeo vào ngón tay cô.

Cô vô cùng ngạc nhiên, chăm chú nhìn ngón áp út, lâu lắm mới phục hồi tinh thần. “Từ Tu, anh. . .”

“Anh có tới nhà em, cũng đã đọc nhật ký em viết mấy năm nay.”

Cô cúi đầu, nói không ra lời.

“Chuyện đó anh có quyền biết, em sao lại giấu giếm anh.”

Anh đến, là để chỉ trích cô?

Cô nhắm mắt, nói nhỏ: “Thực xin lỗi.” Cô chỉ là không muốn làm cho anh khổ sở, anh trọng tình cảm như vậy, nói anh rơi lệ, cô biết anh sẽ rơi.

“Vừa nãy, anh đi tới nghĩa trang, thăm con của chúng ta, cũng nói với nó vài lời. Trước khi em tỉnh lại, anh đứng ở đó, suy nghĩ rất nhiều việc, bao gồm của những chuyện đã qua của chúng ta, và tất cả mọi chuyện xảy ra anh đều nghiêm túc nghĩ tới. Sai lầm của em chính là không nên tự gánh vác mọi việc, anh cũng có trách nhiệm. Anh đã sai vì quá tự tin, không nghiêm túc lắng nghe, để thông hiểu nỗi bất an của em. Anh sai vì cái gì anh cũng biết, nhưng lại chưa từng nói với em rằng em quan trọng với anh thế nào, làm cho em hiểu lầm. Anh sai vì đã quá kiêu ngạo, khi em bất an lo sợ, không dùng tay ôm lấy em, mà lại buông tay đẩy em ra xa, trở mặt nhìn em phạm sai lầm, anh nghĩ, khi đó em nhất định thực hy vọng anh có thể giữ em lại, em cũng rất muốn anh nói – anh tha thứ cho em.”

Nước mắt chậm rãi chảy ra khỏi khóe mắt, ngưng tụ thành giọt, rơi xuống. Cô nghẹn ngào, không thể nói gì.

Anh nâng tay, dùng hai ngón nhẹ nhàng gạt nước mắt của cô. “Cho nên, tuy rằng đã muộn mất sáu năm, nhưng bé con, anh tha thứ cho em, đừng khóc nữa.”

Cô chỉ biết khóc, nói không ra lời.

“Còn nữa, xin lỗi. Anh chưa từng nghe ý kiến của em đã quyết định tất cả cho em, vì vậy, bây giờ anh muốn nghiêm túc hỏi em một câu. . . bé con, em muốn gì? Chỉ cần em nói ra, anh sẽ đáp ứng.”

“Em, em.” Cô muốn cái gì, cô có thể nói sao? Cô còn có thể nói sao?

Anh dường như hiểu được sự khó xử của cô, từng chữ nói: “em có biết, anh nói với con điều gì không? Anh nói, từ hôm nay trở đi, ba ba sẽ ở bên cạnh mẹ, sẽ không để mẹ cô đơn khóc lóc, con không cần lo lắng cho mẹ nữa. bé con, vẫn không nói nên lời sao? Vậy để cho anh quyết định giúp em một lần. . . quay lại với anh, được không? Nắm chặt tay anh, đừng dễ dàng nói tạm biệt.”

“Em. Không thể. Anh biết không. Em không thể.”

Anh cúi đầu, hôn môi cô.

“Không thể cũng không sao, nếu em vẫn chỉ muốn là tình một đêm, vậy thì cứ là tình một đêm đi, sau khi em xuất viện, muốn mấy đêm cũng được, chỉ cần em ở bên anh là tốt rồi.” Nếu cô nhẫn tâm chỉ muốn anh là đối tượng tình một đêm.

“Em không có ý đó!” Sợ anh hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Bác sĩ không nói cho anh sao? Em không thể sinh con nữa, cho nên.”

“Cái này quan trọng sao? Thứ nhất, anh cũng không phải con một, trong nhà không có áp lực, không sinh cũng sẽ không có ai nói gì cả; Thứ hai, chúng ta có Tiểu Tinh, nó là một đứa con rất hiếu thuận, như vậy còn chưa đủ sao?”

“Nhưng mà. Như vậy đối với anh không công bằng.” Anh vĩnh viễn cũng không được đưa con của chính mình. Cô đau lòng vì anh hai mắt đầm lệ mơ mơ màng màng.

“Không có gì là không công bằng cả, chỉ cần em còn yêu anh, muốn ở lại bên anh, những cái khác, đều không quan trọng.”

“Em rất yêu anh, luôn luôn yêu anh!” Cô không do dự nữa, vội vàng mà kiên định nói.

“Anh biết.” Anh ôn nhu cười, vươn tay về phía cô. “Trở về, được không?”

Lần này, cô không chần chờ nữa, kiên định đặt tay vào lòng bàn tay anh, để cho anh nắm chặt.

“Bé con, em muốn về nhà, đúng không?” Anh giống như đang trầm tư gì đó, hỏi nhỏ.

Cô lắc đầu. “Anh ở đâu, em ở đó.”

“Anh biết em không phù hợp với cuộc sống thành thị, bước đi nặng nề, áp lực cạnh tranh. Hoàn cảnh như vậy không hợp với tính cách giản dị của em, anh nghĩ qua, nếu em muốn về Vân Lâm, vậy chúng ta trở về.”

“Nhưng công việc của anh.” Ở nơi nông thôn đó, rất ỳ khốn cho anh.

“Cho tới nay, mục tiêu cố gắng của anh, không phải để có thành tựu đặc biệt hơn người nào cả, chỉ là muốn cho em một chỗ dựa ấm áp yên tĩnh nhất mà thôi, cho nên, đừng lo lắng cho anh, anh đến làm việc ở bệnh viện nào cũng có thể sinh tồn, chỉ cần em nghĩ xem thế nào là tốt nhất cho mình, chờ em suy nghĩ kỹ, anh có thể chuyển công tác.”

“Em. Nhớ nhà.” Cô rút cục cũng thổ lộ tiếng lòng.

“Được, chúng ta về nhà nào.” Nắm tay cô thật chặt. “Kỳ thực, em đã sai rồi, vinh quang của anh, kiêu ngạo của anh, mục tiêu và tâm huyết cả đời của anh, không ở hai tay này, mà là hai tay phía dưới của người này, em hiểu không, bé con?”

Cho nên ngày nào đó, khi cô nắm chặt anh rơi nước mắt, vì anh mà thương cảm lo lắng, anh ngược lại sẽ thấy yên lòng, bởi vì cái quan trọng nhất, đã nằm trong bàn tay anh.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Lời Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.